

TÜRKİYE'DE KÜLTÜR COĞRAFYASI ÇALIŞMALARI: GOOGLE AKADEMİK VERİ TABANINA GÖRE

Gözde ÇALIŞ¹

Meryem HAYIR-KANAT²

¹Yıldız Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yüksek Lisans Öğrencisi, gozdecalis1@gmail.com, ORCID: 0000-0003-1712-4563

²Prof. Dr., Yıldız Teknik Üniversitesi, mhayir@yildiz.edu.tr, ORCID: 0000-0002-3190-3144

Çalış, Gözde; Hayır-Kanat, Meryem. "Türkiye'de Kültür Coğrafyası Çalışmaları: Google Akademik Veri Tabanına Göre". ulakbilge, 73 (2022 Haziran): s. 643-682. doi: 10.7816/ulakbilge-10-73-05

ÖZ

Belirli bir zamanda ve bölgede yaşayan insanların yaşam stili olarak tanımlanan kültür; dil, din, iktisat, sanat, müzik, edebiyat, nüfus, ulaşım, giyim stili, günlük alışkanlıklar, mimari tarz, tarla ve bahçe modelleri, yemek çeşitleri gibi unsurları içerisinde barındırmaktadır. İnsanlar coğrafi öğelerle karşılaştıkları zaman bu öğelere kendi kültürlerine göre anlam kazandırarak farklı kültür bölgelerinin oluşumuna neden olmaktadır. Bu kültürel farklılıklar, beşerî coğrafyanın alt dallarından biri olan kültür coğrafyası tarafından incelenmektedir. Araştırma, geniş bir alan olan kültür coğrafyası hakkında bilgi sahibi olmak isteyenlere kolaylık sağlayacağı düşünüldüğünden önemlidir. Bu çalışmanın amacı, kültür coğrafyası kapsamında 2000'li yıllardan günümüze kadar olan dönem içerisinde yapılan çalışmaların tespit edilerek incelenmesidir. Araştırmada Google Akademik verileri doğrultusunda ulaşılan 268 adet akademik çalışma incelenmiştir. Elde edilen veriler nitel araştırma yöntemlerinden doküman analizi yöntemiyle değerlendirilmiştir. Bu çalışmanın sonucunda, incelenen 268 adet çalışmada daha çok nitel yöntemlerin kullanıldığı ve günümüze doğru yaklaşıldıkça yapılan çalışma sayılarının arttığı ve çalışmalarda kültür turizmi konusunun yoğun olarak işlendiği görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Coğrafya, Kültür, Kültür Coğrafyası, Türkiye

Makale Bilgisi:

Geliş: 7 Şubat 2022

Düzeltilme: 12 Mart 2022

Kabul: 26 Mart 2022

© 2022 ulakbilge. Bu makale Creative Commons Attribution (CC BY-NC-ND) 4.0 lisansı ile yayımlanmaktadır.

Giriş

Kültür, bir toplum içerisinde yaşayan insanların oluşturduğu maddi ve manevi değerler bütünüdür. Türk Dil Kurumuna göre kültür; "Tarihsel, toplumsal gelişme süreci içinde yaratılan bütün maddi ve manevi değerler ile bunları yaratmada, sonraki nesillere iletmeye kullanılan, insanın doğal ve toplumsal çevresine egemenliğinin ölçüsünü gösteren araçların bütünü, hars, ekin." olarak tanımlanmıştır.

Türkiye’de farklı dinden ve milletten insanların yaşıyor olması farklı kültürlerle karşı toleranslı bir ülke olunmasında önemli bir etkidir. Devletlerin varlığını devam ettirebilmesi için o devletin bünyesindeki toplumların birbirlerinin kültürlerine saygı ile yaklaşmaları ve tolerans göstermeleri gerekmektedir. Türkiye de bu açıdan önemli bir ülke olarak karşımıza çıkmaktadır (Atalay, 2016).

Kültür devimseldir, değişebilmektedir. Bu noktada mekânsal çeşitlilikleri ve kültür gruplarını ele alan kültür coğrafyası devreye girmektedir. Kültür coğrafyasında, içinde bulunduğumuz fiziki çevreden ziyade, kültür vurgusu karşımıza çıkmaktadır. Kültür, kültür alanı, kültürel mekân, kültürel ekoloji ve kültür tarihi, kültürel coğrafyanın ele aldığı temel konular olarak ifade edilebilmektedir (Akay Ertürk, 2010).

İnsan etkisiyle oluşmaları bakımından ulaşım, ticaret, sanayi, tarım ve hayvancılık vb. iktisadi coğrafyaya ait konular "beşerî" kavramı içerisinde ele alınmaktadır. Çevre üzerinde yapılan ve yapılmaya devam edilen farklılıklar ile sanayi, tarım, ulaşım, kentleşme, yerleşme vb. insan etkisinin bulunduğu olayların ve hareketler dizisinin yanında başka kültürel süreçleri de ele alan anabilim dalı, beşerî coğrafyadır. Din, dil, ırk, kültürel farklılıklar ve folklor vb. unsurları inceleyen beşerî coğrafya dallarından biri de kültürel coğrafya olarak karşımıza çıkmaktadır (Doğanay, Özdemir ve Şahin, 2016).

Bu çalışmada, kültürel coğrafya alanında yapılan çalışmalar incelenmiştir. Kültür coğrafyası alanında yazılan makale ve bildirilere yer verilerek 2000’li yıllardan itibaren hangi konulara değinildiği ortaya konmaya çalışılmıştır. Bu çalışma, kültür coğrafyası alanında pek çok makale ve bildirinin olması ve bunların derlenerek çalışmalara daha kolay ulaşılabilir olmasından dolayı yapılmıştır.

Yöntem

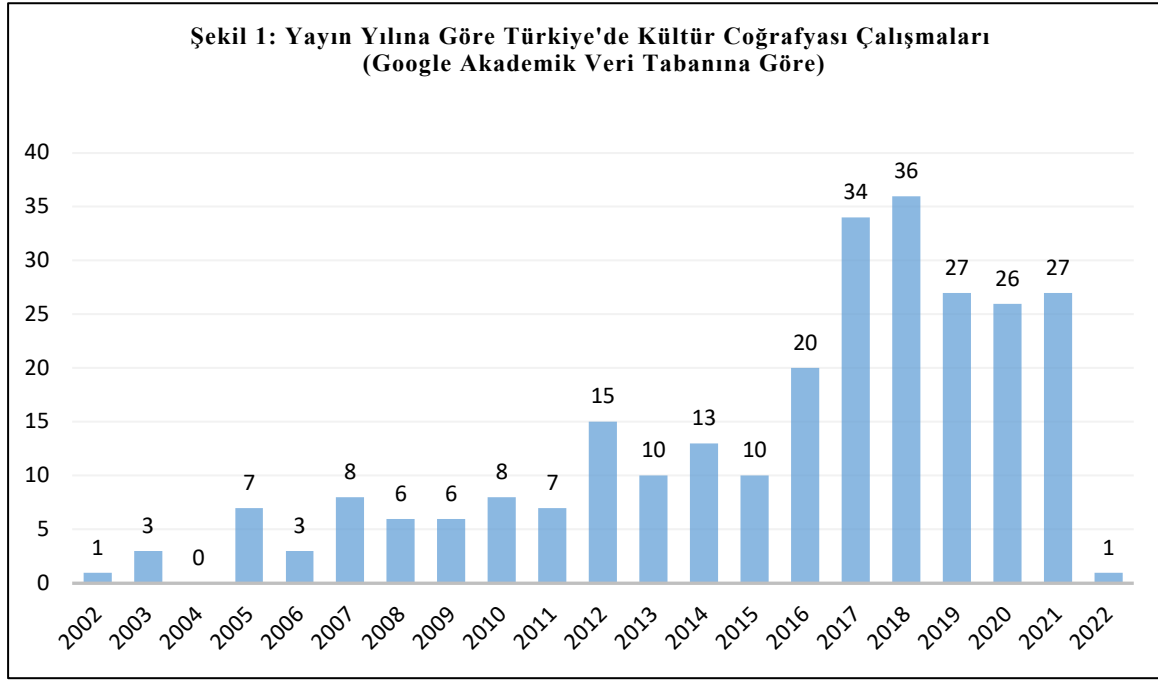
Kültürel coğrafya, geniş bir alandır ve yapılan bu çalışma, Türkiye’de kültür coğrafyası alanındaki makale ve bildirilerin incelenmesi olarak sınırlandırılmıştır. Kitaplar ve tezler araştırma kapsamı haricinde tutulmuştur. İncelenen makalelerin tespit edilmesi aşamasında "Google akademik" veri tabanından "Coğrafya, Kültür, Kültür Coğrafyası" anahtar kelimeleri ile tarama yapılarak araştırmalara ulaşılmıştır. Erişilen çalışmalarda kitap ve tezler kapsam dışı tutulmuştur. Dönem olarak 2000 yılı başlangıç noktası olarak sınırlandırılmıştır. 2000-Şubat 2022 dönemine ait toplam 268 araştırma tespit edilmiştir. Tespit edilen çalışmalar indirilerek bilgisayarda dosyalanmıştır. Daha sonra metinler nitel araştırma yöntemlerinden birisi olan doküman analizi yöntemi ile incelenmiştir. Doküman analizi, incelenen olgu veya olgular ile ilgili yazılı belgelerin analiz edilmesini içermektedir (Yıldırım ve Şimşek, 2008). Türkiye’de kültürel coğrafya alanına ilişkin doküman analizini temel alan bu çalışmada 2000 yılı sonrasını kapsayan 246’sı makale ve 22’si bildiri olmak üzere 268 tane çalışma incelenmiştir. İnceleme yapılırken, tarihleri göre gruplandırma yapılmıştır. Daha sonra makaleler araştırmalarda kullanılan yöntem ve kültür coğrafyasının alt konularına ve içeriklerine göre bir sınıflandırma yapılmıştır.

Yapılan bu çalışma, itinalı bir şekilde yürütülmüştür. Fakat kullanmış olduğumuz anahtar kelimeler nedeni ile ulaşamamış olduğumuz ve konuyla ilgili gözden kaçan makalelerin olması muhtemeldir.

Bulgular

Yayınlanma Tarihine Göre Türkiye’de Kültür Coğrafyası Çalışmaları

Araştırmamızdaki bulguları "Google akademik" veri tabanından sağladık. Dönem olarak 2000 yılı sonrasındaki çalışmalara odaklandık. Araştırmalar yayım yıllarına göre dalgalanmalar göstermek ile birlikte artış eğilimindedir. Kültür Coğrafyası kapsamında yapılan makale ve bildiri sayıları Şekil 1’den anlaşılabileceği üzere 2012-2022 yılları arasında yoğunlaşmıştır.

2000-2012 döneminde Türkiye’de kültür coğrafyası ile ilgili çalışmalar tek haneli rakamlardan oluşmakta ve toplam çalışma sayısı 49 (%18) olarak karşımıza çıkmaktadır. Son 10 yıl içerisinde ise genel olarak her bir yılda çalışmaların çift haneli sayılara ulaştığı ve toplam çalışma sayısının 219 (%82) olduğu görülmektedir. 2002 yılından günümüze kadar ise ulaşılan toplam çalışma sayısı 268 olmuştur. Bu araştırma kapsamı dışında olmakla birlikte bu dönemde konu ile ilgili lisansüstü tez çalışmalarında da artış gözükmemektedir. YÖK Tez veri tabanına göre 2002-2016 döneminde 24 (%55), 2017-2021 yıllarında ise 20 (%45) lisansüstü tez çalışması tamamlanmıştır.

Kullanılan Yönteme Göre Türkiye’de Kültür Coğrafyası Çalışmaları

Tablo 1. Yöntemine Göre Türkiye’de Kültür Coğrafyası Çalışmalarının Sayıları

Araştırmada Kullanılan Yöntem	Çalışma Sayısı	Oran (%)
Nitel	221	82
Nicel	10	4
Karma	37	14
TOPLAM	268	100

Tablo 1’de görüldüğü üzere incelenen çalışmaların %82 gibi büyük çoğunluğu nitel araştırma yöntemi ile yapılmıştır. Karma yöntemin kullanıldığı çalışmalar %14 ile sadece nicel yöntemle yapılan çalışmalara göre daha fazladır. Sadece 10 araştırmada kullanılan yöntem tek başına nicel yöntemdir. Bu durum kültür coğrafyası çalışmalarında nitel yöntemlerin kullanımının fazla tercih edildiğini göstermektedir.

Konularına Göre Başlıca Türkiye Kültür Coğrafyası Çalışmaları

Kültür Coğrafyasına Yönelik Genel Araştırmalar

Kültür Coğrafyası kapsamında yapılan çalışmalardan biri Arı ve Köse (2005) tarafından yapılmıştır. “*İnsan-Çevre Etkileşimini Yorumlamada Yeni Bir Alternatif: Kültürel Coğrafya*” isimli bu çalışmada daha önceleri insan-çevre ilişkisinde çevrenin daha ön planda olduğu fakat zamanla alternatif fikirlerin oluştuğu belirtilmiştir. Kültür coğrafyası kapsamında insan ile çevre ilişkisinde insan kültürünün önemli bir öge olduğu ve ilişkinin baştan sona çevreden insana doğru gerçekleşmediği ifade edilmiştir. Kültür bölgesi, kültürel yayılma, fiziki çevre ve kültür arasındaki neden-sonuç ilişkisini ele alan kültürel ekoloji, kültürel etkileşim ve en somut ve sonuncu tema olan kültürel peyzaj olmak üzere kültür coğrafyası kapsamında beş ana temanın bulunduğu belirtilerek bunlardan bahsedilmiştir.

Kayserili (2010) "*Carl Ortwin Sauer ve Kültürel Coğrafya*" isimli çalışmada kültür coğrafyasının gelişimini ele almıştır. Bu çalışmada, çevreci determinist düşünceye karşı olarak Carl Ortwin Sauer ve öğrencileri tarafından ifade edilen fikirlerin, kültür coğrafyası alanında önemli yenilikler getirdiğinden bahsedilmiştir. Sauer'ci geleneksel kültür coğrafyasına yapılan eleştiriler ise Kaya (2015) tarafından yapılan "*Kültürel Dönüş ve Yeni Kültürel Coğrafya*" isimli çalışmada karşımıza çıkmaktadır. Bu çalışmada yeni kültür coğrafyası yaklaşımının geleneksel kültür coğrafyasının yaptığı tanımlamalara eleştirel bir şekilde ilerlediği görülmektedir. Tanrıku (2015) "*Türkiye Coğrafyasında Genel Kültür, Alt Kültür ve Mozaik Kültür*" isimli çalışmada genel kültürün alt kültürler tarafından desteklendiğine, güzel sanatların kavramı olan "mozaik" kelimesinin kültürel değer barındırdığına, mozaik kültür ifadesinin ise milletin kültürünü anlatmaktan uzak kalan suni bir kavram olduğuna değinilmiştir. Türkiye'de mozaik kültürün bulunmadığı, toplumların bir kültürünün olduğu fakat bu kültürün mozaik olamayacağı belirtilmiştir.

Okur ve Bilgili (2021), "*Kültürel Coğrafya Bağlamında Temsil ve Temsil Ötesi Teoriler*" isimli çalışmada temsil ve temsil ötesi teorilere yer vererek 2000'li yıllardan önce kültür coğrafyası alanında temsile dayalı teorilerin daha baskın olduğuna, 2000'den sonra ise temsil ötesi teorilerin daha etkili olduğuna değinmiştir. Ayrıca bu çalışmada hangi yaklaşımın tercih edileceğini düşünmek yerine, hangisinin kullanılmasının daha faydalı olacağına dikkat edilmesi önerilmiştir.

Kaygalak (2011) "*Postmodern Eleştirilerin Coğrafi Düşünce ve Yeni Mekân Kavrayışları Üzerine Yansımaları*" isimli çalışmada yeni mekân algısının ekonomik ve kültürel coğrafya üzerindeki etkilerine değinerek postmodern eleştiriler neticesinde coğrafyanın yeniden şekillendiğine değinmiştir.

Kültürel coğrafya bağlamında kent mekânları, Aytaç (2007) tarafından yazılan "*Kent Mekânlarının Sosyo-Kültürel Coğrafyası*" isimli makalede belirtildiği gibi, modernleşmeyle beraber kitlelerin yığıldığı yerler olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu çalışmada kent mekânlarının o kentin tarihini, kent içerisinde bulunan toplumun dünyasını yansıttığı belirtilmiştir.

Coğrafi işaretler belirlenirken coğrafyacıların yaptığı çalışmalardan ve kültür coğrafyası çalışmalarından yararlanmak oldukça önemlidir ve bu konuda Tanrıku (2007) tarafından yapılmış "*Türkiye'de Coğrafi İşaretlerin Tespiti ve Tescil Edilmesinin Önemi*" isimli bir çalışma karşımıza çıkmaktadır. Bu çalışmada coğrafi işaret tescilinin kültürel değerlerimizi ön plana çıkarmak için gerekli olduğuna ve Türk Patent Enstitüsü'nün bu konuda yapması gereken faaliyetlere değinilmiştir.

Coğrafya ve kültür arasındaki ilişki bağlamında yapılan çalışmalardan bir diğeri Emekli (2006) tarafından yapılan "*Coğrafya, Kültür ve Turizm: Kültürel Turizm*" isimli çalışma olarak karşımıza çıkmaktadır. Emekli, coğrafya ve kültür arasındaki ilişkiye turizmi de dahil ederek bir inceleme gerçekleştirmiş ve coğrafya-kültür-turizm arasındaki ilişki doğrultusunda kültür turizmine yer vermiştir. Bu çalışmada, bir bölgede yerel coğrafi niteliklere yer verilmezse o bölgenin kültürünün zedelenebileceği sonucuna ulaşılmış ve kültür turizminin müze ve ören yerleri ile sınırlandırılmaması gerektiği ifade edilmiştir. Emekli (2018) kültür coğrafyası üzerine kaleme aldığı başka bir araştırmada "*Kent Turizminde Kültür ve Yaratıcılık*" başlığını kullanmış, çalışmada yaratıcılık ile kültür arasındaki ilişkiden söz etmiş, kentlere ait somut ve soyut kültürel değerlerin tespit edilmesi gerektiği söylenmiştir. Yaratıcı kaynakları ve kentlere özgü nitelikleri kullanmanın önemi üzerinde durmuştur.

Türkiye'nin sahip olduğu kültürel değerlerin şehir logolarında ne kadar yansıtıldığını tespit etmek amacıyla Köroğlu ve Yağcı (2018) tarafından "*Türkiye'deki Şehirleri Simgeleyen Logoların Doğal ve Kültürel Miras Unsurları Açısından Çözümlemesi*" isimli bu çalışma yapılmıştır. Çalışmada valilik, kent ya da belediye logolarında kültürel değerlerin yansıtıldığı sonucuna ulaşılmıştır. Ayrıca UNESCO Dünya Miras Listesi'nde bulunan kültürel değerlere de değinilmiştir.

"*Coğrafya Eğitiminde Yer Adları: Nitel Bir Analiz*" isimli çalışmada Gülbetkin (2021) insanların içinde bulunduğu mekânı tanıyarak sahiplenmelerinde yer adlarının önemli olduğunu ortaya koymuştur. Bu çalışmada yer isimlerinin coğrafya eğitimindeki önemine değinilerek ders kitaplarında ve kazanımlarda yer adları konusunun bulunmasına, bu konudaki yayınların artırılmasına ve öğretmenlerin bu konuda bilgilendirilmesine gerek duyulduğu belirtilmiştir.

Ders programlarını Kültür Coğrafyası açısından ele alan "*Kültürel Coğrafya Bakımından Hayat Bilgisi ve Sosyal Bilgiler Ders Programlarına Bir Yaklaşım*" başlıklı araştırmada Şahin (2019) Hayat Bilgisi ve Sosyal Bilgiler derslerine ait öğretim programlarını incelemiştir. Bu derslerin programının kültür coğrafyası konularını içerdiğini ama kültür coğrafyası ile ilgili kazanımların yeterli düzeyde olmadığı ifade edilmiştir. Öğrencilerin değişik kültürleri görerek bazı değerlerin farkına varmaları için kültür coğrafyası çalışmalarının önemine değinilmiştir.

Teknoloji alanında yaşanan gelişmeler coğrafya açısından önem taşımaktadır. Bu doğrultuda artırılmış gerçeklik ile sanal mekânda kültür coğrafyası ile ilgili çalışmaların yapılması konusunda Yıldırım (2021) tarafından yapılan bir çalışma karşımıza çıkmaktadır. "*Sanal Mekânda Kültür Coğrafyası Çalışmaları ve Artırılmış Gerçeklik Teknolojisinin Kullanılması*" isimli bu çalışmada, artırılmış gerçeklik ile soyut ve somut kültürel değerlerimizin aktarılmasının mümkün olduğu ve kültürel turizm alanında da sanal mekân ve artırılmış gerçekliğin etkili olabileceği ifade edilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında aktarlığın ele alındığı “*Kültürel Miras Bağlamında Yükselen Değer Olarak Aktarlığın Yeniden Keşfi*” adlı çalışmada Yıldırım (2021) güncel olaylardan biri olan Covid-19 salgını ile bağlantı kurulmuş ve pandemi sürecinde aktarlığın daha da ön plana çıktığından ve aktarlığa gereken önemin verilmesi için neler yapılması gerektiğinden bahsetmiştir. Samsun örnekleminde yapılan görüşmeler neticesinde, bu mesleği yürütenlerin, aktarlığın kültür açısından önemli olduğunun bilincinde oldukları tespit edilmiştir.

Kültür coğrafyası içerisinde ele alınan bir başka konu kırsal konutlardır. Köse (2005), “*Türkiye’de Geleneksel Kırsal Konut Planlarında Göçebe Türk Kültürü İzleri*” isimli çalışmada Türk evi plan tipi başlığında; ilkel Türk evi plan tipi ve Yörük evi plan tipini incelenmiştir. Geleneksel Türk evi planlarında göçebe Türk kültürü izlerinden bahsedilmiştir. Çalışmanın sonucunda Anadolu’ya ait meskenler üzerinde Türk kültürünün izleri olduğuna ulaşılmıştır. Türkiye’de farklı konut tipleri mevcut olsa da Anadolu konut planları üzerinde oda ve sofa olmak üzere ortak öğeler bulunduğu ifade edilmiştir.

Kültür coğrafyası oldukça geniş bir alandır ve tiyatro da bu alanın içerisinde karşımıza çıkmaktadır. Gülersoy (2017) tarafından yapılan “*Türkiye Kültürel Coğrafyasının Az Bilinen Değerleri: Modern Köy Tiyatroları*” isimli bir çalışma bulunmaktadır. Bu çalışmada Batı tarzı tiyatro oyunlarının ilk defa 1933’te İzmir/Urla’da bulunan Bademler Köyü’nde karşımıza çıktığı ifade edilerek daha sonra kurulan diğer tiyatrolardan da bahsedilmiştir. Çalışmanın sonucunda modernleşmenin buralarda daha etkili olması, kadının daha fazla ön plana çıkması, denize açılma ve tarım açısından Batı Anadolu’nun önemli olması, Akdeniz kıyılarında turizmin gelişmesi, önemli kişilerin tiyatro alanında varlığını hissettirmesi gibi nedenlerle modern köy tiyatrolarının çoğunlukla güney ve batı kıyılarında toplandığına ulaşılmıştır. Geleneksel tiyatro ile Batı tarzı tiyatroların bazı noktalarda buluşarak Türk kültür coğrafyası açısından değerli olduğu ifade edilmiştir.

Kültür coğrafyası farklı bilim dallarının da çalışma konusu olmuştur. Özkarakoç (2019) güzel sanatlar alanındaki araştırmasında “*Türk Kültür Coğrafyasının Ortak Değeri Nasreddin Hoca’nın Bazı Heykelleri Üzerine Değerlendirmeler*” başlığını kullanmış ve bu çalışmada Nasreddin Hoca’nın heykellerini değerlendirilmiş ve bu heykellerin Türk kültür coğrafyasında önemli bir değer olduğundan bahsedilmiştir. Yine kültür coğrafyası kapsamında güzel sanatlar ile ilgili ikinci çalışma Ünal (2020) tarafından yapılmıştır. “*Çağların Akışında Anadolu Pışmış Toprak Kültürü*” isimli bu çalışmada pışmış toprak kültürü çağlar içerisinde incelenmiştir. Eski çağdan günümüze kadar olan sürece yer veren bu çalışmada ele geçirilen parçaların birçok disipline kaynaklık ettiğinden bahsedilmiştir. Ayrıca Anadolu’da çömlekçilik yapımının devam ettirilmesinin önemine değinilmiştir.

Dede Korkut Destanları kültür coğrafyası kapsamında ele alınan konulardan bir diğeridir. Buldur, Meydan ve Güngör (2016) “*Dede Korkut Destanlarının Kültür Coğrafyası*” isimli bu çalışmada destanda geçen dini özellikler, aile yaşantısı, günlük yaşam, o dönemdeki toplum yapısı, ekonomi, nüfus, doğa betimlemeleri, beslenme, eğlence, avcılık ve savaş olmak üzere pek çok başlığa yer verilmiştir. Araştırmada destanlarda Oğuzların anlatıldığına değinilmiş ve Oğuzların kültürleri üzerinde yaşadıkları bölgenin etkili olduğu belirtilmiştir. Dede Korkut Destanları’nın biri Vatikan’da diğeri de Almanya’da olmak üzere 2 orijinal kopyasının bulunduğu belirtilmiştir.

Türk sabunları, Türk Kahvesi ve Kımız’da kültürel coğrafya bağlamında incelenen konulardır. Şahin (2019) tarafından yazılan “*Türk Kültür Coğrafyasından Özel Bir Örnek: Türk Sabunları*” isimli makalede, süs sabunları ve banyo sabunları olmak üzere iki başlık oluşturulmuştur. Süs sabunları kapsamında Yalova çiçek sabunu ve Edirne meyve (misk) sabunu incelenmiştir. Banyo sabunları kapsamında ise Nizip sabunu, Hatay defne sabunu, Siirt bittim sabunu ve Edremit sabunu incelenmiştir. Ayrıca sabun konusunda içlerine başka maddelerin karıştırılması ve öykünme sorununa da yer verilerek sabunların niteliklerinin korunması, ekonomik anlamda ve coğrafi işaret dahilinde iyi değerlendirilmesi gerektiğine değinilmiştir. Türk kahvesi üzerine Koca ve Ersöz Tüğen (2020) çalışmış ve “*Somut Olmayan Kültür Miras Listesinde Bir Değer Olan Türk Kahvesine Coğrafya Perspektifinden Bakış*” isimli makaleyi yazmışlardır. Bu çalışmada UNESCO’nun da tescillemiş olduğu Türk kahvesinin kültür açısından önemine değinilmiş ve değişik bitkilerden oluşturulan kahvelerin de Türk kahvesi dışında diğer seçenekler olarak karşımıza çıktığı belirtilmiştir. Durmuş (2014) Türk geleneklerinde Kımız’ın önemine değindiği “*Türk Kültür Çevresinde Kımız*” isimli makalesinde kısırak sütünden yapılan kımızın olumlu etkilerinden ve hastalıklara iyi geldiğinden bahsedilerek kımızın tarihine, nasıl yapıldığına, çeşitlerine, hangi alanlarda kullanıldığına ve faydalarına yer verilmiştir. Günümüzde de karşımıza çıkan Türklerin milli içeceği olan kımızın, Türk kültürü açısından önemli olduğuna değinilmiştir.

Kaba ve Emekli (2018) kadınların yalnız seyahatini ele aldıkları “*Turizmde Yükselen Bir Eğilim: Yalnız Seyahat Eden Kadın Gezinler (Türkiye Örneği)*” isimli çalışmada kadınların yalnız seyahatte ziyaret yeri belirlerken dikkat ettikleri hususlara değinilerek bazı yerleri riskli olarak değerlendirdikleri ifade edilmiştir. Riskli alanlar ile kültür arasında bağlantı kurulmuştur. Ayrıca tek seyahat etmenin mutluluk oluşturduğu tespit edilmiştir.

Geniş bir kapsamı olan kültür coğrafyasının ele aldığı konulardan bir diğeri de geleneksel spor etkinlikleri olarak karşımıza çıkmaktadır. Özdemir ve Çalışkan (2018) yağlı güreş müsabakalarını ele aldıkları “*Geleneksel Bir Sporun Coğrafyası: Türkiye’de Yağlı Güreşler (Kırkpınar-Edirne ve Çardak-Çanakkale Güreşleri)*” isimli çalışmada Edirne ve Çanakkale’de yapılan yağlı güreşlerden bahsetmiştir. Kültürel bir unsur olarak yağlı güreşlerin devamında sorunların olduğu tespit edilmiştir. Bunlar; güreş malzemeleri üreten usta sayısında

eksilmeler, tanıtım yetersizlikleri, bilet fiyatlarının yüksekliği, etkinlik esnasında yeme-içme için gereken sahaların azlığı, yağlı güreş federasyonunun bulunmaması, pehlivanlara yeterli maddi yardım sağlanmaması olarak belirtilmiştir. Sorunların önüne geçebilmek için hem izleyiciler hem de pehlivanlar için yardımların yapılması ve politikalar oluşturulması gerektiği ifade edilmiş ve yağlı güreş kültürünün yaşatılmasının önemine değinilmiştir.

Fiziki coğrafya unsuru olan göller de kültür coğrafyası kapsamında ele alınmıştır. Karakuzulu ve Atnur (2007) tarafından "*Kültür Coğrafyası Açısından Bir İnceleme: Tortum, Çıldır ve Tödürge (Demiryurt) Gölleri*" isimli bu çalışmada efsaneler üzerinde durulmuştur. Tortum, Çıldır ve Tödürge Göllerinin ele alındığı bu çalışmada göllerle ilgili efsanelerde coğrafya ve tarih ilişkisinin bulunduğu, kutsallık, gerçeklik ve olağanüstülük unsurlarının yer aldığına, efsanelerin insanların içinde bulundukları mekâna verdikleri değeri yansıttığına değinilmiştir. Ayrıca efsanelerin kültür açısından önemli olduğuna ve öğrencilerin coğrafyaya olan ilgilerini arttırabilmek için efsanelerin kullanılabileceğine yer verilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **müzik** konusunu ele alan birinci çalışma Gürbüz ve Şahin (2012) tarafından yapılan "*Türk Halk Müziği Söz Varlığında Coğrafi Motifler ve Benzerlik Analizi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Türk halk müziği bölgeleri tespit edilerek Türk halk müziği yapıtlarında coğrafi çevrenin etkisi incelenmiştir. Bu çalışmada dendrogram doğrultusunda birbirine en az benzeyen illerin 25 birimlik, en fazla benzeyen illerin 1 birimlik uzaklıkta sınıflandığından; 4 birim uzaklıktaki benzerlik gruplarının Orta Anadolu, Batı Anadolu, Ortadoğu Anadolu, Doğu Anadolu, Karadeniz ve Güneydoğu Anadolu olmak üzere 6 bölgeye ayrıldığından bahsedilmiştir. Kültürel ve coğrafi açıdan benzer nitelikleri olan yerlerde, halk müziği ile ilgili yapıtlarda benzer coğrafi sözcüklerin kullanıldığı; fiziki coğrafya nitelikleri benzeyen yerlerde kişilerin kültürel birikimleri doğrultusunda mekânı benzer olarak kullandıkları ve sosyo-ekonomik açıdan benzeyen yerlerde benzer kültürlerin oluştuğu ifade edilmiştir. Müzik ile ilgili ikinci çalışma Uğur (2015) tarafından yapılan "*Müzik Coğrafyası: Türkülerdeki Coğrafya*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada türkülerin bölge, coğrafi konum, insan-çevre ilişkileri, yerlilik duygusu ve yayılım olmak üzere coğrafyanın beş temel konusuyla ilgili örnekleri barındırdığı; yer isimlerini barındıran türkülerin toponomik türküler olarak da karşımıza çıktığı, güzelleme tarzındaki türkülerin yerliliği güçlendirdiği, dere ve Karadeniz sözcüklerindeki gibi türkülerde bölgesel niteliklerin yer aldığı ifade edilmiştir. Türkülerde yayla, su kaynakları, fiziki coğrafya ve beşerî coğrafya öğelerinin ve yayılma türlerinin yer aldığı belirtilmiştir. Müzik konusunu ele alan üçüncü çalışma Kaçmaz (2021) tarafından yapılan "*Coğrafi Bir Araştırma Konusu Olarak Müzik Coğrafyası*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada pazarlamaların müzikle yapıldığında daha etkili olduğu; mağaza, cafe, sinema, avm, restoran gibi şehrsel mekânların müzik ile beraber tüketim amaçlı özendirilen ve insanların vakit harcamak istediği yerler haline geldiği belirtilmiştir. Müziğin coğrafya ile mekânsal analiz, ekonomik ve siyasi coğrafya, kültür coğrafyası gibi alanlar bağlamında ilişkili olduğu; müziğin coğrafya kapsamında ele alındığı çalışmalarda daha çok müzik ürünlerindeki coğrafi öğelerin belirlenmesinin üzerinde durulduğu ifade edilmiştir.

Bölgesel ölçekte gerçekleştirilen kültür coğrafyası çalışmaları

Bu bölümde bir ilden daha geniş sahalarda yapılan araştırmalar yer almaktadır. Teke Yöresi, Batı Toroslar, Karacadağ, Güneydoğu Anadolu Bölgesi üzerine yapılmış bu çalışmalar ortak coğrafyalara ait kültürel özelliklere değinmektedir.

Sarı (2013) tarafından Batı Toroslar'ın yaylalar bağlamında ele alındığı bir çalışma yapılmıştır. "*Batı Toroslar'da Yaylaların Fonskiyonel Değişim Süreci ve Yayla Şenlikleri*" isimli bu çalışmada yaylalar fonksiyonlarına göre; ziraat amaçlı, hayvancılık amaçlı ve rekreasyonel amaçlı gruplandırılmıştır. Daha sonra rekreasyonel yaylacılığın diğerleri üzerinde daha güçlü etkisi olduğuna değinilmiştir ve geleneksel yaylacılık faaliyetlerinin günümüzde etkisini yitirdiğinden, şenliklerin yayla kültürünü yaşatma açısından önemli olduğu ve turizm amaçlı değerlendirilmesi gerektiğinden bahsedilmiştir.

Teke yöresi ile ilgili Ak (2018) tarafından yapılan "*Teke Adı ve Yöresi Üzerine*" isimli çalışmada yer isimlerinin önemine vurgu yapılarak Teke isminin Teke Türkmenlerinden gelme olasılığının yüksek olduğuna, yer isimleri sayesinde yörede yaşayan insanların mazisi ile ilgili bilgi sahibi olabildiğimize değinilmiştir.

Karacadağ'ı kültürel coğrafya açısından ele alan Kılıç (2014) "*Karacadağ'da Göçebe Hayvancılık ve Göçerler*" isimli çalışmada Karacadağ'daki göçerlerin büyük bölümünün Kejan aşiretinden olduğuna, bu aşiret dışında Karacadağ'ı yayla amaçlı kullananların azaldığına, belirli yaylaların her aile tarafından kullanıldığı için bazı sorunlara sebep olduğuna değinilmiştir ve çeşitli önerilerde bulunulmuştur.

Kültür coğrafyası kapsamında Güneydoğu Anadolu bölgesinin ele alındığı bir çalışma Bayazit, Ceylan ve Saylan (2012) tarafından yapılmıştır. "*Geleneksel El Sanatlarının Bölge Turizmine Etkisi: Güneydoğu Anadolu Bölgesi*" adlı çalışmada Güneydoğu Anadolu bölgesindeki geleneksel el sanatları, kültür turizmi bağlamında ele alınmıştır. Bu bölgede halıcılık ve kilimciliğin önemli olduğuna, el sanatları işletmelerinin devlet teşvikleri kapsamında rekabet edebilecek hale geleceğine, ustaların kalfa ve eleman bulma konusunda zorlandığına ve bu sebeple mesleki eğitimlerin yapılmasının önemine, geleneksel el sanatlarının tanıtımının yapılarak bu el

sanatlarına destek verilmesi gerektiğine değinilmiştir. Ayrıca geleneksel el sanatlarından en çok gelir elde eden ilin Adıyaman olduğu belirtilmiştir.

Kültür Coğrafyası Kapsamında yapılan araştırmaların illere göre dağılımı

Bu kısımda illerimizle ilgili yapılmış olan çalışmaları bir arada göstermek amaçlanmış ve bu nedenle alfabetik sıraya göre illerimiz ve illerle ilgili ulaşılan kültür coğrafyası araştırmalarına yer verilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Adana** ilimizin ele alındığı üç (3) çalışmaya ulaşılmıştır. Bunlardan ilki Sandal (2008) tarafından yazılan "*Sosyo-Ekonomik Temelli Kültür Coğrafyası Açısından Bir İnceleme: Adana Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Adana'nın Akkapı, Yenibey ve Yurt mahalleleri incelenmiş ve demografik özellikleri ortaya konulmuştur. Yurt Mahallesi'nin diğer mahallelere göre daha iyi koşullara sahip olduğu tespit edilmiştir. Akkapı Mahallesi'nde işsizliğin en fazla olduğu, Yenibey Mahallesi'nin ise en düşük düzeydeki mahalle olduğu ifade edilmiştir. Adana'nın ele alındığı ikinci çalışma "*Kültür, Din ve Yemek Etkileşimi Çerçevesinde Arap Mutfağının Kavramsal Olarak İncelenmesi: Adana İli Örneği*" adıyla Karaca ve Karacaoğlu (2016) tarafından yapılmıştır. Bu çalışmada Türk mutfağını etkileyenlerden birinin Arap mutfağı olduğuna değinilerek Adana'daki mutfak kültürü incelenmiş ve Adana'daki mutfak kültürüne Arap mutfağının etkilerine değinilerek Arap mutfağına ait içecek ve yiyecekler yer verilerek çeşitli önerilerde bulunulmuştur. Adana ile ilgili üçüncü çalışma Öcal (2018) tarafından yapılmıştır. "*Karaisalı'da (Adana) Yerleşik Hayata Geçmiş Konargöçerlerin Kır Meskenlerinin Kültürel Coğrafya Analizi*" isimli bu çalışmada Adana/Karaisalı'daki konar-göçerlerin mesken özellikleri kültürel bağlamda ele alınmıştır. Çalışmada konar-göçerlerin bulunduğu kırsal konutlar incelenerek engebeli sahalardaki bu çift katlı konutların alt katlarının depo veya ahır görevi gördüğüne değinilmiştir. İslam dininin ve Yörük kültürünün izlerinin yanında kırsal konutların malzemelerinin belirlenmesinde doğal çevrenin etkili olduğu belirtilmiştir. İktisadi açıdan durumu iyi olan kişilerin bile kullanılan bazı malzemelerde değişiklikler görülse de kültürel tarzın içinde kaldıkları, kerpiçten, taştan ve keresteden oluşturulan bu konutların benzerlik gösterdiğine değinilmiştir. Ayrıca geleneksel malzemeler ile inşa edilen konutların yerine zaman içerisinde betonarme yapıların yapılmaya başladığı ifade edilmiştir. Geleneksel meskenlerin korunarak yenileme çalışmalarının yapılması gerektiği ifade edilmiş, kültür turizmi bağlamında önemi vurgulanmıştır.

Adıyaman'ı ele alan bir çalışma Bakırcı (2016) tarafından yapılmıştır. "*Avacık Yaylası (Gerger/Adıyaman) Örneğinde Değişen Sosyo-ekonomik Şartların Mesken Farklılaşmasına Etkisi*" isimli bu çalışmada, yayladaki yaşam tarzının değişiminden bahsedilerek ilçe dışına iktisadi sebeplerle göç edildiğine değinilmiştir. Çalışmada "hol" adı verilen konutların yerine betondan yapılan meskenlerle karşılaştığına, oluşturulacak meskenlerin ihtiyaç yanında turizme göre de yapılması gerektiğine ve geleneksel meskenlerin sonraki nesillere ulaştırılmasının önemli olduğuna yer verilmiştir.

Afyonkarahisar'ı ele alan kültür coğrafyası çalışmalarından ilki Kumartaşlıoğlu (2018) tarafından yapılmıştır. "*Afyonkarahisar/Emirdağ Türkülerinde Coğrafya ve Mekân Unsurları*" isimli bu çalışmada Emirdağ türkülleri incelenerek mekân ve coğrafya öğelerine değinilmiş ve coğrafi öğelerden "yayla"ya türküllerde sıkça yer verildiği tespit edilmiştir. Bunun dışında türküllerde yer adlarına da yer verildiği ve özellikle Emirdağ isminin sıkça kullanıldığı belirtilmiştir. Afyonkarahisar'la ilgili ikinci çalışma Koca, Yazıcı ve Ekiz (2018) tarafından yapılmış olan "*Afyonkarahisar'da Keçecilik ve Keçeciliğin Kültürel Turizm Açısından Değerlendirilmesi*" isimli araştırmadır. Çalışmada Keçecilik ele alınarak desenli (benekli), desensiz (düz), kертikli ve üç boyutlu keçe örneklerinin karşımıza çıktığına, keçe dükkânları ve Keçeciler Çarşısı'nın bulunduğu, çeşitli yerlerde keçe ürünlerinin kullanıldığına, yaşayan insan hazinesi Ahmet Yaşar Kocataş'a değinilmiş ve Keçeciliğin kültür turizmi açısından değerlendirilmesi için çeşitli önerilere yer verilmiştir.

Kültür coğrafyası açısından **Ağrı'yı** incelen bir çalışma Coşkun ve Kayserili (2019) tarafından yapılmış olan "*Köklü Bir Kültürün Uzantısı Olarak Ağrı'da Taziye Evleri*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada farklı mahallelerde yer alan taziye evleri ele alınarak taziye evlerinin cami çevresinde bulunduğu ve çoğunlukla Kur'an kursu olarak hizmet verdiği belirtilmiştir. Bunun yanında çalışmada yapılan ankette ise taziye evlerinin insanlar tarafından önemsendiği ve özellikle erkekler tarafından kullanıldığı, kadınların genelde cenaze evinde bulunduğu, taziye evlerinde çeşitli yiyecek ve içecekler sunulduğu, halkın, belediyenin veya yardımseverlerin katkılarıyla hizmet verildiği tespit edilmiştir. Sorunlar kapsamında taziye evlerinde bazı araç gereçlerin ve kadınlar için sahanın bulunmadığı, bu evlerin yeterli sayıda olmadığı belirtilmiştir.

Aksaray ili kapsamında yapılan ilk çalışma, Arıbaş ve Koçak (2003) tarafından yapılmıştır. "*Aksaray Ovası ve Yakın Çevresinde Yaylacılık Faaliyeti*" isimli bu çalışmada, yaylaların geçirmiş olduğu değişimlerden ve yaylacılık faaliyetlerini etkileyen durumlardan bahsedilmiştir. Kopar (2008) tarafından yapılan ikinci çalışma "*Hasan Dağı'nda (Aksaray-Niğde) Hala Önemini Koruyan Basit Su Yapıları: Sarnıçlar ve Kuyular*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Hasan Dağı ve çevresindeki mevcut su sorunundan, sarnıçlardan ve kuyulardan, ekip-biçme ve hayvancılık gibi faaliyetlerden, göç etkisinden bahsedilerek önerilere yer verilmiştir. Aksaray ile ilgili üçüncü çalışma, Varnacı Uzun ve Somuncu (2011) tarafından yapılmıştır. "*Kültürel Peyzajın Korunması ve*

Turizm ilişkisi Bağlamında Yerel Halkın Görüşleri: İhlara Vadisi Örneği" isimli bu çalışmada, halkın kültürel peyzaj değerlerinin muhafaza edilmesine olumlu baktığı, halkın bölgedeki turizm faaliyetlerinden pay alamadığı, halkın turizme katılmaya istekli olduğu ve turizmin geliştirilmesine olumlu baktığı belirtilmiştir. Aksaray kapsamındaki dördüncü çalışma, Karadal ve Gündoğdu (2012) tarafından yapılan "*Kültürel Turizmin Kümelenme Potansiyeli: Aksaray Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Aksaray'ın kültür turizmi bakımından kümelenme potansiyeli incelenmiştir ve turizm açısından iyi bir potansiyele sahip olduğu ifade edilmiştir. Acar (2016) tarafından yapılan beşinci çalışma, "*Gastronomi Turizmi Kapsamında Aksaray İli Güzelyurt (Gelveri) Yöresel Mutfağının Unutulmaya Yüz Tutmuş Tatlarının Değerlendirilmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada yörenin mutfak kültürü ele alınarak yiyeceklerin hazırlanmasıyla ilgili bilgiler verilmiştir. Aksaray ile ilgili altıncı çalışma, Tuncer ve Çavuş (2017) tarafından yapılan "*Gelişen Turizm Destinasyonlarından Biri Olarak Aksaray İlinin Alternatif Turizm Potansiyelinin Belirlenmesine Yönelik Bir Araştırma*" isimli çalışmadır. Aksaray'ın alternatif turizm potansiyelinin bulunduğu değinilerek değerlendirmeler yapılmıştır. Tuncer (2017) tarafından yapılan yedinci çalışma, "*Sürdürülebilir Turizm İmkanlarının Değerlendirilmesine Yönelik Aksaray İlinde Bir Araştırma*" isimli çalışmadır ve bu çalışmada, Aksaray Üniversitesi öğrencilerinin sosyo-kültürel ve sosyo-ekonomik etmenler açısından orta düzeyde tatmin oldukları saptanmıştır. Varnacı Uzun ve Altaş (2018) tarafından yapılan sekizinci çalışma, "*Aksaray Üniversitesi Öğrencilerinin Aksaray Kent Merkezindeki Yeme-İçme Mekânları Algısı*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, öğrencilerin üniversitenin kurulmasıyla kentin yeme-içme mekânlarının görünümünde meydana gelen değişime uyum gösterdikleri ve öğrencilerin gelişen mekânları daha fazla algıladığı ifade edilmiştir. Kafelerin ve dönercilerin öğrencilerin zihin haritalarında daha çok algılandığı ve nirengi noktaları ile yolların fazlaca öğrenci algılarında yer aldığı saptanmıştır. Aksaray kapsamında yapılan dokuzuncu çalışma, Varnacı Uzun (2018) tarafından yapılmıştır. "*Öğrencilerin Aksaray'a İlişkin Kentsel Çevre Algıları*" isimli bu çalışmada, öğrenci çizimlerinin çoğunlukla kroki şeklinde yapıldığı ve öncelikle kent meydanının çizildiği tespit edilmiştir. Coğrafi öğeler içerisinde bulunan Hasan Dağı'nın ve Zinciriye Medresesi, Somuncu Baba gibi kültürel öğelerin öğrencilerin algılarında baskın olarak yer aldığı ifade edilmiştir. Aksaray ile ilgili onuncu çalışma, Uslu Bülbül (2018) tarafından yapılan "*Aksaray'da Bir Kültür Varlığı: Hacı Gayb Türbesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Hacı Gayb Türbesi'nin özelliklerinden bahsedilerek bu kültür varlığının dini mimarideki yeri incelenmiştir. Doğan (2019) tarafından yapılan on birinci çalışma, "*Turizm Haftası Etkinlikleri Kapsamında Yöresel Yemek Yarışmaları: Aksaray Örneği*" isimli çalışmadır ve bu çalışmada yöresel yemek yarışmalarından elde edilen veriler karşılaştırmalı olarak ele alınmıştır.

Amasya ilini kapsayan bir çalışma Zengin, Öztürk ve Salha (2014) tarafından yapılmıştır. "*Amasya İlinin Alternatif Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesi*" isimli bu çalışmada alternatif turizmin Amasya açısından önemli olduğuna değinilerek bu ilde her çeşit alternatif turizmin yapılma imkânı bulunduğu ifade edilmiştir. Kültüre ve doğaya dayanan alternatif turizm türlerinin kış ve yaz mevsimlerinde Amasya'da yapılabileceği, Amasya'nın kültür ve inanç turizmi açısından değerlendirilebileceği, Amasya'da mevcut kültürel ve doğal kaynakların korunarak tanıtımının yapılması gerektiği, tesisler ve hizmet açısından Amasya'nın geliştirilmesi ve çevreyi bozabilecek unsurlara karşı tedbir alınması gerektiği vurgulanan diğer noktalar. Ayrıca yerel mutfağın, kış ve spor turizminin geliştirilerek halkın ve yatırımcıların iş birliği yapması gerektiği belirtilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Ankara**'yı ele alan 4 çalışma tespit edilmiştir. Bu çalışmalardan biri Kurtar ve Somuncu (2013) tarafından yapılan "*Kentsel Kültürel Mirasın Korunması ve Sürdürülebilirliği: Ankara Hamamönü Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Ankara/Hamamönü incelenerek Hamamönü'ndeki iyileştirme çalışmalarına değinilmiştir. Altındağ Belediyesi'nin çalışmalarının önemli olduğuna, bu durumun orada yaşayan insanları ve işyeri olanları da olumlu etkilediğine, bunların yanında yenileme çalışmaları sonucunda bazı iş yerlerinin kapanması gibi olumsuz sonuçların ortaya çıktığına da yer verilmiştir. Ankara ile ilgili ikinci çalışma Usta ve Zaman (2015) tarafından yapılan Kızılcahamam'ı ele alan "*Kızılcahamam İlçesinin Turizm Potansiyeli ve Geliştirilmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Kızılcahamam'ın turizm potansiyeli incelenerek sorunlara yer verilmiştir. Ayrıca, Kızılcahamam'da iklim tarım için uygun olsa da engebe yüzünden tarımsal arazilerin fazla olmadığına, dolayısıyla insanların göç ettiğine, bunun turizm ile önlenebileceğine değinilmiştir. Ankara ile ilgili üçüncü çalışma Özgen ve Sarı (2021) tarafından yapılan "*Siyasal İdeolojiler Bağlamında Mekân İsimlendirmeleri: Ankara'daki Kültür Merkezleri Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada isimler, siyasal ideolojiler doğrultusunda incelenmiştir. Çalışmanın sonucunda, iktidarın kültür merkezleri adlandırılırken etkili olduğuna değinilerek adlandırmaların ayrıştırıcı olabildiği ifade edilmiştir. Ankara'yla ilgili dördüncü çalışma yine Özgen ve Sarı (2021) tarafından yapılan "*Kentsel Mekânda Kültürel Kimliğin Yeniden Üretimi: Ankara'daki Kültür Merkezleri Örneği*" isimli çalışmadır. Çalışmada yapılan görüşmelerde kültür merkezlerinde yürütülen etkinlikler ile bunlardan faydalanan katılımcıların yaklaşımı ile kültür merkezlerinin adları arasındaki ilişkiler incelenmiştir. Çalışmanın sonucunda, Yenimahalle'de ve Çankaya'da daha çok sanatsal ve sosyo-kültürel etkinlikler ön planda iken Keçiören'de, Mamak'ta, Altındağ'da ve Pursaklar'da psiko-sosyal ve sosyo-ekonomik istemlerin ön planda olduğu belirtilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Antalya**'nın ele alındığı 3 çalışma tespit edilmiştir. Bunlardan ilki Manav ve Çalışkan (2017) tarafından yapılan "*Geleneksel Bir Mesken Tipinin Turizmde Çekicilik Potansiyelinin*

Araştırılması: Düğmeli Evler (Antalya) Örneği" isimli bu çalışmadadır. Araştırmada Antalya'daki ağaç ve taş malzemelerden yapılan düğmeli evler ele alınarak bu evlerin Akseki-İbradı yöresinde bulunduğuna, bu yörenin engebeli ve yüksek olmasından kaynaklı olarak modern teknik ve malzemelerle erken karşılaşılamadığına, bu durumun, doğal çevreye bağlı olarak, yörenin konut geleneğinin devam etmesini sağladığına yer verilmiştir. Ayrıca çalışmada ulaşımın gelişmesi sonucunda modern malzemelerin yaygınlaşarak geleneksel konut yapısından uzaklaşılmaya başlandığına değinilmiştir. Eğer atölyeler açılır ve düğmeli evlerden turizm için yararlanılırsa evlerin korunabileceği belirtilmiştir. Bu evlerin uluslararası alanda da tanınırlığı sağlanabilirse bu geleneğin yaşatılabileceğine değinilmiştir. Antalya ile ilgili ikinci çalışma Ertürk ve Gökdemir (2017) tarafından yapılmıştır. *"Sosyo-Kültürel Farklılıkların Mekân Kullanımına Etkilerine Karşılaştırılmalı Bir Örnek: Kültür ve Gülveren Mahalleleri"* isimli bu çalışmada Antalya'daki Kültür ve Gülveren Mahalleleri karşılaştırılmalı olarak incelenmiştir ve mekânlar üzerinde sosyo-kültürel özelliklerin etkili olduğuna, Kültür Mahallesi'nin özellikle Akdeniz Üniversite'sindeki öğrencilerin gelmesiyle Gülveren Mahallesi'ne göre geliştiğine değinilmiştir. Antalya ile ilgili üçüncü çalışma Arslan ve şen (2021) tarafından yapılmıştır. *"Elmalı İlçesindeki Tahıl Ambarlarının Kültürel Coğrafya Açısından İncelenmesi"* isimli bu çalışmada Antalya/Elmalı'da yer alan tahıl ambarları incelenmiştir. Karşılaştırılmalı bir şekilde Elmalı'da, Kaç'ta ve Kumluca'da bulunan ambarlardan bahsedilerek Kemer'de Karadeniz'e ilişkin ambarlara rastlandığına ve Uşak'taki ambarların da kullanım şekline (baraj, kiler, bağ evi, mescit, bekçi kulübesi) değinilmiştir.

Ardahan ili ile ilgili birinci çalışma, Polat ve Koday (2020) tarafından yapılan *"Ardahan Merkez İlçe'de Yerleşme Adları"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada; Ardahan merkez ilçenin yerleşme isimlerini en fazla hidrografik, topoğrafik, fitolojik vb. fiziki coğrafya niteliklerinden ya da yerleşme biçimi, iktisadi faaliyet ve unvan gibi beşeri coğrafya niteliklerinden aldığı belirtilerek yeni köy adlarının halk tarafından henüz benimsenmediği ifade edilmiştir. Ardahan'ı kapsayan ikinci çalışma, Akkurt ve Patacı (2021) tarafından yapılmıştır. *"Ardahan'ın Göle İlçesindeki Demir Çağı Savunma Yapıları"* isimli bu çalışmada; Göle ilçesi isminin nereden geldiği, araştırma tarihi, coğrafyası ve 1995-1997 ve 2016-2018 yılları arasında yapılan yüzey araştırmaları esnasında görülen savunma yapıları incelenmiştir ve savunma yapılarının daha iyi anlaşılması için bölgede arkeolojik kazı faaliyetlerinin yürütölmesi gerektiği belirtilmiştir.

Artvin ilini ele alan altı (6) çalışma tespit edilmiştir. Bu çalışmalardan biri Akyol, Güner, Oğan, Aydın, Yüce ve Uluyurt (2014) tarafından yapılan *"Kırsal Alanların Turizm Potansiyelinin Belirlenmesi – Artvin İli Arhavi İlçesi Örneği"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada, kırsal turizmin gelişme sebepleri, kırsal turizmin kırsal kalkınmaya etkileri, Arhavi ilçesinin turistik çekicilikleri, Arhavi köylerinin potansiyel kırsal turizm değeri, Arhavi köylerinin mevcut kültürel değeri başlıklarına yer verilmiştir. Arhavi'den büyük şehirlerle ulaşım avantajının bulunması, mimari yapıların ve tarihi buluntuların yer alması, Arhavi'nin geleneksel hayatı yansıtan halkı ve köyleri, Gürcistan sınırı ile Orta Karadeniz arasındaki yerleşim mekânlarına yakın olması kırsal turizm açısından önemli unsurlar olarak ifade dilmiştir. Turizmin geliştirilmesi için sivil toplum kuruluşları ile yerel yönetimlerin yanında halkın da aktif rol üstlenmesi, etkili hizmet sunularak ziyaretçiler için var olan değeri ilgi çekici hale getirilmesi noktalarına değinilerek çözüm önerileri getirilmiştir. Artvin ili ile ilgili ikinci çalışma Orhan, Zaman ve Çavuş (2019) tarafından yapılan *"Artvin İlindeki Geleneksel Kırsal Mesken Mimarisine Bir Örnek: Ahşap Yığma Evler"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada Artvin'deki geleneksel konutların en çok ahşap kullanılarak yapıldığı; ahşap olarak da en çok kestane kerestesinin kullanıldığı; sarıçamın, göknarın ve ladinin de kullanılan türler arasında bulunduğu ifade edilmiştir. Yapım tekniklerine yer verilerek konutların temelinde taş malzemenin bulunduğuna, konutlardaki boğaz geçme tekniklerine, kurtboğazı ve karaboğaz geçme tekniklerine, evlerde daha çok eğimli çatıların kullanıldığına, çatıların kaç yöne eğimi varsa ona göre adlandırıldığına, konutlarda en çok iki omuz çatıların kullanıldığına, çatılarda örtü malzemesi olarak bedevra da denilen hartamanın, son dönemlerde ise sac kullanımının tercih edildiğine, konutların genelde çift katlı olduğuna ve katların ne şekilde kullanıldığına değinilmiştir. Ayrıca konutların geniş bir koridor ya da hol çevresinde biçimlendiği, asma tuvalet ve köşk unsurlarının konutların tipik kısımlarını oluşturduğu belirtilmiştir. Artvin ilini ele alan üçüncü çalışma Orhan (2019) tarafından yapılan *"Ekonomik ve Kültürel Özellikleri Açısından Artvin İlinde Arıcılık Faaliyetleri"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada Artvin'deki arıcılık ile ilgili problemler ve arıcılığın geliştirilmesi için neler yapılabileceği üzerinde durulmuştur. Çalışmadaki bulgularda; fenni kovanlardan daha fazla bal veriminin alındığı, önceden daha fazla üretilen geleneksel kara kovan balının şimdilerde daha az üretildiği tespit edilmiştir. Bu alandaki arıların Kafkas arı ırkı olduğu, arıların veriminin yüksek olduğu, ana arı üretiminde birinci sırada Artvin'in olduğu, Artvin'de çam, çiçek ve kestane balının daha çok üretildiği belirtilmiştir. şavşat'taki Sarıçayır balının "peri balı" olarak pahalıya satıldığı ve 16. Uluslararası Tarım Fuarı'nda en iyi bal olarak seçildiği ifade edilmiştir. Gerçek olmayan balların satım ve reklamının yapılması, ayı taarruzları, olumsuz iklim koşulları ile kışlama kayıpları, pazarlama ve bilgi alanındaki yetersizlikler, başlıca sorunlar olarak belirtilerek çözüm

önerilerinde bulunulmuştur. Artvin ile ilgili dördüncü çalışma Albayrak ve Yılmaz (2020) tarafından yapılan "*Kültürel Miras Bağlamında Geleneksel Kır Mimarisinin Yaşatılmasına Bir Örnek: Bahçeciler Evi (Şavşat, Artvin)*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada ekonomik açıdan iyi olan bir ailenin geleneksel Şavşat evlerini dönüştürdüğü belirtilmiştir. Bahçeciler Evi'nde de dönüştürmeler yapıldığı, dönüştürme yapılırken fiziki coğrafya koşullarının etkili olduğu ifade edilmiştir. Evlerde en çok ahşap malzemelerin kullanıldığı ve yağışa karşı muhafaza edilmesi için önlemler alındığı, evlerin pencerelerinin küçük olduğu ve evlerde yapı malzemesi olarak daha çok kestane ağacının tercih edildiği yazılmıştır. Bu yöredeki evlerde çeşitli dokunuşlarda bulunulsa da geleneksel yapının muhafaza edildiği belirtilmiştir. Ayrıca Bahçeciler Evi'ndeki gibi iki köşkinin yörede fazla görülmediği, evlerde bir tane köşki bulunduğu, kırsal meskenlerin onarımında ya da yapımında ustaların önemli olduğu belirtilmiştir. Evleri dönüştürmenin geleneksel değerleri muhafaza ettiği, köye dönen ailelerin meyve ağaçları yetiştirmesiyle işe yaramayan arazileri kullandığı ve Bahçeci ailesinin de arıcılık yaptığı, akrabaların bir araya gelmesi açısından Bahçeciler Evi'nin önemli olduğu, geleneksel köy evlerinin kırsal turizm açısından değerlendirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Artvin'i kapsayan beşinci çalışma yine Albayrak ve Yılmaz (2021) tarafından yapılan çalışmadır. "*Güverda Bağlarının Coğrafi Özellikleri ve Kültürel Ekolojisi (Artvin)*" isimli bu çalışmada Güverda bağlarında bağcılık ve ürünlerin korunması için kullanılan geleneksel yöntemler ile arazi kullanımı üzerinde durulmuştur. Arazinin insan etkisiyle tarım alanı haline geldiğine, üretimin yerel coğrafya şartları doğrultusunda yapıldığına, kolüvyal topraklarında tarıncıların yapıldığına, yüksek olmayan vadilerde tarım arazilerinin geliştirildiğine, buradaki halkın eğimli sahalarda dikili alanlar oluşturduğuna değinilmiştir. Ayrıca ağaç türleri ve çalılardan faydalanılarak üzüm yetiştiriciliğinin yapıldığı ve üretilen üzümlerin Güverda üzümü olarak isimlendirildiği, bu durumun ilave gelir oluşturduğu, yöredeki insanların doğal çevre şartlarını bilmesinden dolayı ekolojik bilgi doğrultusunda sürdürülebilir tarımın karşımıza çıktığı belirtilmiştir. Artvin ile ilgili altıncı çalışma Güven (2021) tarafından yapılan "*Türk Kültür Coğrafyasında Artvin Halk İnançları*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Artvin'de farklı kültürlerin bulunduğu değinilmiştir. Türkler dışında Ermeni, Gürcü, Rus gibi milletlerin etkili olduğuna; Arhavi ve Hopa'nın iç kesimlerden daha farklı gelenek, görenek ve adet barındırdığına; Ardanuç, Yusufeli, Şavşat'ta Türklere ve Gürcülere ait inanışların, kıyı kesimde Laz-Hemşin inanç kültürünün etkili olduğuna; Kafkas coğrafyasındaki toplumlarla Artvin ve çevresindeki inanışların müşterek olduğuna değinilmiştir. Gürcistan'da görülen Berobana geleneğine Anadolu'da yalnızca Artvin ve çevresinde rastlanıldığı, yörede Türkistan coğrafyasındaki inanışların etkili olduğu ifade edilmiştir.

Aydın ilini ele alan bir çalışma Baysan ve Dündar (2018) tarafından yapılmıştır. "*Aydın İlindeki Efsanelerde Geçen Coğrafi Ögelerin Analizi*" isimli bu çalışmada efsanelerdeki coğrafi unsurlar ele alınmıştır. Fiziki, beşerî ve ekonomik coğrafya ile ilgili kavramların bulunduğu bu efsanelerde fiziki coğrafyanın daha baskın olduğu tespit edilmiştir. Derslerde efsanelerin kullanılmasının öğrenciler açısından faydalı olabileceğine ve onların yaratıcı düşünme becerilerini geliştirerek dil gelişimini de destekleyeceğine değinilmiştir.

Kültür coğrafyası çalışmaları kapsamında **Balıkesir** ilimizi kapsayan iki çalışma incelenmiştir. "*Balıkesir Çevresinde Geleneksel Kırsal Avlu Peyzajı ve Değişimi*" isimli araştırmada Köse (2007) geleneksel kırsal avlu peyzajının üzerinde durmuş ve Balıkesir'den örnekler vermiştir. Çalışmada avlunun yarı özel bir konumda olduğuna, kültürel etmenlerin geleneksel kırsal avluların şekillenmesine etki ettiğine, bu avluların daha çok kadınlar tarafından kullanıldığına ve diğer özelliklerine değinilerek küreselleşme, modernleşme vb. etkiler sonucunda avlunun farklılaşmaya başladığı ifade edilmiştir. Balıkesir ile ilgili ikinci araştırma Yılmaz Çildam (2018) tarafından yapılan Bandırma'yı ele alan bir makaledir. "*Şehirsel Toponomi: Cadde Adları, Bandırma Örneği*" isimli bu çalışmada, Bandırma'daki cadde adları incelenmiştir ve sonuç olarak şehit caddelerinin çok olduğuna, sayısal caddelerin ve yer-yön gösteren caddelerin bulunduğu değinilmiştir. Yine çalışmada Kore ve Kıbrıs Caddeleri gibi kardeşlik ve dostluk caddelerinin yanında yerel ve millî kişilerin adlarının bulunduğu caddelere de rastlandığı belirtilmiştir.

Bartın ili kapsamında yapılan birinci çalışma, Turoğlu ve Özdemir (2005) tarafından yapılan "*Bartın İlinin Ekoturizm Potansiyelinin Belirlenmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Bartın ili için ekoturizm faaliyetlerinin bir imkân olup olmadığı incelenmiştir. Bartın için yapılabilecek ekoturizm etkinlikleri ifade edilerek Bartın'ın ekoturizm açısından zengin olduğuna değinilmiştir. Bartın için ekoturizm projelerinin geliştirilmesi önerilerek bu projelerin ekoturizmin hedeflerini temel almaları ve proje takibi ile kontrolünün yapılması gerektiği vurgulanmıştır. Bartın ile ilgili ikinci çalışma; Karadeniz, Çelikoğlu ve Altınbilek (2010) tarafından yapılmıştır. "*Turistik Özellikleri Yönünden İnkumu Rekreasyon Alanı ve Çakraz Tatil Köyü (Bartın)*" isimli bu çalışmada, İnkumu sayfiye yerleşmesinin ve Çakraz Tatil Köyü'nün konaklama tesisleri bakımından ihtiyaçlara yanıt verebildiğine değinilmiştir. Bartın'ın turizm açısından önemli olduğu, ama turizme olan ilginin istenen seviyede olmadığı belirtilerek önerilerde bulunulmuştur. Bartın kapsamında üçüncü çalışma, Koday ve Çelikoğlu (2011) tarafından yapılmıştır. "*Geleneksel Alışveriş Mekânlarına Bir Örnek: Bartın Kadınlar Pazarı (Galla Bazarı)*" isimli bu çalışmada; Bartın Kadınlar Pazarı'nın şehir ticaretindeki yeri, tarihsel gelişimi, tüketicilerin ve

pazarcıların nitelikleri incelenerek pazar giriş çıkışı, yangın, sıkışıklık, pazardaki ürünler, otopark, pazarın yapısı ve görünümü, satıcılar ve yerli üretimin muhafaza edilmesi gibi birtakım problemlere getirilen çözüm önerilerinden bahsedilmiştir. Emir (2012) tarafından yapılan dördüncü çalışma, *"Bartın ve Çevresi Kırsal Turizminin SWOT Analizi"* isimli çalışmadır ve bu çalışmada, buradaki halkın kırsal turizm etkinlikleri içerisine dahil olmaya hangi seviyede hazır ve istekli oldukları tespit edilerek bu turizm çeşidinin bölgede uygulanabilirliği incelenmiştir ve önerilerde bulunulmuştur. Davulcu (2016) tarafından yapılan beşinci çalışma *"Bartın Yöresi Kırsal Yerleşmelerinde Aile Yapısı ve Yaşam Kültürünün Halk Mimarisine Etkisi"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada, halk mimarisini muhafaza etmenin önemine değinilerek geleneksel yaşam biçiminin sona ermesi, insanların aile yapısı ile arzu ve beğenilerinin değişim göstermesi, modern yapı malzeme ve tekniklerinin yörede yaygın hale gelmesi gibi sebeplerle ilde halk mimarisi ürünlerin ve mimari geleneklerin kaybolmaya başladığı belirtilmiştir. Bartın kapsamında altıncı çalışma, Ayaz ve Çobanoğlu (2017) tarafından yapılmıştır. *"Ev Kadınlarının Turizm Amaçlı Yöresel Yemek Üretimine Bakış Açılırları: Bartın İli Örneği"* isimli bu çalışmada, Bartın'daki yöresel yemekler doğrultusunda bir sınıflandırma yapılarak ev kadınlarının yöresel yemeklerle ilgili tutumlarının eğitim, üretim, menü ve girişimcilik alt boyutlarında biçimlendiği tespit edilmiştir. Bartın ile ilgili yedinci çalışma, Göktaş Kaya ve İribaş (2020) tarafından yapılmıştır. *"Bartın Geleneksel Evleri, Cephe Düzenlemesi ve Ahşap İşçiliği"* isimli bu çalışmada, otuz adet ev seçilerek Bartın evlerinin plan bakımından Türk evlerine benzediğine, iç mekânların sade olduğu ve cephelerde ahşap süslemelerin yaygınlaştığına, bu evlerin ahşap kullanımı açısından İstanbul'daki meskenleri yansıttığına, 19. yüzyıldaki Ampir ve Art Nouveau üsluplarının Bartın'da görüldüğüne değinilmiştir. Bartın kapsamında sekizinci çalışma, Cömert ve Kırmızıkuşak (2021) tarafından yapılmıştır. *"Taş Sacı Kullanımının Bartın İli Mutfak Kültüründeki Bilinirliğinin İncelenmesi"* isimli bu çalışmada, taş sacının sürdürülebilirliğini sağlamak hedeflenmiştir. Taş sacına olan talebin ve taş sacına verilen önemin kaybolmaya başladığı ifade edilerek önerilerde bulunulmuştur.

Batman ili kapsamında yapılan çalışmalardan biri Günel (2012) tarafından yapılmıştır. *"Batman'da Cadde Adlandırmaları: Toplumsal Bellek Oluşturma ve Şehirsiz Mekâna Hâkim Olma Çabaları"* isimli bu çalışmada, yerel yönetim ve ideolojilerin etkisinden bahsedilmiştir. 1995'te verilen dini çağrışimli isimlerin %76 oranında olduğu, 2000 yılında isimlerin farkı bir yapıya büründüğü ve 56 ismin yarısının değiştirildiği, siyasi (%13) ve etnik (%11) kökenli isimlerin yaygınlık kazandığı ve dini kökenli isimlerin %16'ya düştüğü belirtilen noktalar arasında karşımıza çıkmaktadır. Batman kapsamında yapılan ikinci çalışma, Ertan (2012) tarafından yapılmıştır. *"Sosyolojik Açısından Batman ve Yöresindeki Taziye Geleneği ve Bu Geleneğin Anadolu Taziye Kültürü ile Karşılaştırılması"* isimli bu çalışmada, taziye geleneğinin sosyal davranış kuralı olarak varlığını devam ettirdiği belirtilerek Asya ve Balkan ülkelerinden örnekler verilmiştir. Batman'ı kapsayan üçüncü çalışma Şen, Ertan ve İsen (2012) tarafından yapılan *"Batman Fakira Köyünde Bayram Geleneği (Ezidi Pirlerinin Yaşadığı Köyde Yezdan Bayramı Kutlaması)"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Yezidilerde bayramlar geleneksel ve dinsel olarak iki başlık altında ele alınmıştır. İletişimin gelişmesinin gelenekleri zayıflattığı; Kurban Bayramı kutlaması, tek Allah inancı, kurban kesilmesi, ölü arkasından dua edilmesi unsurlarının İslam kültürü etkisini gösterdiği; sünnetin bu kültürün diğer ilahi dinlerle ortak noktalardan birini oluşturduğu; çeşitli özelliklerin Anadolu kültürü ile uyum gösterdiği belirtilmiştir. Batman ile ilgili dördüncü çalışma, Sinanoğlu, Siyako, Karadoğan ve Özgen Erdem (2017) tarafından yapılmıştır. *"Kültürel Jeoloji Açısından Hasankeyf (Batman) Yerleşmesi"* isimli bu çalışmada, Hasankeyf'in savunma işlevinin baskın olduğu bir yerleşme olduğuna, kaya nitelikleri ve jeomorfolojik yapının oluşumunda etkili faktörler olduğuna, kültürel jeolojik miras açısından Hasankeyf'in ele alınması gerektiğine değinilmiştir. Hasankeyf'in Ilısu Barajı etkisiyle çok fazla gündeme geldiği; kurtarma, kazı ve belgeleme çalışmalarının yalnızca kale kısmında değil, başta Ilısu Barajı Gölü altında kalma tehlikesi bulunan yerler olmak üzere tüm yakın çevrede yapılması gerektiği de belirtilen noktalar arasındadır. Çoban, Dilek ve Harman (2017) tarafından yapılan beşinci çalışma *"Batman İlinde Turizm Gelişiminin Değerlendirilmesi"* isimli çalışmadır ve bu çalışmada, Batman'daki turizm potansiyelinin turistik ürün haline getirilmesi bakımından yetersiz kaldığı, Batman'ın kültürel ve doğal arz kaynaklarının bulunduğu; ama insan yapımı arz kaynakları açısından sınırlı kaldığı saptanmıştır. Çalışmada yapılan SWOT analizinde güvenlik sorununun zayıf, petrol konusunun güçlü, güvenlik sebebiyle turistik imajın güçlü kalamaması tehdit ve Ilısu Barajı etkisiyle suya dayanan turizm etkinliklerinin gelişebilecek olması fırsat olarak ifade edilmiştir. Batman ile ilgili altıncı çalışma, Kozbe ve Karadoğan (2017) tarafından yapılmıştır. *"Dicle Nehri Vadisi Çevresinde (Batman Kenti Güneyi) Jeomorfolojik Tespitler ve Kültürel Yerbilimi Açısından Önemi"* isimli bu çalışmada, jeolojik ve jeomorfolojik açıdan Dicle Nehri Vadisi ve çevresinin insan etkinlikleri ve yerleşim açısından yoğun olduğu ifade edilmiştir. Hasankeyf'in de içerisinde bulunduğu çalışma sahasının kültürel yerbilimi bakımından oldukça zengin olduğu belirtilmiştir. Kaya sığınakları, kaya oluğu meskenler, kayalık alan yerleşimleri ve onlara ait olan mekân üniteleri, kale yerleşimleri, işlikler, su yapıları, silolar, ritüel yapılar gibi değerlerin arkeolojik, jeoturizm ve arkeoturizm açıdan oldukça önemli olduğuna değinilmiştir. Batman'ı kapsayan yedinci çalışma, Alaeddinoğlu ve Tekin (2020) tarafından yapılan *"Turizmin Ekonomik, Sosyo-Kültürel ve Çevresel Açısından Yerel Halkın Yaşam Kalitesine Etkileri: Batman Örneği"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Batman'da turizmin iktisadi bakımdan yöredeki halkın yaşam kalitesini bazı değişkenler açısından olumlu etkilediği, sosyo-kültürel ve çevresel bakımdan da karışıklıkların bulunduğu ve olumsuz yanıt

alınan soru sayısının fazlaştığı belirtilmiştir. Eğitim seviyesi yüksek olan kişilerin gençlerin kültürel yozlaşmaya neden olduğunu düşündükleri, sosyo- kültürel açıdan kentle etkileşimi daha fazla olan erkeklerin de turizmin kültürel anlamda kaynaşmayı sağladığını düşündükleri saptanmıştır.

Bayburt ili ile ilgili ilk çalışma Ünsal (2014) tarafından yapılan "*Bayburt Kaleleri*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Bayrampaşa ve Kitre Kaleleri'nin bölgenin batısını, Kapılı ve Sarihan Kaleleri'nin bölgenin güneyini, Bayburt Kalesi'nin bölgenin doğusunu ve Aydıntepe Kalesi'nin de bölgenin kuzeyini kontrol altında tuttuğu ifade edilmiştir. Korkmaz (2017) tarafından yapılan ikinci çalışma "*Kültür Turizminde Müzelerin Yeri: Baksı Müzesi ve Bayburt Ekonomisine Etkisi*" isimli çalışmadır ve bu çalışmada, Baksı Müzesi'nden yola çıkılarak kültürel turizm bağlamında müzelerin sosyal ve iktisadi etkileri ele alınmıştır ve Bayburt'un turizm potansiyelinden bahsedilmiştir. Bayburt ile ilgili üçüncü çalışma, Özhanlı ve Yılmaz (2017) tarafından yapılan "*Köy Ölçeğinde Yerel Değerler ve Kırsal Alan Kimliği Analizi: Bayburt Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada; alanın karakteristik özelliklerinden, kültürel ve doğal değerlerinden, ön planda olan baskın peyzaj değerlerinden bahsedilerek değerlendirmelerde bulunulmuştur. Adak (2020) tarafından yapılan dördüncü çalışma, "*Yer Adı Olarak Bayburt*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Bayburt adının nereden geldiği ve bu ismi kimlerin verdiği ile ilgili bilgi verilmiştir. Bayburt adının kişi adı olan Bayburt'tan ya da Bulgarların Bayburt oymağından gelme olasılığının fazla olduğu, bu adın Türkler tarafından verildiği ve kökenin Türkçe olduğu ifade edilmiştir. Ustabulut (2020) tarafından yapılan beşinci çalışma, "*Bayburt Şehrinde Hamam Mimarisi ve Kültürü*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, su mimarisi içerisinde yer alan 5 tane hamam (günümüze ulaşan Çarşı Hamamı, Bent Hamamı ve Paşa Hamamı ile günümüze ulaşamayan Ali Şengül Hamamı ve Pulur Ferrahşat Bey Hamamı) Türk sanat tarihi bakımından ele alınmıştır.

Bilecik ili kapsamında halkın turizm ve kültürel mirasa karşı tutumları ele alınmıştır. Okuyucu ve Somuncu (2012) tarafından gerçekleştirilmiş araştırmada Bilecik'in Osmaneli ilçesi incelenmiş "*Kültürel Mirasın Korunması ve Turizm Amaçlı Kullanılmasında Yerel Halkın Algı ve Tutumlarının Belirlenmesi: Osmaneli İlçe Merkezi Örneği*" isimli çalışmada halkın turizm ve kültürel mirasa karşı olumlu düşünceler barındırdığına fakat bu mirasın yeteri kadar korunmadığını düşündüklerine yer verilmiştir. Halk, sırasıyla el işi ürünleriyle, turizmle ilgili kuruluşlarda çalışmayla, tarım ürünlerini pazarlamayla turizmde görev alabileceğini ifade etmiştir. Kadınların el işi ürünleri ve yemek yapma konusunda istekli olduğu fakat ev pansiyonculuğu ile ilgili çekimser oldukları tespit edilmiştir. Eğitim düzeyinin ile gelirin düşüğe ve yaş düzeyinin arttıkça el işi ürünlerini pazarlama durumunun da arttığına ve ikamet zamanı yükseldikçe yöresel yemeklerin pazarlanma durumunun arttığı sonucuna ulaşılmıştır.

Bingöl ili kapsamında coğrafya disiplininin olmamakla birlikte kültür coğrafyası ile ilgili iki araştırmaya denk gelinmiştir. Bunlardan ilki olan "*Karir Zaza-Türk Halk İnançları*" adlı çalışmada Kalafat (2017) Bingöl/Karir'deki zaza, alevi zaza halkının inançlarının kökenlerine yer verilmiştir. İkinci araştırmada ise Işıklı (2018) "*Kura-Aras Kültürel Kompleksinin Güney Yayılmında Bingöl Yöresinin Konumu*" başlıklı çalışmada Kura-Aras kültür bölgesini arkeolojik eserlerden yola çıkarak analiz etmiştir. Yöre kültürünün Erken Tunç Çağlarını karakterize ettiği ifade edilen çalışmada bölgede zengin kültürel materyallerin varlığından bahsedilmektedir. Araştırmanın odak noktası olan Bingöl yöresinin karakteristik olarak dağlık olduğu ve bu coğrafi yapının yaşamı şekillendirdiği ifade edilmiştir.

Bitlis ilinin ele alındığı bir çalışma Sökmen ve Balkanal (2018) tarafından "*Bitlis'te Geleneksel Ayakkabıcılık: "Harik" ve Son Usta Haydar Yılmaz*" adıyla yapılmıştır. Bu çalışmada önemli bir el sanatı olan geleneksel ayakkabıcılığa değinilerek Bitlis'te geleneksel ayakkabıcılığın "harik" ismiyle bilindiği ifade edilmiştir ve harığın yapımındaki adımlar, kullanılan malzemeler, harik çeşitleri ve bu sanatın günümüzde hangi durumda bulunduğu belirtilmiştir. Çeşitli rahatsızlıklara iyi gelen, yazları ayağı serin tutan ve el emeği olan harığın üstünün koyunyünü ipliklerinden veya keçi kılından, tabanının ise kendir ipinden yapıldığı, günümüzde 300 TL fiyatının bulunduğu ve çiftinin 4-5 günde yapıldığı, fiyatının yüksek olmasından dolayı pek alınmadığı, yapımının uğraştırıcı olduğu, Haydar Yılmaz'ın son harik ustası olduğu belirtilen diğer noktalar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bolu'yu ele alan "*Bolu İlinde Turizmi Etkileyen Faktörler İle Doğal, Tarihi ve Kültürel Turizm Değerleri*" çalışma Özcan (2005) tarafından yapılmıştır. Çalışmada yeryüzü şekilleri, jeolojik yapı, iklim, bitki örtüsü, hidrografi unsurlarının turizmi etkilediğinden bahsedilmiştir. Bolu'daki turizm alanlarının dağılışı ise yayla, kış, sağlık, göl, orman ve av turizmi başlıkları altında incelenmiştir. Daha sonra Bolu'daki turizmi etkileyen kültürel ve tarihi etmenler ve bunların coğrafi dağılışı üzerinde durulmuştur. Bolu'nun önemli bir turizm potansiyeline sahip olduğu tespit edilen araştırma Bolu'ya ulaşımın kolay olduğu ve eksikliğin yatırımlardaki yetersizlikten kaynakladığı ifade edilmiştir. Bolu'nun kış turizmi ve yayla turizm bakımından değerlendirilmesi gerektiğine, bitki örtüsünün gür olmasının av turizmini olanaklı kıldığına, Bolu'da ılıca ve kaplıcaların bulunduğu, Bolu'nun kültürel ve tarihi açıdan çeşitlilik barındırdığına, konaklama olanaklarının geliştirilmesi gerektiğine değinilmiştir.

Burdur'la ilgili olarak Ceylan (2014) tarafından yapılan bir çalışmada Ağlasun su değirmenlerini incelenmiştir. "*Kaybolmakta Olan Bir Kırsal Maddi Kültür Örneği: Su Değirmenleri (Ağlasun Örneği)*" isimli bu

çalışmada Ağlasun'da yer alan Yeşilbaş su değirmeninin iyi değerlendirilmesi gerektiği ve bunun için turizmde yararlanmak gerektiğine değinilmiştir. Ayrıca iyi bir planlama yapılarak değirmenle ilgili düzenlemelerin gerçekleştirilmesi ve iyi bir şekilde tanıtılarak kültür turizminin gelişmesinin önemine yer verilmiştir. Burdur'u ele alan ikinci çalışma Ekiz ve Yazıcı (2014) tarafından yapılan "*Kültürel Coğrafya Açısından Burdur'un Bucak İlçesi ve Köylerindeki Yörük Göçleri*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada ormanlar doğrultusunda alınan tedbirlerin ve tarımda mekanizasyona geçilmesinin Yörük göçlerine biçim verdiğine; teknolojik, tarımsal ve iktisadi gelişmelerin Hüsemoglu Obası'nı etkilediğine; pek çok ailenin konar-göçer hayatı bıraktığına ve diğer ailelerin de göç kültüründe farklılık oluştuğuna değinilmiştir. Yörüklerin dağlık alanlardan ova kenarlarına ve ovalara göç etmeyi uzun mesafelere göç etmeye yeğledikleri, sağlık ve eğitim hizmetinden faydalanmanın yanında nitelikli hayat yaşama isteği de kısa mesafe göçlerine neden olan unsurlar olarak belirtilmiştir. Ayrıca Yörük kültürünün sürdürülmesi amacıyla yapılan çalışmalara da yer verilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Bursa**'yı turizm açısından ele alan bir çalışma Akay Ertürk (2009) tarafından yapılmıştır. "*Zeytinbağı (Trilye)'nda Turizm İmkânları*" isimli bu çalışmada Bursa yöresinde bulunan Zeytinbağı'nın turizm açısından geliştirilmesi ve sahip olduğu varlıkların bu doğrultuda değerlendirilmesi, buraya ait ürünlerin satılması ve tarihi konutların yenilenmesi gerektiği, orada yaşayan kişilere eğitim verilmesinin, Zeytinbağı'nı tanıtıcı etkinlikler düzenlenmesinin, turistlerin bilgilendirilmesinin önemli olduğu gibi noktalar ifade edilmiştir.

Araştırmada **Çanakkale**'yi ele alan 2 çalışma tespit edilmiştir. Bu çalışmalardan ilki Yaşar ve Yaşar (2007) tarafından yapılmıştır. "*Çanakkale Atasözleri ve Coğrafi Analizi*" isimli bu çalışmada atasözleri coğrafi açıdan incelenerek iklim, toprak ve yeryüzü şekilleri, ekonomik ve beşerî faaliyetler, çevre eğitimi ile ilgili atasözleri ele alınmıştır. Çanakkale'yi ele alan ikinci çalışma Atmaca ve Toygur (2021) tarafından yapılmıştır. "*Çanakkale'nin Kültür Coğrafyasına Bayramiç İlçesinden Bakabilmek*" isimli bu çalışmada Çanakkale'nin Bayramiç ilçesi incelenerek buranın dünyada ilk kez güzellik yarışmasının gerçekleştirildiği yer olduğu belirtilmiştir. Burada Antik buluntuların ve Osmanlı döneminden kalma yapıtların yanında Mehmet Akif Ersoy'a ait bir evin bulunduğu, Cumhuriyet dönemindeki yer adlarına, çeşitli soyadlarına ve şüalelere, nişan, kız isteme, düğün gibi olaylardaki birtakım adetlerde farklılık bulunmasıyla beraber hala önemli olduğuna değinilmiştir. Ayrıca bu çalışmada elde edilen sonuçlara göre iktisadi açıdan tarım ve hayvancılığın önemli olduğu; tarhana çorbası, çırpma, keşkek, peynir helvası gibi önemli yemeklerin olduğu; "Evciler elması" ve "Bayramiç Beyazı" denen ürünlerin satıldığı; yerel inanışların devam ettiği; ferece, şalvar, kaftan, dalı gibi giysilerin merkezde etkisini kaybetmeye başladığı karşımıza çıkmaktadır. Çalışmada deve güreşleri ve güzellik yarışmasının yapılması, Külcüler kaplıcasının bulunması, "Ünzüle Ebe" köy hayrı da diğer önemli kültürel unsurlar olarak ifade edilmiştir.

Çankırı'yı ele alarak bu ilin şehrsel gelişim potansiyelini inceleyen bir çalışma Tuna (2010) tarafından yapılmıştır. "*Çankırı'nın Coğrafi Özelliklerinin Şehrsel Gelişim Potansiyeli Yönünden Değerlendirilmesi*" isimli çalışmada sulama probleminden dolayı Çankırı'nın tarım açısından gelişemediğine, hayvancılığın da beklenen düzeyde olmadığına, sanayinin önemli olduğuna fakat bu alanın da istenen düzeyde olmadığına değinilmiştir. Kaya tuzu ve perlit açısından madencilik potansiyelinin bulunduğu, önemli tarihi özellikleri olmasına rağmen turizm açısından değerlendirilemediği ifade edilmiştir.

Çorum ile ilgili Arvas (2013) tarafından yapılan çalışmada İskilip Dolması ele alınmıştır. "*Geçmişten Bugüne Geleneksel Bir Lezzet: İskilip Dolması*" isimli bu çalışmada öncelikle İskilip yemekleri hakkında bilgi verilmiştir. Daha sonra İskilip Dolmasının geçmişinden, kullanılan malzemelerden ve yapılışından bahsedilmiştir. Bu yemeğin adını Çorum'un ilçesi İskilip'ten aldığı, yapımının yorucu olduğu, toplantı ve özel günlerde yapılan bir yemek olduğu ifade edilmiştir.

Denizli'yi ele alan birinci çalışma Çetin (2005) tarafından yapılan "*Kefe Yaylasında (Serinhisar-Denizli) Fonksiyon Değişikliğiyle Ortaya Çıkan Rekreatyoneel Faaliyet*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Kefe Yaylası'nın geleneksel yayla faaliyetleri doğrultusunda ikincil yayla sahası olarak kullanılırken sosyo-ekonomik farklılaşmalar neticesinde rekreatyoneel bağlamda kullanılmaya başlandığı ifade edilmiştir. Yatağan kasabasındaki ev tipi imalat sanayi ile kırdan kente geçekleşen göç faktörlerinin yanında fiziki faktörlerin de yayladaki bu fonksiyonel değişiklikte etkili olduğu, yaylanın günden güne tatil merkezi ve dinlenme amaçlı kullanıma niteliğini arttırdığı, insanların dinlenme sebebiyle Denizli ve Acıpayam ovası civarındaki yerleşme alanlarından Kefe Yaylası'na geldiği belirtilmiştir. Denizli kapsamında yapılan ikinci çalışma Polat, Kargı ve Güney (2012) tarafından yapılmıştır. "*Gümüşsu (Homa) Şelalesi (Çivril-Denizli)*" isimli bu çalışmada çekiciliklerin turistik açıdan önemli olduğundan bahsedilerek Gümüşsu Şelalesi'nin de bu çekiciliklerden biri olduğu ifade edilmiştir. Gümüşsu şelalesinin ve civarının beşerî ve fiziki coğrafya nitelikleri kapsamında incelendiği bu çalışmada, iktisadi açıdan yarar sağlaması adına tanıtım, ulaşım, inşaa, altyapı tesisleri, ekolojik değerler, mesken gibi konularda önerilere de yer verilmiştir. Denizli ile ilgili yapılan üçüncü çalışma Belge (2018) tarafından yapılan "*Denizli Kent Kimliğini Oluşturan Coğrafi Öğeler*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Denizli kapsamında kent kimliği, coğrafi bir perspektif ile incelenmiştir. Tekstil sektörü ve Hierapolis-Laodikya antik kentlerinin kent kimliğini meydana getiren beşerî faktörler olduğu, Pamukkale travertenleri ve Denizli Horozu'nun ise kent kimliğini meydana getiren

doğal faktörler olduğu ifade edilerek figür, heykel, logo ve turistik etkinliklerin bu ildeki kent kimliğini oluşturan faktörler olduğu belirtilmiştir. Ayrıca Karahayıt kaplıcaları ve Yatağan bığının da Denizli'deki önemli unsurlar olduğuna değinilmiştir. Denizli kapsamında yapılan dördüncü çalışma Ünal ve Utkun Aktener (2018) tarafından yapılmıştır. "*Denizli Yöresel Giysilerinin Çağdaştırma ve Model Analizi Çalışmaları (Acıpayam, Buldan, Çivril ve Serinhisar İlçeleri Örneği)*" isimli bu çalışmada Buldan, Serinhisar, Acıpayam ve Çivril ilçelerindeki geleneksel kadın giysilerinin niteliklerinin araştırılması ve yeni modeller meydana getirilerek çağdaştırma amacı söz konusudur. Kadın kıyafetleri; başa giyilen kadın kıyafetleri, bedene giyilen kadın kıyafetleri ve kadın giyim aksesuarları olmak üzere gruplandırılmıştır.

Diyarbakır'ı inceleyen bir çalışma Yariş (2020) tarafından yapılmıştır. "*Geleneksel Türk Evi Mimarisinde Diyarbakır Evlerinin Yeri Üzerine Bir Değerlendirme*" isimli bu çalışmada geleneksel hayatı bize gösteren Diyarbakır evlerinin Türk evi planına uyumlu olduğu görülmüştür. Çalışmada ailelerin kalabalık olmasından dolayı evlerin büyük olduğuna, genelde çift katlı olduğuna, haremlik-selamlık kısımlarının bulunduğu, evlerin bodrumunun odunluk ya da kiler olarak iş gördüğüne, zemin katında oda, eyvan ve servis yerlerinin, diğer katında da gezemek, odalar ve sahanlığın olduğuna değinilmiştir. Bu evlerle Türk ev planı beraber ele alındığında benzeyen yerler olarak avlu, serdap, oda, tuvalet karşımıza çıkarken cephe düzeni açısından da benzerliğin bulunduğu ifade edilmiştir.

Düzce ili kapsamında yapılan birinci çalışma, Aydın ve Selvi (2012) tarafından yapılmıştır. "*Kırsal Turizmde Yerel Sivil Toplum Kuruluşlarının Rolü: Düzce İli Örneği*" isimli bu çalışmada, genel anlamda Düzce'de bulunan Sivil Toplum Kuruluşlarının kırsal turizmde yeterince etkili olamadığı, turizm ve çevre amaçlı kurulan Sivil Toplum Kuruluşlarının ve Akçakoca'daki Sivil Toplum Kuruluşlarının kırsal turizmde daha etkili olduğu belirtilmiştir ve önerilere yer verilmiştir. Düzce ile ilgili ikinci çalışma, Aşkın (2016) tarafından yapılmıştır. "*Öğretmenlerin Serbest Zaman Eğitimi ve Rekreasyon (Serbest Zamanda Yapılan Aktiviteler) Etkinliklerine Katılımlarındaki Sosyo, Ekonomik, Kültürel Etkenler- Düzce Örneği*" isimli bu çalışmada, serbest zaman değerlendirmesinde ilk başlarda spor faaliyetlerinin görüldüğü; fakat televizyon izleme, kitap okuma gibi alanlarda değerlendirme yapıldığı ifade edilerek bulgulara yer verilmiştir ve öneriler getirilmiştir. Düzce'yi kapsayan üçüncü çalışma, Acar ve Karaosmanoğlu (2019) tarafından yapılmıştır. "*Çerkes Mutfağı Kültürünü Deneyimlemeye Yönelik Bir Tur Önerisi: Düzce İli Örneği*" isimli bu çalışmada, 19. yüzyılın ikinci yarısında Osmanlı İmparatorluğu'nun iskân politikalarından ve Anadolu'ya göç eden Çerkeslerden bahsedilerek Çerkes mutfağındaki lezzetlere yer verilmiştir ve bir tur programına yer verilmiştir. İş birliği neticesinde Çerkes gastronomisinin unutulmuş tariflerinin canlandırılması; festival, şenlik vb. doğrultusunda Çerkes mutfağının tanıtılması ve değişik etnik yapıda kişilerin bulunduğu Düzce'de bu kültürlerin gastronomileri için tur programlarının meydana getirilmesi gibi çeşitli önerilerde bulunulmuştur. Dursun, Dursun Çalışan ve Abanoz (2019) tarafından yapılan dördüncü çalışma, "*Düzce İli Geleneksel Özel Gün Kadın Giysilerinin İncelenmesi*" isimli çalışmadır ve bu çalışmada, geleneksel giysi kültürünü tanımak ve tanıtmak hedeflenmiştir ve on iki parça özel gün kıyafetine ulaşılmıştır. Giysilerin iplik, kumaş, kesim, model, renk, astar, süsleme ve dikim nitelikleri bakımından ele alınarak görsellerle desteklendiği ifade edilmiştir ve ilk defa kayınvalidenin kız istemeye giderken giydiği özel gün kıyafetinin kullanıldığı belirtilerek önerilerde bulunulmuştur. Düzce ile ilgili beşinci çalışma, Gökce ve Kaya (2020) tarafından yapılmıştır. "*Geleneksel Kırsal Konut Tipolojileri Üzerinden Kültür-Mekân İlişkilerinin Mekân Dizimi Yöntemiyle İncelenmesi: Düzce İli Örneği*" isimli bu çalışma, genel olarak Dadalı, Duraklar ve Paşalar köylerindeki yedi geleneksel mesken üzerinde yürütülmüştür. Mekân kurgusu bakımından Türk ve Laz evlerinin benzediği, Çerkez köyü evlerinin ise konut tipi bakımından ayrıldığı; ama bu kültürlerin kentleşme baskısı ve ekonomik, kültürel ve sosyal yapının değişmesi neticesinde benzerlik gösterdiği saptanmıştır. Bayraktar (2020) tarafından yapılan altıncı çalışma, "*Kırsal Yaşamın Mimari Göstergesi Geleneksel Köy Evlerinin Düzce Örneğinde Tartışılması*" isimli çalışmadır ve bu çalışmada, geleneksel köy evlerinin oluşum süreçleri ve yapım teknikleri ile ilgili tablo üzerinde karşılaştırmalı olarak bilgi verilmiştir. Düzce ve çevresinde bulunan evlerde benzerlikler olduğu, kent merkezlerinden uzakta bulunduğu için kırsal kesimdeki geleneksel köy evlerinin pek fazla fark edilemediği gibi noktalara değinilerek önerilere yer verilmiştir.

Edirne ilini ele alan birinci çalışma Ceylan (2009) tarafından yapılmıştır. "*Enez (Edirne) İlçesi'nin Turistik Çekicilikleri ve Sürdürülebilir Turizm Açısından Değerlendirilmesi*" isimli bu çalışmada doğal ve beşerî turistik çekiciliklere değinilerek sürdürülebilir turizmden bahsedilmiştir ve çeşitli önerilere yer verilmiştir. Edirne ili kapsamında yapılan ikinci çalışma Er ve Bardakoğlu (2016) tarafından yapılmıştır. "*Kültürel Mirasın Sürdürülebilir Turizm Ürünü Çeşidi Olarak Değerlendirilmesi: Edirne Örneği*" isimli bu çalışmada Edirne'de bulunan turizm ürünleri tespit edilerek bu ürünlerin çeşitlendirilmesine yer verilmiştir ve sürdürülebilir turizmin gelişmesi için önerilerde bulunulmuştur. Edirne ile ilgili yapılan üçüncü çalışma Mısırlı, Kiper ve Korkut (2019) tarafından yapılan "*Doğal ve Kültürel Kent Kimliklerinin Belirlenmesi: Edirne İli Karaağaç Mahallesi Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Karaağaç Mahallesi'nin kimlik unsurları tespit edilerek geleceğe yönelik planlama faaliyetlerine temel oluşturulduğu ifade edilmiştir. Karaağaç Mahallesi ile ilgili zayıf ve güçlü taraflar tespit edilerek Karaağaç'ın muhafaza edilmesi, yöresel kimliğin ve geleneksel yapıların korunması, yerel özelliklerin ön planda tutulması, bazı geleneksel yapıların farklı fonksiyonlarla değerlendirilmesi, tarımsal

üretimin desteklenmesi, Meriç Nehri'ndeki taşkınlarla çözüm üretilmesi, tanıtım, iş birliğinin yapılması gibi çeşitli önerilere yer verilmiştir. Edirne kapsamın yapılan dördüncü çalışma Kızıldemir (2020) tarafından yapılan "*Edirne Mutfak Kültürü Üzerine Bir Değerlendirme*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Edirne'nin yöresel yiyeceklerine yer verilerek çorba, et ve sebze yemekleri, hamur işleri, reçeller, tatlılar ve helvalar, şerbetler ve içecekler turşular başlıkları altında sınıflandırma yapılmıştır. Edirne mutfağının özellikleri belirtilerek kullanılan araç gereçlerden, bu mutfak kültürüne etki eden unsurlardan bahsedilmiştir.

Elâzığ ile ilgili Topçu, Çet ve Has (2013) tarafından yapılan "*Elâzığ İli Harput Mahallesi İlişkin Tarihsel ve Kültürel Bilinç Durumu*" isimli çalışmada kişilerin kültürel ve tarihi varlıklar ile ilgili farkındalık seviyeleri tespit edilmiştir. Tarihi ve Kültürel varlıklara verilen önem üzerinde doğum yerinin belirleyici olduğuna; bölüm, cinsiyet, yaş, meslek unsurlarının ise belirleyici olmadığına değinilmiştir. İnsanların Harput'a daha çok piknik amacıyla geldiklerine, Harput'taki tarihi yapıtlara önem verilmediğine ve bu yapıtların yeterince korunmadığına, tarihi mekân algısının gücünü kaybettiğine, sokaklarda çöplerin bulunduğu, Harput'un turizm açısından değerlendirilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır ve çeşitli önerilerde bulunulmuştur.

Kültür coğrafyası bağlamında **Erzincan** ili ile ilgili yapılan ilk çalışma Başbüyük ve Akpınar (2010) "*Erzincan Atasözlerinin Coğrafi Analizi*" dir. Bu çalışmada Erzincan'a ait atasözleri coğrafi niteliklerine göre incelenmiştir. İklim, ekonomik faaliyet, göç, hidrografiya, bitki ve jeomorfoloji özelliklerine göre atasözleri tasnif edilmiştir ve çalışmanın sonucunda coğrafi çevrenin atasözleri üzerinde etkili olduğuna ulaşılmıştır. Erzincan'ı kapsayan ikinci çalışma "*Eğin Türkülerinin Coğrafi Analizi*" Akpınar (2012) tarafından yapılmıştır. Bu çalışmada Erzincan/Eğin türkülleri konum, mevki ve yer adları; yer şekilleri; iklim; bitki ve hayvan motifleri; su; göç ve gurbet; meskenler ve mimari yapı; geçim kaynakları ve maişet olgusu başlıkları altında ele alınmıştır. Türkülerdeki temaların, motiflerin ve sözcüklerin çoğunlukla yöresel olduğuna; göç ve gurbet konusunun, memleket ve su temasının, dağ motifinin belirgin olarak bu türkülerde geçtiğine değinilmiştir. Erzincan ile ilgili üçüncü çalışma Kesik, Yanık ve Aydınoglu (2018) tarafından yapılan "*Erzincan Halk Pazarlarının Kültürel ve Ekonomik Coğrafya Özelliklerinin Belirlenmesinde Mekânsal Analiz Yöntemlerinin Kullanılması*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Erzincan'daki kişilerin halk pazarlarını neden tercih ettikleri ve tercih etme düzeyleri tespit edilerek halkın alışveriş kültürü nitelikleri üzerinde durulmuştur. Bunların yanında halk pazarı gereksinimi olan yerlere de değinilmiştir. Çalışmada kapsamında yapılan anket sonuçlarına göre lise ve üstü eğitimi olanların, erkeklerin, evli ve orta yaş grubundakilerin, Mimar Sinan Mahallesi'nde bulunanların ankete daha çok katıldığı, erkeklerin pazara daha çok gittiği tespit edilmiştir ve ankete katılanların pazarcıların kendi ürünlerini satmasından dolayı pazara gittikleri ifade edilmiştir. Pazarda giyim eşyalarının en az, sebze ve meyvenin ise en çok alınan ürünler olduğu; halkın marketten ziyade pazarı tercih ettiği; Fatih, Kızılay ve İnönü mahallelerinin pazara yakın, Mimar Sinan Mahallesi'nin ise pazara uzak olduğu; pazarda erkek esnafının daha fazla olduğu; Cumartesi pazarının en etkili Pazar olduğu belirlenmiştir. Ayrıca çalışmada, pazarların maruz kaldığı olumsuz faktörlere değinilerek önerilerin yanı sıra başta Mimar Sinan Mahallesi olmak üzere, pazar alanı gereksinimi olan yerler dile getirilmiştir. Erzincan ile ilgili dördüncü çalışma Karadeniz (2018) tarafından yapılmıştır. "*Erzincan İlindeki İdari Yerleşmelerin Toponomik Açısından Sınıflandırılması*" isimli bu çalışmada ilçe idari birim isimlerine ve çeşitli başlıklar altında kırsal yerleşme isimlerine yer verilmiştir. Doğal çevre kapsamında hidrografiya, jeomorfoloji ve litoloji ile ilgili isimlerin baskın olduğu; beşerî çevre kapsamında aşiret, boy, cemaat ve şahıs isimlerinin ön planda olduğu ifade edilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Erzurum** ilini ele alan çalışmada Kayserili ve Altaş (2010) "*Horasan İlçesindeki Kır Meskenlerinin Kültürel Coğrafya Bakış Açısıyla İncelenmesi*" üzerinde durmuştur. Bu çalışmada Erzurum'un Horasan ilçesi ele alınmıştır. Buradaki kır meskenleri incelenerek yine bu meskenler üzerinde İslam etkisi ve geleneksel Türk evi yapısının etkisine değinilmiştir. Çalışmada ekonomik durumu kötü olanların konut malzemesi olarak kerpiç ile karataş, ekonomik durumu iyi olan ailelerin ise kesme taşlardan yararlandığı ve yine bu ailelerin maddî imkânı olsa bile bazı kısımların düzeltilmesi dışında geleneksel konut yapısı içinde kaldığı sonucuna ulaşılmıştır. Erzurum ile ilgili ikinci çalışma Gök ve Kayserili (2013) tarafından yapılmıştır. "*Geleneksel Erzurum Evlerinin Kültürel Coğrafya Perspektifinden İncelenmesi*" isimli bu çalışmada meskenlerin kültürü yansıttığına değinilmiştir. Ayrıca Erzurum'daki evlerin genellikle karataş dedikleri bazalt olmak üzere volkanik kayalardan yapıldığından, iklimin meskenlerin kurulmasını etkilediğinden, Erzurum evlerinin geleneksel Türk evi yapısıyla uyumlu olduğundan, İslam dinine uygun eklenti yapıldığından, soğuğa ve depreme yönelik önlem alındığından, Erzurum evlerinde tandirevi, sergen, çörten, kehriz, hatıl, terek gibi özelliklerin olduğundan bahsedilmiştir. Ayrıca Erzurum evlerinde gerekli olan yenilemelerin yapılarak çevresinde düzenlemelerin gerçekleştirilmesi ve kültür turizmi açısından değerlendirilebilecek bir şehir olmasının sağlanması önerilerinde bulunulmuştur. Erzurum'u ele alan üçüncü çalışma Akkuş ve Akkuş (2017) tarafından yapılan "*Geleneksel Erzurum Evlerinin Mimari Özellikleri ve Koruma Çalışmaları Üzerine Bir Değerlendirme*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada koruma çalışmaları ve mimari özellikler incelenmiştir. Erzurum'daki konutların tandirevli ev tipi ile geleneksel Türk evi yapısından farklı olarak bir özelliğinin bulunduğu değinilmiştir. Çalışmada sonuç olarak kırlangıç örtünün kullanıldığı, bu evlerin korunarak turizm açısından değerlendirilmesi gerektiği ve "Erzurum Evleri" adlı bir işletmenin turistler açısından önemli olduğu ifade edilmiştir.

Eskişehir ile ilgili yapılan birinci çalışma Üsküdar, Çakır ve Temizkan (2014) tarafından yapılan “*Yerli Turistlerin Eskişehir’i Kültür Turizmine İlişkin Algıları*” isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Eskişehir’i ziyaret eden turistlerin buradaki kültür turizmi potansiyelinden faydalanma seviyeleri, özellikleri ve Eskişehir ile ilgili algılarının tespit edilmesi hedeflenmiştir. Eskişehir’i ziyaret eden turistlerin eğitim seviyesinin yüksek olduğu, bu turistlerin genç ve orta yaş grubunda yer aldığı ve orta seviye gelir durumuna sahip olduğu ifade edilerek çeşitli önerilerde bulunulmuştur. Eskişehir kapsamında yapılan ikinci çalışma, Koç ve Koç (2021) tarafından yapılan “*Sivrihisar (Eskişehir) Geleneksel Kent Dokusunun Koruma Bağlamında Değerlendirilmesi*” isimli çalışmadır. Bu çalışmada, turistik açıdan muhafaza edilmesi gereken çeşitli yapıların mevcut olmasının ve bunların muhafaza edilememesinin araştırmadaki sorunu oluşturduğu belirtilmiştir. Sivrihisar’daki turizm potansiyelinin yeniden önem arz etmeye başladığı, Sivrihisar’da çeşitli onarımların arttığı, planlama çalışmalarının Sivrihisar açısından önemli olduğu, bilinçsiz turizmin buradaki kent dokusuna olumsuz yansıtacağı ifade edilerek önerilere yer verilmiştir. Eskişehir ile ilgili üçüncü çalışma, Eren ve Dinç (2021) tarafından yapılan “*Kültürel Miras Turizminde Somut Varlıklara Yönelik Koruma Stratejileri: Eskişehir Yazılıkaya Anıtı Örneği*” isimli çalışmadır. Bu çalışmada, kültürel mirasın muhafaza edilmesi doğrultusunda stratejilerin geliştirilmesi üzerinde durulmuştur. Kültürel miras kapsamında somut olan varlıklara ilişkin problemler ve bu problemlere yönelik öneriler ifade edilmiştir.

Gaziantep kapsamında yapılan birinci çalışma, Uzun ve Doğan Uzun (2019) tarafından yapılan “*Antep Savunmasının Gaziantep İli Yerleşme Adları Üzerindeki Etkisi ve Bu Etkinin Coğrafi Bilgi Sistemleri Tabanlı Mekânsal Analizi*” isimli çalışmadır. Bu çalışmada, günümüzde, Antep savunmasında önemli olaylara ve kişilere yer verilmesiyle “Gazilik” unvanı verilerek başlayan isimlendirmenin devam ettiği ifade edilmiştir. Gaziantep ile ilgili ikinci çalışma, Karademir ve Topcu (2021) tarafından yapılan “*Gaziantep’te Kültürel Miras Turizmi Açısından Geleneksel Kilim Dokuma Sanatı*” isimli çalışmadır. Bu çalışmada, kültürel miras kapsamında Gaziantep’teki geleneksel kilim dokuma sanatı ele alınarak bu geleneksel sanatın önemli olduğu, önceki zamana göre bu sanata gösterilen alakanın azalmaya başladığı ifade edilmiştir. Teşvik ve reklamlarla kilim dokumacılığının muhafaza edilmesi gerektiği, geleneksel el sanatlarının unutulmaya başlandığı, yeni kuşakların geleneksel gelir yollarını öğrenmesi gerektiği, yerel yönetimlerin de yaptığı çalışmaların Gaziantep’teki el sanatları bakımından önem arz ettiği belirtilmiştir.

Giresun ilinin ele alındığı bir çalışma Demiral ve Ayyıldız (2017) tarafından yapılan “*Mutfak Kültürü ve Değişimi; Giresun İli Örneği*” isimli çalışmadır. Bu çalışmada Giresun yöresinde iç ve kıyı kesimler arasında farklılıklar bulunduğu, iklim ve coğrafi koşulların Giresun’daki mutfak kültürünü etkilediğine, Giresun mutfağının daha çok vejetaryen ve vegan mutfağına yönelik olduğuna, dibleleri ve ot yemekleri açısından Karadeniz’deki diğer illerden ayrıldığına değinilmiştir. İç bölgelerde kurutulmuş meyve ve sebzeler ile kırmızı etin daha çok tüketildiğine, halkın et ürünlerini, süt ve süt ürünlerini, yumurtayı önceden kendisi üretirken şimdilerde yerel marketlerden aldıklarına, baharat ve salça kullanımının kıyı kesimde daha az olduğuna, cıratla ekmeği ve pileki ekmeği gibi ekmeklerin şimdilerde çok fazla yapılmadığı sonucuna ulaşılmıştır. Mısır unu ve karalahana (pancar otu) Giresun mutfağında kesinlikle olması gereken öğeler olarak ifade edilmiştir ve karalahana çorbası, dolması, döşemesi ve diblesi, sebze yemekleri, türlü otların kavrulması ve fasulye dibleleri gibi yemeklerin aynı şekilde yapıldığı belirtilmiştir. Giresun’da kiraz turşusu ve turşu kavurması yapıldığı, kiraz üretiminin şimdilerde azaldığı, Giresun mutfağının sağlıklı olduğu fakat unutulmaya yüz tuttuğu değinilen diğer noktalar olmuştur. Giresun’un ele alındığı ikinci çalışma Kuruca ve Ak (2019) tarafından yapılan “*Doğu Karadeniz Bölgesinde Konargöçer Hayata Dair Uygulamalar: Giresun Örneği*” isimli çalışmadır. Bu çalışmada kışlak ve yaylak olarak iki yerleşim yeri olduğundan ve hayvancılığa dayanan bir yaylacılık yaşamının bulunduğu bahsedilmiştir. Giresun’daki yaylacılığın Nisan’da başlayıp Ekim sonuna kadar sürdüğüne; çoban kovan, vargit ya da kardelen çiçeklerinin açılmasıyla çobanların yayladan dönme zamanını anladıklarına; hava koşullarının göç zamanını etkilediğine; yaylacılar tarafından üretilen ürünlerin pazarlarda satıldığına ve günümüzde yaylacılığın ekonomik etkinlik olarak sürdüğüne; enformel istihdam olarak karşımıza çıkan yaylacıların düşük kazanç sağlamalarına rağmen yaylacılığın yaşam biçimi olmasından dolayı yaylacılık yapmaya devam ettiklerine değinilmiştir. Kadınların ve çocukların sahip olduğu rol ve görevler ile her bir aile ferdinin sorumluluğu olduğu, yöredeki hayvancılığın sürmesi için projeler yapılması gerektiği değinilen diğer noktalar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kültür coğrafyası ile ilgili **Gümüşhane**’yi ele alan “*Geleneksel Gümüşhane Meskenlerinin Kültürel Coğrafya Analizi*” adlı bir çalışma Sarı ve Kayserili (2021) tarafından yapılmıştır. Çalışmada geleneksel Gümüşhane konutlarının Anadolu mesken kültürü ile uyduğu, bunun yanında kendine ait özelliklerinin de bulunduğu ifade edilmiştir. Konutların doğaya uygun yapıldığına, iklim ve jeoloji etmenlerine karşı tedbirlerin alındığına, İslam dini ile örtüşen mesken kültürünün bulunduğu değinilmiştir. Ayrıca geleneksel Gümüşhane meskenlerinde gereken onarımların yapılması, bu meskenlerin korunması ve çevresindeki yanlış yapılanmaların kaldırılarak turizm açısından değerlendirilmesi ve yeni nesillere aktarılması gibi öneriler getirilmiştir. Gümüşhane’yi kapsayan ikinci çalışma, Arı (2022) tarafından yapılan “*Gümüşhane Dölek Köyü’nde Çarksız Çömlekçiliğin Kültürel Coğrafyası: Adaptasyon, Kültür ve Ekoloji*” isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Gümüşhane’nin Dölek Köyü’ndeki çömlekçiliğin nitelikleri ve çömlekçilik çevresinde gelişme gösteren kültür ele

alınmıştır. Köy kültürünün ana unsurlarından birinin çömlekçilik olduğu; fakat plastik ve metal teknolojisindeki gelişmeler ile dış göçlerin etkisiyle son zamanlarda çömlekçilik alanında bir düşüş olduğu tespit edilmiştir. Çömlek üretim süreçlerine dikkat edildiği, iktisadi bakımdan çömleklerin satış süreçlerinin üzerinde durulduğu belirtilmiştir. Burada üretilen ürün çeşitlerine değinilerek üretimde kadınların etkisinden bahsedilmiştir. Daha sonra çömlekçilik sırlarından bahsedilerek pişirme hakkında bilgi verilmiştir ve pişirme sürecinde kırılma, yangın gibi karşılaşılabilecek riskler dile getirilmiştir. Çalışmanın sonuç ve değerlendirme kısmında; toplumun ayakta kalmasında geleneksel çömlekçilik ve yaylacılığın etkili olduğu, güveç yapımının doğal özelliklere bağlı bir etkinlik olarak gelişmediği, buradaki kilin çömlek yapımına çok uygun olmadığı, köy kadınlarının deneyimleri ve ustalıkları sayesinde kilin çömlek yapılacak hale dönüştürüldüğü, erkeklerin de bu çömlekleri uzaklara götürerek sattığı belirtilmiştir. Ekonomi, sağlık vb. açılardan 1970'li yıllardaki gibi olmasa da Dölek Köyü'nde son dönemlerde çömlekçiliğin canlanmaya başladığı, Gümüşhane Dölek Güveci'nin coğrafi işaret aldığı, turizmin de çömlekçilik açısından fonksiyonunun olduğu ifade edilerek çeşitli önerilere yer verilmiştir.

Hakkâri ilini ele alan bir çalışmada Sayılan (2019) "*Coğrafi Açısından Hakkâri İlinin Tarihi ve Kültürel Turizm Potansiyeli*" üzerinde durmuştur. Bu çalışmada Hakkâri'nin kültür turizmi açısından önemli bir il olduğuna, Hakkâri'de müze gereksiniminin bulunduğu, değişen turizm anlayışı doğrultusunda kültürel çekiciliklerin düzenlenmesi gerektiğine, etkili bir turizm politikası oluşturulursa iktisadi yarar sağlamanın yanında kültürel mirasın yeni kuşaklara aktarılabilmesine ve bu mirasın muhafaza edilebileceğine değinilmiştir. Güvenlik sorununun giderilmesinin Hakkâri'deki turizmin istikbalini belirleyen esas unsur olduğu belirtilmiştir.

Hatay'ı üzerine kültür coğrafyası kapsamında bir çalışma Can (2019) tarafından yapılmıştır. "*Doğal ve Kültürel Coğrafya Özellikleri Açısından Kırıkhan İlçesi'nde Köy Adları Üzerine Bir İnceleme*" isimli bu çalışmada Kırıkhan ilçesindeki köy isimleri incelenmiştir. Bulgulara göre; Türkçe isimlerin yoğunlukta olduğu bu alanda isimlendirmede doğal etmenlerden bitki örtüsünün, hidrografyanın ve doğal kaynakların etkisine, beşerî etmenlerden ise tarihi objelerin ve kişilerin etkisine değinilmiştir. Ayrıca konum etkisinin de bulunduğu belirtilmiştir. Su kaynakları açısından Ilıkpinar, Kurtuluşoğlu, Gölbaşı, Başpinar gibi isimlerin; litolojik açıdan Kızılkaya, Karataş, Karaelmaslı; bitki ve orman açısından Çamseki, Dedeçınar, Narlıhöpür gibi isimlerin; meyve açısından Balarmudu, İncirli gibi isimlerin; Yılanlı, Ceylanlı gibi isimlerin; topoğrafya açısından Taşoluk, Karamağara, Kaletepe, Gültepe gibi isimlerin bulunduğu belirtilmiştir. Karamankaşı, Karadurmuşlu gibi isimler kaynağını insanlardan alırken Sucu, Demirkonak, Kalekamberli gibi isimler kaynağını beşerî ya da tarihi objelerden almakta olduğu belirtilmiştir.

Bir başka ilimiz olan **Iğdır**'ı ele alan çalışma Alım (2009) tarafından gerçekleştirilmiştir. "*Bir Kültürel Coğrafya Çalışması: Iğdır'da Nevruz*" isimli bu çalışmada Nevruz kutlamaları ele alınmıştır ve bu kutlamaların etkisini yitirmeye başladığından, kültürel değerler kapsamında Nevruz'a sahip çıkılması gerektiğinden bahsedilmiştir.

Isparta'yı ele alan birinci çalışma Sargın (2005) tarafından yapılmıştır. "*Isparta'da Kentsel Koruma*" isimli bu çalışmada, merkezde bir yerde Isparta'nın en eski kısmının yer aldığına, eserlerin ve sit alanlarının muhafaza edilmesinde bazı problemlerin bulunduğu değinilerek evlerde çeşitli onarımların gerçekleştirilerek kent kimliğinin belirgin hale gelmesi, turizm açısından değerlendirilmesi ve yeni kuşağa bu değerlerin ulaştırılması gerektiği ifade edilmiştir. Isparta kapsamında yapılan ikinci çalışma, Kolukırık (2010) tarafından yapılmıştır. "*Mekân, Kültür ve Kimlik: Isparta Tahtacılarında Mekânın Sosyal Anlamı*" isimli bu çalışmada, Isparta'daki Turan Mahallesi'nde oturan Tahtacıların mekân algısı bakımından bugünkü sosyal vaziyetleri ele alınmıştır. Kültür, mekân ve kimlik bağlantısı sosyolojik bir bakış açısıyla incelenmiştir. Isparta Tahtacılarının Anadolu Aleviliği kapsamında bulunan ve kendilerini Oğuz/Türkmen olarak ifade eden bir grup olduğu, Dedelik kurumunun fonksiyonunu kaybettiği, bu sosyal grupta okuryazarlık ve gelir fazla olmasına rağmen diğer Alevi gruplara göre örgütlenme seviyelerinin sınırlı olduğu belirtilmiştir. Isparta ile ilgili üçüncü çalışma, Göde ve Tatlıcan (2016) tarafından yapılan "*Geleneksel Isparta Ekmeği Etrafında Şekillenen Somut Olmayan Kültürel Mirasın Turistik, Eğitimsel ve Ekonomik İşlevlerinin Yaratılmasına Yönelik Yaklaşımlar*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Isparta ekmeğinin yapımından; ekmeçlik hububatı saklamaya yönelik mekân, yapı ve mimarî unsurlardan; hububatın una çevrildiği yapıdan; ekmeğin hazırlandığı ve pişirildiği yapılardan; bu ekmeğin yapımı için kullanılan araç ve gereçlerden; Isparta ekmeği ile ilgili uygulamalar ve inanışlardan bahsedilmiştir. Isparta ekmeğinin eğitimsel, turistik ve iktisadi fonksiyonlarına ilişkin önerilere yer verilerek kültür politikaları doğrultusunda bu ekmeğin ön plana çıkarılması gerektiği belirtilmiştir. Isparta'yı ele alan dördüncü çalışma, Ongun ve Türkoğlu (2016) tarafından yapılmıştır. "*Isparta İli Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesine Yönelik Teorik Bir Çalışma*" isimli bu çalışmada turizmin kalkınma açısından önemine, Isparta'daki lavanta ve gül etkinlikleri ile Süleyman Demirel Kalkınma ve Demokrasi Müzesi'nin turistik açıdan önem taşıdığına, turizm ile yeterince ilgilenilmediğine, konaklamanın ve tanıtımların yeterli olmadığına, seyahat acentelerinin yeterli ilgiyi göstermediğine değinilmiştir. Isparta'da yapılabilecek turizm çeşitlerine de yer verilerek çeşitli öneriler getirilmiştir.

İstanbul üzerine yapılan kültür coğrafyası çalışmalarından biri Uyaniker (2016) tarafından yapılmıştır. "*Dinler Coğrafyası Bağlamında Büyükkada / Aya Yorgi (Ayios Yeorgius) Yortu Günü ve Kutlamaları*" isimli bu

çalışmada Aya Yorgi Tepesi'ne 23 Nisan'da gelinmesinin iki kültürün ve dinin uyum içinde yaşadığını gösterdiğine, Aya Yorgi Tepesi'nin dilekleri gerçekleştireceğine inanıldığına, insanın coğrafyayı, coğrafyanın da insanı etkilediğine değinilmiştir. Aya Yorgi Manastır ve Kilisesi etrafında oluşan ritüel ve inançlar başlığı doğrultusunda kiliseye yalın ayak çıkmak, dilek ağacı ve çaput bağlamak, dilek taşları, mum yakmak, manastır ve kilisenin hastalara şifa vermesi noktalarına yer verilerek çeşitli efsanelerden bahsedilmiştir. İstanbul ile ilgili ikinci çalışma Sargın ve Belge (2017) tarafından yapılan "*Kültürel Mirasın Korunması ve Turizm Amaçlı Değerlendirilmesi Üzerine Bir Araştırma: Tarihi İstanbul Hamamları*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada turistik açıdan önem taşıyan hamamların bulunduğu; kültürel açıdan hamamların önemli olduğuna; hamamların genellikle Üsküdar, Fatih, Eyüp, Beyoğlu ilçeleri olmak üzere tarihi İstanbul'da bulunduğu; İstanbul hamamlarının onarılarak iktisadi açıdan değerlendirilmesi gerektiğine; işletme, tanıtım ve orijinal yapının muhafaza edilmesi ile ilgili problemlerin çözülmesinin önemli olduğuna; mahalle hamamlarının da tanıtımının yapılması, hijyen açısından kontrol edilerek hareketlendirilmesi gerektiğine değinilmiştir. Ayrıca günümüz koşulları ile uyuşan mahalle hamamlarının oluşturulabileceği, hamamların şehirdeki türlü bölgelere yayılması gerektiği gibi noktalar belirtilmiştir. İstanbul'u ilgilendiren üçüncü çalışma Deniz ve Savaşkan (2018) tarafından yapılan "*Taşınmaz Kültür Varlıkları Kapsamında Ayasofya Müzesi'nin İstanbul Kültür Turizmine Katkısı*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Ayasofya'nın önemli kültürel değerlerden biri olduğuna ve en çok ziyaret edilen yerlerden biri olarak turizm açısından önem taşıdığına, ülkemizde yer alan kültürel varlıkları muhafaza etme ve iyi kullanma sayesinde hem yeni kuşağa aktarabileceğimize hem de iktisadi açıdan yarar sağlayabileceğimize değinilmiştir.

İzmir ilini ele alan çalışmalardan ilki Emekli (2002) tarafından yapılan "*Doğa ve Yerel Kültürün Eşsiz Uyumu: Kozak Yaylası (Bergama-İzmir) ve Turistik Potansiyeli*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada yayla turizmi bakımından Kozak'tan faydalanılmadığına, günübirlik rekreasyonel etkinlikler ve yayla turizmi açısından Kozak'ın elverişli olduğuna, altyapı açısından Kozak'ta büyük problemlerin olmadığına, Kozak'taki halkın desteğini almak gerektiğine değinilerek çeşitli öneriler getirilmiştir. İzmir'i ele alan ikinci çalışma yine Emekli (2003) tarafından yapılmış olan "*Bergama ve Selçuk'un İzmir'in Kültürel Turizmindeki Yeri*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Selçuk ve Bergama karşılaştırılarak ele alınmıştır. İzmir'e daha çok günübirlik gelindiğine, ziyaretçilerin en çok bir gece konakladığına, yabancıların bilhassa Selçuk ve Bergama'daki müze ve ören yerlerine gittiğine, kültürel ve tarihi değerlerin İzmir'deki turizm üzerinde etkili olduğuna, Bergama ve Selçuk'tun günübirlik ziyaret olarak sınırlanmaması gerektiğine değinilmiştir. Kültür turizmini yalnızca müze ve ören yerleri ile sınırlamanın yanlış olduğu, yöresel ürünlerden faydalanarak köy turizmi, kıyı turizmi ve termal turizm gibi türlerin planlanması ve ziyaretçiler için konaklama şartlarının sağlanması gerektiği, Selçuklu-Osmanlı kültürü ile antik kültürün birleştirilmesi gerektiği belirtilmiştir. Selçuk'un geceleme ve konaklama bakımından Bergama'yı geçtiği; Foça, Gümüşdüz, Çeşme ve Seferihisar'ın da kıyı turizmi açısından önemli olduğu; konaklama kuruluşları, Pamucak kıyıları, deniz turizminin geliştirilmesi ve inanç turizmi doğrultusunda çalışmaların gerçekleştirilmesi sonucunda Selçuk'ta gecelemenin, konaklamanın ve turistlerin çoğaldığı ifade edilerek önerilerde bulunulmuştur. İzmir ile ilgili üçüncü çalışma Emekli (2003) tarafından yapılan "*İzmir'de Kültürel Turizmin Geliştirilmesinde Müzelerin Önemi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada müzelerin aktif bir şekilde kullanılması gerektiğine, İzmir'de müzeciliğin gelişmediğine, bilet fiyatları açısından düzenlemelerin yapılması ve müzelerin canlı ortam haline getirilmesi gerektiğine, müze ve ören yerlerinde vasıflı kişilerin çalışması ve yapıtlara yönelik iyi tanıtımın yapılarak kültürel ürünlerin satılması gerektiğine değinilmiştir. İzmir'de Bornova, Kemeraltı, Buca gibi kentsel sitlerin; Agora, Kadifekale, Tarihi Asansör, Bayraklı gibi arkeolojik ve tarihi alanların; etnografya ve arkeoloji müzelerinin bulunduğu, kültür turlarının çoğaltılması ve pazarlama çalışmalarının yapılması gerektiği, yerel kültür ürünlerinin tanıtımının yapılması ve bileşik turistik ürünlerin ortaya çıkarılması gerektiği gibi noktalar da belirtilmiştir. İzmir'i ele alan dördüncü çalışma yine Emekli (2006) tarafından yapılmıştır. "*İzmir Kültürel Turizminde Yeni Bir Merkez: Ödemiş*" isimli bu çalışmada Ödemiş'in kırsal turizm, kültürel turizm, ekoturizm, yayla turizmi türlerinin gelişmesine imkân sağladığına, turistik ürünlerin satılması ve pazarlanması konusunda stratejiler belirlenmesi gerektiğine vurgu yapılmıştır. Ödemiş'teki kültür varlıklarının dökümlerinin oluşturulması ve Ödemiş'teki tarihi sokak ve binaların turizm açısından değerlendirilmesi, kültürel mirasa ilişkin değerlerin özgün fonksiyonlarının tekrar sağlanması gerektiğine değinilmiştir. Halkın turizm konusunda bilinçlendirilerek teşvik edilmesinin önemi dile getirilen çalışmada; koruma-kullanma-yaşatma ilkesinin benimsenmesi gerektiği vurgulanmıştır. Topluma maddi açıdan yardım edilmesi veya toplumun maddi getiri sağlaması kültürel değerlerin korunması için gerekli görülmüştür. Turistlerin kültürel değerler bakımından bilgilendirilmesi, yörenin özgünlüğünün muhafaza edilmesi, kırsal turizm imkânlarının araştırılarak Bozdağ'dan da kış ve yayla turizmi bakımından faydalanılması önerilmiştir. Ödemiş ile ilgili Web sitesinin hazırlanması, turistik alt bölgenin ve Bozdağ civarından bir köyün belirlenerek örnek oluşturulması değinilen diğer noktalar olarak karşımıza çıkmaktadır. İzmir ile ilgili beşinci çalışma Karadağ ve Koçman (2007) tarafından yapılmıştır. "*Coğrafi Çevre Bileşenlerinin Kentsel Gelişim Süreci Üzerine Etkileri: Ödemiş (İzmir) Örneği*" isimli bu çalışmada Ödemiş'teki kentleşme üzerinde insan-doğal çevre ilişkisinin önemli rol oynadığına değinilmiştir. İzmir'i ele alan altıncı çalışma Emekli (2008) tarafından gerçekleştirilen "*Turizmde Çeşitlendirmenin Önemi: Çeşme-İzmir*" isimli

çalışmadır. Bu çalışmada Çeşme'nin turizmi hareketlendirdiğine; Çeşme'de sadece deniz-kıyı turizmi ürünleri oluşturmak yerine ekoturizm, kırsal turizm, kurvaziyer ve yat turizmi, kültürel turizm, termal turizm türlerini kapsayan bileşik ürünler ortaya çıkarılması gerektiğine değinilmiştir. Kültürel ve doğal varlıkların zedelenmesine neden olacak yatırımlar yapılmaması ve mavi bayraklı plajların muhafaza edilmesi, ikinci konut isteklerinin ve dağılışının denetim altına alınması; turist profilinin çıkarılması; gereğinden fazla gelişmenin, kalabalığın, rekreasyonel faaliyetlerin neden olduğu gürültülerin ve kirliliklerin takip edilmesi için arz-talep dengesine dikkat edilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Golf turizminin hidrografiya, klimatoloji ve sosyo-ekonomik koşullar bakımından hem Çeşme hem de ülke turizmine uygun olmadığı belirtilmiştir. Yöresel ürünlere önem verilmesi gerektiği, yöresel ürünlerin turizm amaçlı değerlendirilmesinden sonra gelenek, görenek, örf ve adetlerin nasıl etkilendiğinin takip edilmesi gerektiği, sürdürülebilir turizm ile ilgili insanların bilinçlendirilmesinin önemli olduğu, sürdürülebilir turizm gereğince yeme-içme-konaklama amaçlı çeşitli kuruluşlar oluşturulurken çevreye zarar verilmemesi gerektiği belirtilmiştir. İzmir ile ilgili yedinci çalışma Emekli (2009) tarafından yapılan *"Dünya Kültür Miras Listesine İzmir'den Bir Aday: Bergama"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada Bergama'nın gelir ve ilgi açısından sorunlar yaşadığına; antik kültürü, sivil mimarisi, ilkler listesi, Türk dönemini gösteren eserleri, yerel tarımsal ürünleri ve kültürü bakımından Bergama'nın önemli olduğuna ve bu mirasların Dünya Miras Listesine girebileceğine; Bergama'daki kültür mirası doğrultusunda koordinasyon çalışmalarının yapılması, halkın bilgilendirilmesi ve özendirilmesi gerektiğine değinilmiştir. İzmir'i ele alan sekizinci çalışma Ataberk (2017) tarafından yapılan *"Tire (İzmir)'de Turizm Türlerini Bütünleştirme Olanakları: Kültür Turizmi, Kırsal Turizm, Agroturizm ve Gastronomi Turizmi"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada kırsal turizm, kültür turizmi, gastronomi turizmi ve agroturizm ele alınarak İzmir/Tire'deki kültürel ve doğal nitelikler incelenmiştir. Tire ilçesinin kırsal, kültürel, gastronomi turizmi ve agroturizm açısından önemli bir güç barındırdığına ama bu turizm çeşitlerinin tüm yönleriyle gelişemediğine, Tire Kent Müzesi'nin kurulmasının ve buradaki eski yapı ve konaklarda onarım yapılmasının önemli olduğuna değinilmiştir ve öneriler getirilmiştir. İzmir ile ilgili dokuzuncu çalışma Erdoğan ve Özdemir (2018) tarafından yapılmıştır ve bu çalışmada İzmir, gastronomi açısından ele alınmıştır. *"İzmir Destinasyonu'nda Gastronomi Turizmi Üzerine Bir Araştırma"* isimli bu çalışmada esnaf lokantaları ve ev yemeklerinin ön plana çıkmaya başladığına, turizm gelirleri açısından gastronominin önemli olduğuna, birtakım restoranlarda yöresel içeceklerin ve yiyeceklerin karşımıza çıktığına değinilmiştir. Gastronomi turizmiyle beraber turizmde gelirin arttığı, İzmir ve Yarımada'da mutfak kültürü vasıtasıyla anlatılacak pek çok hikâyenin bulunduğu, sürdürülebilirlik bakımından gastronomi ile ilgili işletme ve lokantaların muhafaza edilmesinin önemli olduğu, yemek reçetelerinin kaydedilerek yöresel tatların tanıtımının yapılması ve tarım sahalarının muhafaza edilmesi gerektiği belirtilmiştir. İzmir ile ilgili onuncu çalışma Üzeyir ve Oğan (2019) tarafından gerçekleştirilmiştir. *"Foça'da (İzmir) Turizm Potansiyelinin Swot Analizi Yöntemiyle Değerlendirilmesi"* isimli bu çalışmada Foça turizm kaynaklarının Swot analizi yapılarak güçlü ve zayıf yönleri ile fırsatları ve tehditleri belirtilmiştir. Foça'nın ulaşım, iklim, halkın turizme olumlu yaklaşımı, kıyı ve doğal peyzajda çok fazla bozulmanın olmaması gibi sebeplerle turizm açısından gelişime kapalı olmadığına; Foça'da kültürel, doğal, şehrsel ve tarihi turizm kaynaklarının bulunduğu; altyapının, tanıtım ve pazarlamanın yetersiz olduğuna ve bunların geliştirilmesi gerektiğine değinilmiştir.

Kahramanmaraş ile ilgili yapılan *"Kahramanmaraş'ın Üç Mahallesinde Karşılaştırmalı Kültür Coğrafyası Açısından Bir İnceleme"* isimli çalışmada Sandal (2007) Mağaralı, Necip Fazıl ve Dumlupınar Mahallelerinin birbirlerine göre farklılıklar barındırdığına değinilmiştir. Necip Fazıl Mahallesi'nin eğitim, gelir seviyesi, iş imkânları, altyapı açısından diğerlerine göre iyi olduğu tespit edilmiştir. Mağaralı Mahallesinin her meslek grubundan insanın yaşadığı, gelir düzeyi orta ve işsizlik ile geçim problemi bulunan mahale olduğu ifade edilmiştir. Dumlupınar Mahallesinde işsizlik, geçim ve eğitim probleminin en yoğun olduğu ve en düşük gelir seviyesine sahip mahallenin burası olduğu tespit edilmiştir. Kahramanmaraş ile ilgili ikinci çalışma Sandal ve Karademir (2015) tarafından yapılan çalışmadır. *"Kültürel Özellikler Açısından Kahramanmaraş İlçelerinin Karşılaştırılması"* isimli bu çalışmada kültür bakımından doğudaki ve kuzeydeki ilçelerin farklı olduğuna, Osmaniye ve Adana'ya komşu olan ilçelerin (Merkez, Andırın, Türkoğlu, Göksun) benzer olduğuna ulaşılmıştır. İlçelerin farklılıklarında sahip oldukları coğrafi konumun ve beşerî niteliklerin etkili olduğuna değinilmiştir.

Karabük ilini ele alan çalışmalardan biri Özdemir (2011) tarafından yapılan *"Safranbolu'nun Kültürel Miras Kaynakları ve Korunması"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada Safranbolu'nun kültürel kimliği ile uyuşacak onarımların yapılması gerektiğine vurgu yapılmıştır. Şehirleşmenin tesirinden dolayı Bağlar ve Kıranköy'de yapıtları korumanın zor olduğuna; Safranbolu evlerindeki itinanın diğer yapılarda bulunmadığına; safran, lokum ve çavuş üzümü gibi ürünler ve el sanatları konusunda başarı sağlanamadığına; maket ev yapımının geliştiğine ve kültür turizminin evlere dayalı gerçekleştiğine değinilmiştir. Ayrıca tarihi konakların bilinçsizce tesislere dönüştürülmesinin doğru olmadığı ifade edilerek önerilerde bulunulmuştur. Kültür coğrafyası ile ilgili Karabük ilini kapsayan ikinci çalışma Deniz ve Yavaş (2020) tarafından yapılmıştır. *"Karşılaştırmalı Bir Kültürel Coğrafya Araştırması: Bulak ve Yazıköy (Safranbolu) Kırsalında Keşkek Yapımı ve Kültürü"* isimli bu çalışmada Yazıköy ve Bulak'ta keşkek yapımında farklı malzemeler kullanılmış olsa da üretim gayesinde benzeşimler belirlenmiştir. Yazıköy'de ve Bulak'ta neredeyse her evde yer alan taş fırınlardan ötürü kara fırın/taş fırın keşkeğinin yapıldığı,

keşkeğin kolay yapılmadığı, fırınların azalmasına bağlı olarak keşkeğin dini bayramlarda yapıldığı ve böylece bu kültürün sürdürülmeye gayret edildiği belirtilmiştir. Keşkek yapımında kullanılan malzemeler gibi sunumda da farklılıklar olduğu, çömlekte pişirme yöntemi yerine büyük bakır tencerelerde pişirildiği ifade edilmiştir. Ayrıca buğdayın taş dibeklerde dövülüp kabuklarından ayrılması ve suda kaynatılması, etin haşlanınca buğday üzerine didiklenerek üstüne yağ gezdirilmesi Safranbolu keşkeğinin tipik nitelikleri olarak belirtilmiştir. Keşkeğin imece usulü yapılarak yenmesi de değinilen noktalardan biri olmuştur. Karabük ile ilgili üçüncü çalışma Deniz ve Aydın (2020) tarafından yapılan "*Somut Kültürel Miras Örneği: Ovacık (Karabük) Kışla Köyü Su Değirmeni*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada su değirmenlerinin kökeni ve tarih içerisindeki gelişimi, Karabük/Ovacık/Kışla Köyü'nde su değirmenlerinin kuruluş, işleyiş ve yapısal nitelikleri, etkisiz hale gelmesinin nedenleri üzerinde durulmuştur. Su değirmenlerinin yok olmaya başladığı, tescillerinin olmadığı ve yasal koruma kapsamında yer almadığı, bu değirmenlerin korunarak yeni kuşaklara ulaştırılmasının önemli olduğu ifade edilmiştir.

Karaman ile ilgili ilk çalışma Tapur (2017) tarafından yapılan "*Karaman Çevresindeki Tarihi Yerleşim Alanları*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Karaman ve çevresindeki kültürel miraslar ve tarihi yapıtların alternatif turizm öğeleri olduğu ifade edilmiştir. Tokay ve Duran (2018) tarafından yapılan ikinci çalışma, "*Karaman Taşkale Yerleşimi ve Yöresel Mimari Özellikleri*" isimli çalışmadır ve bu çalışmada, eski ismi "Kızıllar" olan Taşkale hakkında mimari açıdan detaylı bilgiler verilmiştir. Karaman kapsamında üçüncü çalışma; Aslan, Güldemir ve Işık (2019) tarafından yapılan "*Karaman Mutfak Kültürü ve Yemekleri*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada; kış ve yaz mevsimindeki öğünler, geçiş dönemlerinde hazırlanan yiyecekler ve bunların uygulamaları, kutsal günler, neşeli günler, dilek/istek ve yol sofraları, kışlık yiyecekler, sofrta düzenleri, mutfak araçları, pişirme yöntemleri, servis düzenleri, mutfak mimarisi, içecekler, yemekler ve tarifleri, çorbalar, yumurtalar, etler-kümes ve av hayvanları, kuru baklagiller, sebzeler, yenebilen yabani otlar, salatalar, meyveli yemekler, pilavlar, makarnalar, börekler, tatlılar, ekmek ve ekmekten yapılan yiyecekler gibi pek çok nokta hakkında bilgi verilmiştir. Karaman ile ilgili dördüncü çalışma, Dilay (2021) tarafından yapılmıştır. "*Karaman Kültürel Miras Değerleri ve Taşkale'nin Bölgesel Kalkınmadaki Yeri*" isimli bu çalışmada, Karaman'da Taşkale'nin yörenin kalkınmasında önemli bir yere sahip olduğuna ve zengin bir kültürel potansiyeli olduğuna değinilerek öneriler getirilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Kars** ilini ele alan bir çalışma Kocaman, Kayserili ve Kaya (2014) tarafından yapılmıştır. "*Kültürel Coğrafya Açısından Bir Araştırma: Tarihi Kağızman Evleri*" isimli bu çalışmada, Rus ve Ermeni etkilerine değinilmiş ve evlerin tabiat ile ilişkili bir düzenleme içerisinde karşımıza çıktığından bahsedilmiştir. Bazı tarihi konutlarda onarım gereksiniminin karşılanmadığına fakat gereken yenilemelerin yapılarak turizm açısından da değerlendirilmesi gerektiğine yer verilmiştir.

Kastamonu ile ilgili bir çalışma Aydoğdu ve Duman (2017) tarafından yapılmıştır. "*Destinasyon Çekicilik Unsuru Olarak Gastronomi Turizmi: Kastamonu Örneği*" isimli bu çalışmada Kastamonu mutfağının turizm açısından çekicilik unsuru olup olamayacağı incelenmiş, Kastamonu'nun doğal zenginlikleri ve turizm potansiyeli ile ilgili bir tabloya yer verilmiştir. Çalışmada, araştırmaya katılanların genellikle 50 yaşın üzerinde ve kadın oldukları; büyük şehirlerden geldikleri ve eğitim düzeyi olarak genelde lisans mezunu oldukları; büyük bir kesimin yöresel yemekleri bildiği ve bilinen yemekler arasında Kır Pidesi, Etli Ekmek, Kuyu Kebabı, Tirit, Banduma, Ecevit Çorbası, Çekme Helvası olduğu tespit edilmiştir. Katılımcıların yöresel yemekleri sevdikleri ve bazı katılımcıların bu yemeklerin yeteri kadar sunulmadığını düşündükleri belirtilmiştir. Katılımcıların Kastamonu mutfak kültürünün tanıtım amaçlı kullanılabileceğini düşündüklerine de yer verilmiş ve katılımcıların çoğunun Kastamonu mutfağını çekicilik unsuru olarak görmediklerine değinilmiştir. Bu iki sonucun birbirini tutmuyor gibi görüldüğü ifade edilmiştir; fakat katılımcıların yalnızca yemek kültüründen dolayı buraya gelmediği belirtilerek çeşitli önerilere yer verilmiştir.

Kayseri'yi ele alan bir çalışma Öcal (2020) tarafından yapılmıştır. "*Pınarbaşı (Kayseri) Tarihi-Kültürel Mekânın Turizm Amaçlı Coğrafi Analizi*" isimli bu çalışmada Pınarbaşı ilçesinde bulunan kültürel miras unsurlarına değinilmiştir. Konutlarda yenileme çalışmalarının yapılması ve turizm amaçlı değerlendirilmesi gerektiği belirtilmiştir.

Kırıkkale ilini kapsayan bir çalışma Yücel Batmaz ve Biçici (2021) tarafından yapılan "*Türkiye'de Somut Kültürel Mirasın Korunması Üzerine Bir Alan Araştırması: Kırıkkale-Delice Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada kültürel mirasın öneminden bahsedilerek Kırıkkale/Delice'deki kültürel miras üzerinde durulmuştur. Delice'deki kültürel mirasın bilinirliği ve muhafaza edilmesi bakımından yönetsel olarak yetersiz kaldığı ve halkın bilinçli olmadığı ifade edilerek önerilere yer verilmiştir.

Kırklareli kapsamında yapılan çalışmalardan ilki Yıldız ve Yüksek (2008) tarafından yapılan "*Kırklareli Tarihi Çeşmelerinin Geleneksel Kent Dokusu İçerisindeki Yeri ve Önemi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, çeşmelerin zamanla işlevlerini kaybetmiş olsalar da mimari açıdan çok önemli bir değer olduğu, çeşmelerin Kırklareli'nin çarşı meydanı ve çevresinde yoğunluk gösterdiği ve yerleşim sahaları içerisinde dağılım gösterdiği belirtilmiştir. Bakımsızlık, ilgisizlik vb. nedenlerle çeşmelerin önemini kaybetme tehdidi ile baş başa kaldığına, yanlış restorasyon sebebiyle niteliklerini kaybederek yıkıldığına değinilerek çağdaş onarım, iyileştirme, koruma gibi çalışmaların yapılması gerektiği ifade edilmiştir. Kırklareli ile ilgili ikinci çalışma, Ceylan ve Ceylan (2011) tarafından yapılmıştır. "*Vize'de (Kırklareli) Yerleşimin Gelişimi*" isimli bu çalışmada; Vize'nin konumu, kuruluş

yeri, kuruluşu, Vize'nin gelişim dönemleri, bu yerleşmenin yatay ve dikey gelişimi, yapı malzemesi, binaların inşaat tarihi ve kullanıma amaçları, konut tipleri değinilen noktalar olarak karşımıza çıkmaktadır. Vize'nin Cumhuriyet Dönemi ile yeniden geliştiği, ama ana yollardan uzak kaldığı için gelişim hızının etkilendiği, Cumhuriyet Dönemi ile beraber şehrin eğimli ve eski sahalardan düz sahalara doğru geliştiği, Muhacir (Devlet) Mahallesi ile sit alanlarının bulunmasının da bu gelişimi etkilediği belirtilmiştir. Sahanın gevşek dokulu bir yerleşim özelliği gösterdiği; ama Atatürk Caddesi ve Cumhuriyet Meydanı çevresinde sık dokulu, yer yer çok katlı ve bitişik düzende yapıların bulunduğu, bu sahanın kenar kesimlerinde ise az katlı yapıların mevcut olduğu ifade edilmiştir. Hisar ve Çömlek Tepe höyüklerinde ve Karakoçak Tepesi'nde arkeolojik kazıların yapılması gerektiği de değinilen noktalar arasındadır. Kırklareli'ni kapsayan üçüncü çalışma, Şahin (2013) tarafından yapılmıştır. "Coğrafi İşaretlerin Önemi ve Vize (Kırklareli)'nin Coğrafi İşaretleri" isimli bu çalışmada, Kırklareli/Vize'de potansiyel coğrafi işaretler ele alınarak yapılması gerekenler ve kazanımlar üzerinde durulmuştur. Kırklareli Üzüm Hardaliyesi ve Kırklareli Peyniri ürünlerinin coğrafi işaret için başvuru yapılan ürünler içerisinde olduğu, Vize İhlamuru için coğrafi işaret başvurusu hazırlığı içerisinde bulunduğu, Vize ya da Kırklareli İhlamur Balı'nın yeni bir coğrafi işaret kazandırabileceği belirtilmiştir. Kırklareli'nde yöresel değerlerin kayıt altına alınması gerektiği, ürünler için coğrafi işaret kapsamında başvuruların yapılması ve bu ürünlerle ilgili çeşitli uzmanlar ile araştırmacılarla iş birliği yapılması gerektiği, ürünlerin tüm yönleriyle ele alınmasının önem arz ettiği ifade edilen diğer noktalar arasında bulunmaktadır. Morgül (2014) tarafından yapılan dördüncü çalışma "Kırklareli İlinde Ekoturizm Olanakları" isimli çalışmadır ve bu çalışmada, ekoturizmin doğal kaynakların doğru işletilmesini ve sürekli muhafaza edilmesini sağlayan bir turizm çeşidi olduğuna değinilerek Kırklareli'nin tarihi, doğal ve kültürel bakımdan önemli olduğu belirtilmiştir. Ekoturizm bağlamında veriler değerlendirilerek Kırklareli'nde ekoturizm potansiyelinin bulunduğu ifade edilmiştir ve çeşitli öneriler getirilmiştir. Kırklareli ile ilgili beşinci çalışma, Apa Kurtişoğlu (2014) tarafından yapılmıştır. "Kırklareli Geleneksel Evlerinde Cephe Düzenlemesi" isimli bu çalışmada, Kırklareli'nde aynı mahallede yaşayan farklı din ve etnik grupların birbirini kültürel bakımdan etkilediği ve zengin yapıların oluşturulduğu belirtilmiştir. "Kırklareli Geleneksel Evlerinde Cephe" başlığı altında birçok özelliğe değinilmiştir. Tarihi evlerin sayısı çokken zamanla yok olduğu, bu evlerin yerine apartmanların yapıldığı ifade edilmiştir. Yapılan evlerde geleneksel Türk evi izlerinin olduğuna, 19. yüzyıl Kırkkilise Mahallelerinin genelde karma bir yapıya sahip olduğuna, Kırklareli'nin Edirne ile etkileşim içerisinde olduğuna değinilerek konutların özelliklerinden bahsedilmiştir. Kırklareli'ni kapsayan altıncı çalışma, Eröz, Özgürel ve Yılmaz (2017) tarafından yapılan "Kültürel Mirasın Aktarılmasında Kültür Evlerinin Rolü: Kırklareli Örneği" isimli çalışmadır ve bu çalışmada; Poyralı Kültür Evi, Kırklareli İl Özel İdaresi Kültür ve Sanat Evi ve Ertuğrul Köyü Kültür Evi ele alınmıştır. Kültür evlerindeki kültürel miras envanterleri oluşturulurken eşyanın adının, kullanım alanının ve varsa öyküsünün de veren kişinin adının ve tarihinin yanında eklenmesi gerektiği; güvenlik konusunda çeşitli desteklerin sağlanması gerektiği; yabancı dil bilen personel probleminin çözülmesinin önemli olduğu; kültür evlerinde eğitim alan kişilerin çalıştırılması ve bu kişilere mali anlamda kaynak meydana getirilmesi gerektiği belirtilmiştir. Profesyonel yönetimin ve desteğin kültür evleri için önemli olduğu, teknolojiden yararlanılması gerektiği, çeşitli ürün satışlarının yapılabileceği, kültür evlerinin bahçe bölümlerinin kamusal olarak değerlendirilebileceği, mimari açıdan da kültür evleri bağlamında bir çalışmanın yapılması gerektiği değinilen diğer noktalar arasındadır. Kırklareli ile ilgili yedinci çalışma, Erginal (2018) tarafından yapılmıştır. "Kültür Mirası Turizmi Açısından Kaya Oygu Aya Nikola Manastırı (Kıyıköy, Kırklareli) ve Antropojenik Etkiler" isimli bu çalışmada, Ana Nikola Manastırı'nın kültürel miras açısından önemli olduğu ifade edilerek buranın turizme açılabilmesi için onarım, temizleme, ışıklandırma, duvarları bitki örtüsünden arındırma, havalandırma, tanıtım ve koruma ile ilgili çalışmaların bitirilmesi gerektiği belirtilmiştir. Manastırın Kıyıköy Belediye Plajı'ndaki kıyı turizmi, Pabuç Dere yatağındaki akarsu turizmi ve diğer doğa turizm etkinlikleri ile beraber bütünsel turizm açısından değerlendirilebileceğine değinilmiştir. Yeler ve Minsolmaz Yeler (2021) tarafından yapılan sekizinci çalışma "Kırklareli Tarihi Çeşmelerinin Kültürel Miras Olarak Değerlendirilmesi" isimli çalışmadır ve bu çalışmada, büyük çoğunluğu Osmanlı dönemine ait olan Kırklareli il merkezi (11 adet) ile Lüleburgaz (4 adet), Babaeski (1 adet), Vize (5adet) ve Pınarhisar (1 adet) ilçe merkezlerinde yer alan 22 tane tarihi çeşmenin konumu ve kullanıma durumu, tarihçesi, koruma problemleri ve mimari özellikleri üzerinde durulmuştur. Ayrıca kültürel miras bakımından çeşitli önerilere de yer verilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Kırşehir** ilinin ele alındığı bir çalışma Türkan (2020) tarafından yapılmıştır. "Kırşehir İlinde Köy Adlarının Coğrafi Açısından Değerlendirilmesi" isimli bu çalışmada Kırşehir'deki 255 köy ismi incelenerek %64 oranında beşerî coğrafyayı, %25 oranında doğal coğrafyayı, %3 oranında konum ve yer nitelikleri ile tarihi geçmişi ve %5 oranında diğer özellikleri gösteren isimler olduğu görülmüştür. Sonuç olarak köy isimlerinde doğal ve beşerî niteliklerin etkili olduğuna, fiziki coğrafya ile bağlantılı olarak en çok Alımpınar, Ağapınar, Çanakpınar gibi hidroğrafya daha sonra biyocoğrafya isimlerinin görüldüğüne, beşerî coğrafya kapsamında daha çok Dulkadirli, Savcılı, Yağmurlu gibi aşiret, boy, cemaat gibi özelliklere göre verilen isimlerin olduğuna ulaşılmıştır.

Kilis ili kapsamında yapılan birinci çalışma; Harbalıoğlu, Özel ve Erkan (2013) tarafından yapılmıştır. "Kilis İlının Kırsal Turizm Potansiyeli ve Sosyo-Ekonomik Kalkınma Açısından Değerlendirilmesi" isimli bu

makalede, tarım ve hayvancılık etkinliklerinin yanında turizm etkinliklerinin yürütülmesi ve kırsal alanlardan yararlanılması ile kırsal turizm etkinliklerinin gerçekleştirilebileceği, özellikle kırsal turizm olmak üzere Kilis ilinde yapılabilecek birden çok alternatif turizm çeşidinin var olduğu belirtilmiştir. Kırsal turizm etkinlikleri neticesinde kırdan kente göçün önleneyeceği, il ekonomisine destek olacağı, nüfus yığılmalarının engelleneceği, refah ve istihdam düzeyinin artacağı ifade edilerek SWOT analizine yer verilmiştir. Harunoğulları (2016) tarafından yapılan ikinci çalışma, "*Kilis'in İnanç Turizmi Potansiyeli ve Kutsal Mekanları*" isimli çalışmadır ve bu makalede, Kilis'te turizm açısından teşvikin ve tanıtım ile pazarlama faaliyetlerinin yeterli olmaması; turistik yerlere önem verilmemesi; ulaşım, altyapı ve konaklama yetersizliği; kültürel etkinliklerin, turizm bilincinin gelişmemesi ve güvenlik problemleri karşılaşılan problemler olarak belirtilmiştir. Bu problemlerin çözümü için alternatif turizm etkinliklerinin yapılması ve bunlar içerisinde özellikle inanç turizmine ağırlık verilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Kilis kapsamında yapılan üçüncü çalışma, İncili ve Akdemir (2016) tarafından yapılmıştır. "*İklimin Konut Kültürü Üzerine Yansımaları: Tarihi Kilis Evleri Örneği*" isimli bu çalışmada, tarihi yapıların muhafaza edilmesi ve yeni kuşağa ulaştırılması gerektiği; Kilis'te tarihi konutlarda havış/havuş (Avlu), kuytu ev, poyraz evi, kible evi, kuş penceresi, mağara, berbah, dehliz, livan (eyvan) gibi özel kullanım sahaları ve eklentilerinin meydana getirildiği belirtilmiştir. Doğal klima sistemleri, sokak-cadde sistemleri ve konut iklimi, Kilis konut tipolojisi ve iklim, Kilis konut kültürü ve iklim başlıklarına değinilmiştir. Tarihi dönemlerde Kilis'in sıkışık olmasının nedeninin ulaşım araçlarının yeterli olmamasından ve iklim etmeninden kaynaklandığı, Kilis'te konutların kültür ve iklim etmeniyle biçimlendiği, yeni binaların tarihi konutları olumsuz etkilediği, yeni mahallelerde yapılan konutların doğal sisteme uymayacak şekilde yapıldığı ifade edilmiştir. Kilis ile ilgili dördüncü çalışma, Reyhanoğlu ve Yavuz (2020) tarafından yapılmıştır. "*İşlevsel Bakış Açısıyla Kilis'te Dam Kültürü*" isimli bu çalışmada, Kilis'te damların toplumsal cinsiyet rolleri bakımından kadınlara özel sahadan çıkmadan dışarıda olma, imece yapabilmek, ev ekonomisine destek ve sosyalleşme, mevsimlik işleri rahat gerçekleştirme olanağı sunduğu ifade edilmiştir. Buradaki damların yiyecek hazırlama, stoklama, kurutma, oturma, uyuma, eğlenme, temizlik, bitki yetiştirme ve hayvan bakma, çocukların oyun alanı vb. ihtiyaçlara yanıt veren geleneksel mimarinin ögesi durumunda olduğu belirtilmiştir. Kilis kapsamında yapılan beşinci çalışma, Parlak Kalkan (2021) tarafından yapılmıştır. "*Kültürel Belleğin Günlük Yaşantıdaki Kodları: Kilis'teki İş Yeri Adları Üzerine Bir İnceleme*" isimli bu çalışmada, Kilis'teki Murtaza ve Cumhuriyet Caddeleri ele alınmıştır. Yörede işletmecilerin sunulan hizmetlerin kalitesini ve niteliğini belirten ifadelerden ve soyadlarından yararlandıkları, sonraki tercihlerin ise kişisel olduğu ifade edilmiştir. Aralarında uyuşmayanlar olsa da iş yeri isimlerinin çoğunlukla isim verilme nedenleri ile uyduğu belirtilmiştir.

Kocaeli kapsamında yapılan birinci çalışma, Aydın Can ve Ünal (2016) tarafından yapılmıştır. "*Semt Pazarcıları ve Pazarlama Yapıları: Kocaeli İli Merkez İlçe Örneği*" isimli bu çalışmada Kocaeli'deki semt pazarları içerisinde en büyük Pazar olan Perşembe Pazarı ele alınarak pazarcıların pazarlama konusundaki yöntemleri tespit edilmiş ve pazarcıların sosyo-ekonomik durumları belirlenmiştir. Bu doğrultuda karşılaşılan problemler ve problemlerin çözümü için getirilen önerilere yer verilmiştir. Kocaeli ile ilgili ikinci çalışma, Polat Üzümcü, Alyakut ve Adalet Akpulat (2017) tarafından yapılan "*Coğrafi İşaretleme Kapsamında Kocaeli Gastronomik Ürünlerinin Değerlendirilmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, coğrafi işaretlerden bahsedilerek kırsal turizm açısından önemli olduğuna değinilmiştir ve Kocaeli bu kapsamda gastronomik ürünler açısından ele alınmıştır. Kocaeli'de coğrafi işaret kapsamında ele alınabilecek ürünlerin tespit edilmesinin yerel değerlerin muhafaza edilerek gelecek nesillere ulaştırılması açısından önemli olduğu üzerinde durulmuştur. Ayrıca coğrafi işaret açısından Kocaeli'nin yeterli olmadığı belirtilerek Fıstıklı, Sızbal, Suadiye Kokulu Üzümlü (Abaza Üzümlü), Malahto, Papaz Yahnisi, Çarşaf Böreği, Kıрма Böreği, Umacı Çorbası, Silor, Dartılı Düdük Makarna, Dartılı Lokum, Höşmerim (Peynir Tatlısı), Çerkez Tavuğu, Maşukiye Çerkez Peyniri, Kuru Helva, Cızlama (Akıtm), Nazlı (Otur Fatma Tatlısı), Abaza Pastası ve Üre coğrafi işaret kapsamına alınabilecek gastronomik ürünler olarak önerilmiştir. Kocaeli kapsamında yapılan üçüncü çalışma, Uğurkan, Üzümcü ve Alyakut (2017) tarafından yapılan "*Kocaeli ve Çevresindeki Muhacirlerin Kent Gastronomisine Yapmış Olduğu Katkıları*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, çeşitli yemeklerin yapılışına ve tanıtımına yer verilerek Adapazarı çevresi ve Kocaeli'nin doğusunda Kafkas kültürü geleneklerinin korunduğuna; ama geleneksel yöntemlerin büyük oranda terk edildiğine, köylerin bu kültürü koruma konusunda önemli bir noktada olduğuna değinilmiştir. Kocaeli ile ilgili dördüncü çalışma, Alyakut ve Küçükkömürler (2017) tarafından yapılmıştır. "*Geleneksel Kartepe Mutfak Kültürü ve Bu Tür Mutfak Kültürü Araştırmalarının Kırsal ve Gastronomi Turizmine Katkısı*" isimli bu çalışmada Kartepe köylerindeki mutfak kültürleri incelenmiştir. Günümüzde mutfak kültüründe görmediğimiz pek çok yiyeceğin bulunduğu tespit edilerek öneriler getirilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Konya** ili kapsamında bir çalışmaya ulaşılmıştır. Beyşehir ilçesiyle ilgili Sarı (2007) tarafından "*Doğal ve Kültürel Coğrafya Özellikleri Açısından Beyşehir İlçesi'nde Yerleşme Adlarının Sınıflandırılması*" isimli bir çalışma yapılmıştır. Bu çalışmada yerleşme isimleri incelenmiş ve çalışmanın sonucunda coğrafi özelliklerin yer isimleri seçiminde rol oynadığına ulaşılmıştır. Özellikle bey, kişi, ağa vb. adların (Karaali, Bayat, Doğanbey, Mesutlar, Hüseyinler gibi) ve topoğrafya özelliklerinin (Eğikler, Akçabelen, Gölyaka, Yazyurdu gibi) yer isimleri konusunda etkili olduğu görülmüştür. Bunun yanında Karahisar, Sarıköy gibi

isimlerde litolojik niteliklerin, Damlapınar, Kurucaova gibi isimlerde hidrografiya niteliklerinin, Bademli, Gökçimen, Üzümlü isimlerinde bitkilerin, Doğancık, Kuşluca gibi isimlerde hayvanların, Yukarisesence, Aşağısesence gibi isimlerde rüzgârların, Çiftlikköy gibi isimlerde ekonomik faaliyetlerin, Ağılönü gibi isimlerde ise geçici yerleşmelerin etkisinin olduğu ifade edilmiştir.

Kütahya kapsamında yapılan altı adet çalışmaya ulaşılmıştır. Bayartan (2008) "*Şehir Fonksiyonları Açısından Kütahya Çiniciliği*" isimli çalışmada coğrafi açıdan çinicilik sanatı, çini ve bunun Kütahya'ya katkıları ele alınmıştır. Kütahya çiniciliğinin tarihsel gelişimine; fonksiyon özellikleri, imalat sanayi, ulaşım ve ticari fonksiyon bakımından Kütahya'da çiniciliğe; Osmanlı döneminde, Cumhuriyet'in ilk yıllarında ve günümüzde çini sektörüne; Kütahya çiniciliğinin kültürel boyutlarına değinilmiştir. Kütahya ile ilgili ikinci çalışma, Koçan (2012) tarafından yapılan "*Kütahya-Eskigediz Tarihi Kent Dokusunun Peyzaj Mimarlığı Açısından Değerlendirilmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, tarihi kent dokularının kültürel miras olduğu ifade edilerek Kütahya-Eskigediz tarihi kent dokusunun muhafaza edilmesi ve turistik açıdan değerlendirilmesi ile bağlantılı olarak öneriler getirilmiştir ve günümüze kadar geçen süre zarfında uğradığı değişimler ele alınmıştır. Eskigediz'in çeşitli afetlere maruz kalsa da turistik açıdan, kaplıca vb. unsurlar açısından değerli olduğu, kongre turizmi ve pek çok kente yakın olması açısından avantajlı olduğu ifade edilmiştir. Kütahya ile ilgili üçüncü çalışma; Beydilli, Güven ve Akça (2017) tarafından yapılan "*Kütahya İlinde Bulunan Tarihi Konakların Kültür Turizmi Kapsamında Değerlendirilmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, tarihi konakların var olan durumları tespit edilerek turizm açısından değerlendirilmesi için incelemeler yapılmıştır. Kütahya'nın kültürel turizm açısından önemli bir potansiyel barındırdığına ve bu doğrultuda konaklarda onarımların, yatırımların ve turizm planlarının yapılması gerektiğine değinilmiştir. Kütahya'yı ele alan dördüncü çalışma, Acar (2019) tarafından yapılmıştır. "*Gediz'deki (Kütahya) Kırsal Mimariden Örnekler: Çamaşırhaneler*" isimli bu çalışmada Gediz'deki çamaşırhaneler ele alınarak sürdürülebilir mimarlığın etkisi incelenerek bu yapıların kırsal mimari açısından muhafaza edilmesi gerektiği belirtilmiştir. Kütahya ile ilgili beşinci çalışma, Tekin (2020) tarafından yapılan "*Kütahya Aslanapa'daki Su Yapılarından Örnekler*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Aslanapa'nın Nuhören, Gölbaşı ve Bezirgân köylerindeki su yapıları ele alınmıştır. 16. ve 20. yüzyıllar arasında tarihlendirilen bu yapıların sanat tarihi bakımından önemli olduğu ve o dönemdeki mimari ve sosyo-kültürel yapıyı yansıttığı ifade edilmiştir. Kütahya'yı ele alan altıncı çalışma, Baysan (2021) tarafından yapılan "*Kütahya Mutfak Kültüründe Geleneksel Kış Hazırlıkları*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, kış için belirlenen gıdaların saklanması ve gıda türleri üzerinde durulmuştur. Hayvansal, bitkisel ve unlu gıdalardan yapılan kış hazırlıkları ele alınarak Kütahya'daki kış hazırlıklarının azalmaya başladığı, doğal koşullarda yetişen gıdalar yerine zararlı maddeler barındıran meyve ve sebzelerin tüketilmesinin hastalıklara neden olduğu, kışlık gıdaların ekonomik ve sosyal açıdan katkı sağladığı ifade edilmiştir.

Malatya ili kapsamında yapılan 10 tane çalışma tespit edilmiştir. Bu doğrultuda yapılan ilk çalışma Sever (2006) tarafından yapılmıştır. "*Sürgü Kasabası'nda (Doğınşehir-Malatya) Kültür Balıkçılığı ve Rekreasyonel Etkinlikler*" isimli bu çalışmada kültür balıkçılığının iktisadi açıdan önemli olduğu ifade edilmiştir ve Sürgü Kasabası'nda kültür balıkçılığına bağlı meydana gelen rekreasyonel etkinlikler üzerinde durulmuştur. Buradaki potansiyelin değerlendirilmesinin hem yerel hem de ülke ekonomisi açısından değerli olduğu belirtilerek önerilere yer verilmiştir. Malatya ile ilgili ikinci çalışma, Karkın ve Karaburun (2012) tarafından yapılan "*Malatya Yöresi Müziklerinin Kültürel Kimliği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada müzik ve kültür bağlantısı içerisinde ve Malatya'nın iktisadi ve sosyo-kültürel yapısı kapsamında Malatya müzikleri ele alınmıştır. Sonuçlar arasında Malatya'daki türkülerde doğal afetlerin izlerinin bulunduğu belirtilmiştir. Malatya'yı ele alan üçüncü çalışma, Gök ve Tuna (2013) tarafından yapılmıştır. "*Turizm Pazarlaması Açısından Malatya İlinin Potansiyelinin Belirlenmesi*" isimli bu çalışmada, Malatya'daki alternatif turizm türleri tespit edilerek bu ilin turizm potansiyeli üzerinde durulmuştur. Kültür ve tabiat varlıkları, tarihi, sağlık tesisleri, bozulmamış çevre, iklim, coğrafi konum Malatya'nın SWOT analizindeki güçlü yönler olarak ifade edilirken altyapı ve hizmet eksikliği, turizm bilincinin, pazarlama ve tanıtımın, kurumlar arasındaki koordinasyon ve iletişimin, alışveriş ve eğlence noktalarının yeterli olmaması, yatırımcıların burayı tercih etmemesi, yerel yönetimlerin ilgili olmaması zayıf yönler olarak belirtilmiştir. İmar, yapı denetimi ve turistik imajın güçlü olmaması tehditler içerisinde yer alırken sağlık tesislerinin fazla olması, Malatya'nın üniversite kenti olması, tarih, kültür ve dağ turizmine ilginin fazlalaşması fırsatlar olarak ifade edilmiştir. Malatya ile ilgili dördüncü çalışma, Engin ve Şengün (2015) tarafından yapılan "*Cbs Yardımı ile Toplu Konut Alanları Yer Seçimi; Malatya Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Coğrafi Bilgi Sistemleri doğrultusunda Malatya ve çevresi için geleceğe dönük planlama çalışmaları kapsamında en uygun yerleşim sahalarının tespit edilmesi hedeflenmiştir. Bazı kurumların ellerindeki verileri paylaşmak istemediği ve güncel verilerin elde edilmesi konusunda güçlüklerle karşılaştığı ifade edilerek toplu konut, eğitim, topoğrafiya, toprak, jeoloji uygunluk paftalarına ilişkin bulgular belirtilmiştir. Malatya ile ilgili beşinci çalışma, Sever (2016) tarafından yapılan "*Battalgazi (Eski Malatya) İlçesinin Kültürel Peyzajında Tarih ve İnanç Turizmi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Battalgazi'nin çeşitli kutsal yerlerin mevcut olması açısından kültürel peyzaj olarak zengin olduğu; yerel yönetimlerin, akademik alandaki ekiplerin, diğer kuruluşların ve kurumların iş birliği içerisinde bulunması, halka kültürel ekoloji eğitiminin verilmesi ve eserlerin muhafaza edilmesi gerektiği

belirtilmiştir. Battalgazi'nin turizm rotalarına eklenmesi, bu ilçede çeşitli kültürel etkinliklerin yapılması, konaklamanın geliştirilerek reklam ve tanıtımının yapılması, turistler için danışma bürosunun kurulması gibi öneriler de bu çalışma kapsamında karşımıza çıkmaktadır. Malatya kapsamında yapılan altıncı çalışma, Akbulut Özpınar (2017) tarafından yapılan *"Türkiye'de İnanç Turizmine Yeni Bir Örnek: Kutsal Balıklı Göl (Malatya)"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Türkiye'nin inanç turizmi açısından zengin bir ülke olduğu ifade edilerek Malatya/Arguvan'daki Kızık Köyü'nde yer alan ve "balıklı pınar" olarak bilinen Kutsal Balıklı Göl, inanç turizmi kapsamında incelenmiştir. Kızık Köyü'nün iktisadi açıdan sınırlı olduğu ve Malatya'daki Kutsal Balıklı Göl'ün yeterince bilinmediği; bu nedenle turizm kapsamında bu gölün ve köyün tanıtımının yapılarak turizm açısından değerlendirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Balıklı Göl'ün SWOT analizi yapılarak yöresel yemeklerin sunulması, pazarın kurulması, konaklama potansiyelinin geliştirilmesi, turistik açıdan Balıklı Göl çevresinin düzenlenmesi ve tanıtımının yapılması önerilerinde bulunulmuştur. Malatya'yı ele alan yedinci çalışma, Bahçeci ve Aytaç (2017) tarafından yapılmıştır. *"Kırsal Mimariye Malatya-Darende Aşağıulupınar Evlerinin Karakteristik Özellikleri"* isimli bu çalışmada; Hacı Derviş, Beybağı, Heyik eteği, Aşağıulupınar, Günpınar ve Balaban mahallelerinde geleneksel Darende evlerinin yoğunlaştığı ifade edilerek evlerin biçimi görünüşleri, kat ve bölümlerin işlevleri ve kullanılan malzemeler gibi çeşitli noktalara değinilmiştir. Aşağıulupınar Mahallesi'nde bu evlerin günümüze bozulmadan ulaştığı belirtilmiştir. Malatya kapsamında sekizinci çalışma, Durgun Şahin ve Çetintürk (2020) tarafından yapılmıştır. *"Türk Evi Ölçeğinde Geleneksel Malatya Evlerinin Sosyo-Kültürel Sürdürülebilirliğinin Değerlendirilmesi"* isimli bu çalışmada otuz tane geleneksel ev belirlenerek geleneksel Malatya evleri üzerindeki sosyo-kültürel etkenler tespit edilmiştir ve bu sosyo-kültürel etkenlerin evlere yansımaları ele alınmıştır. Genel mimari nitelikler açısından geleneksel Malatya evlerinin Türk Evi özelliklerini barındırdığına; göçebe yaşam şeklinin izlerinin olduğuna; yapı malzemelerinin, iklimin ve topoğrafyanın da mimari de etkili olduğuna değinilmiştir. Malatya ile ilgili dokuzuncu çalışma; Başer, Olcay ve İnce (2021) tarafından yapılan *"Malatya İlinin Alternatif Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesi Üzerine Nitel Bir Çalışma"* isimli araştırmadır. Bu çalışmada, Malatya'nın sahip olduğu değerler alternatif turizm açısından incelenmiştir ve bu değerlerin turizm açısından değerlendirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Ayrıca; tanıtım yapılması, rota ve haritaların oluşturulması, çeşitli akademik çalışmaların yapılması, yerel ürünlerin coğrafi işaret kapsamında değerlendirilmesi gibi önerilerde bulunulmuştur. Malatya'yı kapsayan onuncu çalışma, Orhan ve Gömüç (2021) tarafından yapılan *"Alternatif Turizm Potansiyeli Açısından Doğa ile Tarihin Buluştuğu Bir Yer İncelemesi: Arapgir (Malatya)"* isimli çalışmadır. Bu çalışmada; av, akarsu, doğa, botanik, inanç, gastronomi, kamp-karavan, yayla ve kültür turizmi ve kırsal turizm gibi alternatif turizm türleri açısından Arapgir'in oldukça zengin olduğu; fakat bunların henüz istenen derecede kullanılmadığı belirtilmiştir. Turizm planlamasının yapılarak altyapı ve tanıtım etkinliklerinin gerçekleştirilmesi, konaklama ve ulaşım şartlarının geliştirilmesi gerektiği gibi önerilerde bulunulmuştur.

Manisa ilimiz üzerine yapılan kültür coğrafyası çalışmalarına baktığımızda bu çalışmalardan ilki Koday, Kaya ve Akbaş (2016) tarafından yapılan *"Salihli İlçesinde Köy Adlarında Coğrafyanın Etkisi"* isimli çalışmadır. Yapılan çalışmada bakı ve topoğrafya özellikleri, iklim özellikleri, hidroğrafya özellikleri, bitki örtüsü özellikleri, toprak ve litoloji özellikleri, hayvan türleri, cemaat, oymak, aşiret ve önemli kişiler, ekonomik faaliyetler ve ürün çeşitleri ile meslek grupları, tarih öncesi yerleşmeler, kır yerleşmeleri ve göç hareketleri doğrultusunda verilen isimler ele alınmıştır. Çalışmanın sonucunda özellikle cemaat, oymak, aşiret gibi niteliklerin köy isimlerinde ön plana çıktığı tespit edilmiştir. Manisa ile ilgili yapılan ikinci çalışma Arslan, Çağlar ve Gürbıyık (2017) tarafından gerçekleştirilmiştir. *"Kültürel Miras Kapsamında Kaybolmaya Yüz Tutmuş Geleneksel Meslekler: Turgutlu Örneği"* isimli bu çalışmada Manisa/Turgutlu'daki kaybolmak üzere olan geleneksel meslekler ele alınmıştır. Çalışmanın sonucunda at arabası ustası, körüklü çizme yapımı, debbağ, kalaycı, süpürgeci, gramofon tamircisi, keçeci gruplarına baktığımızda bu mesleklerde tek kişi karşımıza çıkarken bıçakçılık ve yorgancılık mesleklerinde birden fazla kişinin karşımıza çıktığı belirtilmiştir. Sepetçilik ve semercilik ise artık yapılmayan meslekler olarak görülürken bıçakçılık, debbağ ve yorgancılık ise hala yapılan meslekler olarak ifade edilmiştir ve bu mesleklerin korunması gerektiğine değinilmiştir.

Mardin ilini kültürel coğrafya açısından ele alan Günel (2005) *"Mardin İlinde Kültürel Turizm Potansiyeli"* isimli çalışmada Mardin'de bulunan kültürel çekiciliklere yer verilerek Mardin'deki kültürel turizm potansiyeli ile ilgili önerilerde bulunulmuştur. Mardin'de çeşitli arkeolojik sitlerin, müze kentlerin, kentsel sitlerin, konutların, dini ve tarihi yapıların bulunduğu, başka kültürel unsurların da var olduğuna, Mardin'in dini ve etnik açıdan zengin bir alan olduğuna değinilmiştir. Ayrıca Mardin'de bulunan tescilli yapılardan da bahsedilmiştir. Mardin ile ilgili ikinci çalışma Meşeli (2018) tarafından yapılmıştır. *"Mardin'de Kültürel Turizm ve Diğer Çekicilikler, Tespitler, Sorunlar ve Çözüm Önerileri"* isimli bu çalışmada Mardin'de bulunan kültürel çekiciliğe sahip çeşitli öğeler ele alınmış, fakat turizm potansiyelinin iyi değerlendirilemediği ifade edilmiştir. Turizmi ilgilendiren hedeflerin belirlenerek insanların bilinçlendirilmesi, iyi bir planlamanın ve tanıtımının yapılması, wi-fi hizmetinin verilmesi, ulaşımın geliştirilmesi, kültürel varlıkların onarılması ve kültür turizminin yanında diğer turizm etkinliklerinin de tespit edilmesi gibi önerilerde bulunulmuştur.

Kültür coğrafyası kapsamında **Mersin**'i ele alan bir çalışma Meydan ve Güngör (2015) tarafından *"Sebil'de (Mersin) Bağ Evi Kültürü"* başlığı ile yapılmıştır. Bu çalışmada Sebil'deki bağ evi kültürü incelenerek bağ evinin

nasıl oluştuğu, bu konutların özellikleri, insanların ürettikleri ürünler, iş bölümü ve göçler, gündelik yaşam gibi birçok noktaya değinilmiştir. Çalışmanın sonuç kısmında iklim, engebe, toprak vb. özellikler nedeniyle Sebil'de bağ evi kültürünün oluştuğuna ve yaşanan sorunlara yer verilmiştir. Yaşanan sorunlar içerisinde hava şartlarından dolayı ürünlerde sıkıntılar yaşanması, sulama, bazı zararlıların varlığı, engebe, arazilerin parçalanması ve elektrik gibi konularda problemlerin karşımıza çıktığı belirtilmiştir. Sulamanın geliştirilmesi, arazilerin toplulaştırılması, kooperatiflerin kurulması gibi öneriler de bu çalışma kapsamında karşımıza çıkmaktadır.

Muğla ilimiz üzerine yapılan kültür coğrafyası çalışmalarına baktığımızda bu çalışmalardan ilki Ertürk ve Atasoy (2010) tarafından yapılan "*Kültürel Coğrafyası Bakımından Muğla ve Çevre Polyelerinde Yayla Anlayışı*" isimli çalışmadır. Yapılan çalışmada Muğla ve çevresinde yer alan polyelerdeki yaylacılık ele alınmıştır. Çalışmada Muğla'daki yaylacılığın Anadolu yaylacılığından hem ekonomik etkinlik hem de mekân başkılığı açısından farklı olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Ayrıca, yaylalarda Türk kültürünün etkisi olduğuna, yaylacılık yapanların tarım ve göçebe kültürünü bir araya getirdiğine ve bu doğrultuda yeni ortamların ortaya çıktığına değinilmiştir. Muğla'daki bütün tarımının hem günlük hem de ekonomik hayata biçim verdiğine, yayla mekânları ve yaylacılığın açık topluma geçilmesiyle zedelendiğine, yaylaların işlevlerinin değiştiğine, yaylaların dar sokakları olan irimlerin ve doğal sınır olan kesiklerin bozulmaya başlaması gibi sonuçlara da değinilmiştir. Muğla ile ilgili yapılan ikinci çalışma Uygur, Göral ve Bozkurt (2015) tarafından yapılmıştır. "*Muğla İli Milas İlçesinin Kültür Turizmi Açısından İncelenmesi*" isimli bu çalışmada da Milas, kültür turizmi bakımından ele alınmıştır. Çalışmanın sonucunda, kültür turizminin önemli bir potansiyel barındırdığına, Milas'ta çeşitli kültürel değerlerin bulunduğu ve bu değerlerin özellikle tanıtım ve pazarlama yoluyla kültürel cazibeye dönüştürülmesi gerektiğine, müzeciliğin önemli olduğuna değinilerek tur önerisi geliştirilmiştir. Muğla'yı ilgilendiren üçüncü çalışma Ekici'nin (2016) "*Kırsal Turizmde Kendine Özgü Halk Kültürü Öğeleriyle Öne Çıkan Bir Örnek: Milas-Çomakdağ Kızılağaç Köyü*" isimli çalışmasıdır. Bu çalışmada Milas/Çomakdağ'daki Kızılağaç köyü ele alınarak kırsal turizmde halk kültürünün ana öğeleri ve buranın turizm potansiyeli incelenmiştir. Çalışmanın sonucunda yöredeki temel geçimin zeytincilikten sağlandığına fakat yetmediğine, burada el sanatlarının, düğünlerin, mimarisinin, çevresinin ve doğa yürüyüşlerinin yapılmasının ziyaretçileri çektiğine, Karia Yolu'nun buradan geçtiğine, buranın agro turizm açısından potansiyel barındırdığına, yöredeki eksikliklerin tamamlanması gerektiğine değinilmiştir. Ayrıca; gelişim, yararlanma, kırsal ekonomi, tasarım, koruma, pazarlama olmak üzere 6 ilke kırsal turizm ilkesi olarak ifade edilmiştir.

Muş ilini kapsamında yapılan ilk çalışma Sayılan (2008) tarafından yapılmıştır. "*Endemik Bir Bitki Türü Olan Muş Lalesi'nin (Tulipa sintenisii Baker) Botanik Turizmi (Bitki Gözlemciliği) Amaçlı Değerlendirilmesi*" isimli bu çalışmada, Muş'un kalkınmasına etkisi bağlamında Botanik turizmi ele alınarak özellikle Muş ve Bulanık ovalarında karşımıza çıkan Muş lalesinin botanik turizmi açısından önemli olduğu ifade edilmiştir ve önerilerde bulunulmuştur. Muş ile ilgili ikinci çalışma, Durmuş ve Dölek (2019) tarafından yapılan "*Muş İli'nde Yerleşme Tiplerinin Coğrafi Dağılışı*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, yükselti etmeni ön plana çıkarılarak Muş'taki yerleşme tiplerinin dağılışına değişik perspektiften bakılmıştır. Değişik jeomorfolojik birimlerin yer aldığı sahalarda kurulan yerleşmelerin yükselti doğrultusunda tip, sayı, doku ve şekil olarak değiştiği ve bu yerleşmelerde nüfus dağılışı ve iktisadi fonksiyon türünün de değiştiği; fiziki şartların insanlara sunduğu imkânların iyi olduğu yerlerde nüfus ve yerleşme sayılarında artışın olduğu ifade edilmiştir. Muş'taki kırsal nüfus ve yerleşmelerin en çok 1551-1800 m arasındaki basamaklarda yer aldığı ve 5 ağıl, 23 kom, 96 yayla, 279 mezra, 367 köy, 21 kasaba ve 2 şehrin beş yükselti basamağında yer aldığı belirtilmiştir. Muş kapsamında yapılan üçüncü çalışma, Durmuş ve Çağlayan (2019) tarafından Muş'ta yaylacılığın ele alındığı "*Muş İli'nde Yaylaların Dağılışı*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada; yaylaların rezerv sahaları, kümelenildiği alanlar ve hayvan varlığı gibi noktalardan bahsedilmiştir.

Güngör (2016) açık hava müzesi kapsamında **Nevşehir**'in Avanos ilçesini ele aldığı "*Koruma Statülerinin Koruma-Kullanma Dengesine Etkisi: Zelve Açık Hava Müzesi (Nevşehir/Avanos)*" isimli çalışmada kültür coğrafyasının farklı bir konusuna değinmiştir. Açık hava müzelerinin koruma statüleri konusunda halkın bu işin içerisine alınmaması, fazla koruma statüsünden dolayı bazı karışıklıkların olması açısından, açık hava müzesinde koruma statüleriyle ilgili olumsuz düşüncelerin olduğu tespit edilmiştir. Bunun yanında turizm açısından halkın olumlu düşüncelere sahip olduğu ifade edilmiştir; fakat halkın turizmle ilgili etkinliklerde yer almamasından ve müzeye girişte para verdiklerinden dolayı yakındığına, Zelve vadisinin korunması için gereken önlemlerin alınmadığına, bu çevrede bazı tehlikelerin bulunduğu değinilmiştir. Ayrıca çalışmada yöre halkının bu sürece dahil edilerek onları bilgilendirici çalışmalar yapılması gerektiği, müze ve çevresi ile ilgili çeşitli düzenlemelerin yapılması gerektiği gibi önerilerde bulunulmuştur.

Niğde ile ilgili Öcal (2013) tarafından yapılan "*Niğde Gümüşler Manastırı ve Turizm Potansiyeli*" isimli çalışmada Gümüşler Manastırı kültürel turizm açısından incelenmiştir. Çalışma sonucunda Niğde'deki diğer değerlerin yanında Gümüşler Manastırı'na da gereken ilginin gösterilmediği ve turizm açısından gerekli çalışmaların yapılmadığı sonucuna ulaşılarak tanıtım konusunda destek verilmesi gerektiği ifade edilmiştir.

Ordu ilini kapsayan iki çalışmaya yer erişilmiştir. Bunlardan ilki Bahtiyar Karadeniz ve Sarı (2018) tarafından yapılmıştır. "*Ordu İlinin Doğal Kaynaklara Dayalı Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesi*" isimli bu çalışmada sürdürülebilir turizm doğrultusunda plan oluşturulması ve doğal miras varlıklarının tanıtımının

yapılması gerektiğine, yaylalardaki altyapı eksikliğinin giderilmesi gerektiğine, eğlence sektöründe eksiklikler bulunduğu, yörenin doğa sporu ve etkinlikler ile ilgili potansiyel barındırdığına değinilmiştir ve önerilerden bahsedilmiştir. Ordu ile ilgili ikinci çalışma Şenol (2019) tarafından yapılan "*Büyükşehir Statüsündeki İllerde Kırsal Nüfusun Tespiti: Ordu İli Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Ordu'daki nüfus içerisinde yok sayılan kırsal nüfus ele alınarak kırsal nüfus miktarına, bu nüfusun cinsiyet ve yaş yapısına, eğitim durumuna değinilmiştir. Kırsal nüfusun yok sayıldığına, kırsal nüfusun eğitim düzeyi düşük kişilerden ve yaşlılardan oluştuğuna ve bu nüfusun azaldığına, TÜİK'in Ordu'daki tüm nüfusu şehir nüfusu olarak göstermesinin yanlış olduğuna ve çeşitli düzenlemelerin yapılması gerektiği sonucuna ulaşılmıştır.

Kültür coğrafyası kapsamında **Osmaniye** ilini ele alan çalışmalardan biri Koday ve Yılmaz (2017) tarafından yapılmıştır. "*Osmaniye Türkülerinde Coğrafi Motifler*" isimli bu çalışma, türkülerin coğrafya açısından ele alındığı bir çalışmadır. Türkülerde aşk temasının sıklıkla karşımıza çıktığı, doğa bağlamında Karaçay Deresi, Nur Dağları ve yaylaların sıkça görüldüğü ve türkülerde yer fıstığının yer aldığı ifade edilmiştir. Osmaniye'yi ele alan ikinci çalışma Yılmaz Akçaözoğlu ve Koday (2019) tarafından yapılmıştır. "*Kültürel Coğrafya Bakımından Osmaniye İlinin Mutfak Kültürü*" isimli bu çalışmada beslenme konusunda tarım ve hayvancılığın önemli olduğuna, beşerî ve ekonomik coğrafya ile fiziki coğrafyanın mutfak konusundaki etkisine değinilmiştir. Mutfakta çeşitli pişirme tekniklerinin olduğuna, buğday ve çeşitleri ile süt ve süt ürünlerinin en çok tüketilen ürünler olduğuna, piknik yapılırken daha çok kırmızı et veya tavuk eti ile karşılaşıldığı sonucuna ulaşılmıştır. Ayrıca göçün mutfak üzerindeki etkisine ve Osmaniye'nin mutfak açısından çevresinde bulunan şehirlerle benzer özellikler taşıdığına da değinilmiştir. Çeşitli ürünlerin ekilip dikildiğine, güneşlenme zamanı ile orantılı olarak kurutulmuş ürünlerin bulunduğu, imece usulünün önemini kaybettiğine de yer verilmiştir.

Rize ili kapsamında yapılan ilk çalışma, Başaran (2017) tarafından yapılan "*Gastronomi Turizmi Kapsamında Rize Yöresel Lezzetlerinin Değerlendirilmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Rize'nin gastronomi turizmi açısından önemli olduğu ifade edilerek 64 tane yerel lezzet ele alınmıştır. Karalahana haşlaması ve sarması, hamsikoli, hamsi tavalisi, fasulye turşusu tavalisi, muhlama, mısır unu ekmeği, hamsili pılav, laz böreği, Rize sütlacı, Rize simidi ve kavurması, pepeçura, minci, koleti peyniri, koliva ve enişte lokumu; en fazla tüketilen ve en çok bilinen yerel lezzetler olduğu ifade edilmiştir. Rize'yi ele alan ikinci çalışma, Erklıç (2019) tarafından yapılan "*Yerel Halkın Turizm Algısı ve Turizmin Gelişimine Yönelik Tutumları: Rize Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada; yerel halkın yaş, cinsiyet, medeni hal, aylık gelir ve eğitim durumu ile turizmin gelişimine verilen destek ve turizmin negatif-pozitif etkileri arasında anlamlı farklılıklar saptanmıştır.

Sakarya ili kapsamında yapılan ilk çalışma Davulcu (2009) tarafından yapılmıştır. "*Sakarya Yöresi Kırsal Yerleşmelerinde Konut Mimarisi ve Ustalık Geleneği Üzerine Bir İnceleme*" isimli bu çalışmada, yörede kırsal yerleşmelerde yer alan geleneksel konutlar ve ustalık geleneği ele alınarak usta sayısının azaldığına, geleneksel konutların kaybolmaya başladığına, beton yapıların yoğunluk kazandığına değinilmiştir. Sakarya'yı ele alan ikinci çalışma, Yamaç ve Zengin (2015) tarafından yapılan "*Sakarya Destinasyonunun İmaj Algısına Yönelik Bir Araştırma*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, imaj algısı ve destinasyon imajı üzerinde durularak Sakarya destinasyonuna ait imaj algısı ele alınmıştır. Sakarya destinasyonu imajının Sakarya Üniversitesi öğrencilerinin perspektifi ile orta seviyede olumlu olduğu tespit edilmiştir. Sakarya kapsamında yapılan üçüncü çalışma, Zengin ve Eker (2016) tarafından yapılmıştır. "*Sakarya İli Termal Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesi*" isimli bu çalışmada, iç turizm bağlamında Sakarya'nın termal turizm açısından geliştiği; fakat dış turizm bakımından yeterli seviyede olmadığı belirtilerek önerilerde bulunulmuştur. Çalışmada özellikle yatırıma önem verilmesi gerektiğine değinilerek Taraklı destinasyonunda tesisin yer almaması, Kuzuluk destinasyonunda da turizm işletme belgesi olan bir tesisin mevcut olması bu çalışmayı sınırlandıran unsurlar olarak ifade edilmiştir. Sakarya ile ilgili dördüncü çalışma, Savaşkan ve Kınır (2020) tarafından yapılan "*Sakarya İli Gastronomik Unsurlarının Coğrafi İşaret Kapsamında Değerlendirilmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, bazı yerel ürünlerin marka tescili ile tescillendiği, Sakarya'da 3 tane tescil başvurusu bulunan ürün olduğu, 3 tane de tescilli ürün bulunduğu ifade edilerek öneriler getirilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Samsun** ili Vezirköprü ilçesinde dokumacılık üzerinde araştırma yapan Gül (2018) "*Kültür Coğrafyası Açısından Vezirköprü Yöresinde Dokuma Kültürü*" üzerinde durmuş ve somut olmayan kültürel varlıkların önemini belirtmiştir. Vezirköprü'nün dokuma kültürü açısından zengin sayılabilecek ürün çeşitliliğine sahip olmasına rağmen bu ürünlerin, yerel ekonomiye yeterince katkı sağlamadığı belirtilmiştir. Turistlerin en fazla harcama yaptıkları kalemin hediyelik eşyalar olduğu ve bu nedenle bu sektörün desteklenmesinin önemli olduğu vurgulanmıştır. Başka bir çalışmada Gül ve Kıvrak (2018) "*Kültür Coğrafyası Bağlamında Vezirköprü'de Kendircilik ve Urgancılık*" üzerinde durmuştur. Bu çalışmada Samsun/Vezirköprü'nün kendir yetiştirilen yerlerden biri olduğuna, Vezirköprü'de urgancılık ve kendirciliğin üzerinde doğal şartların yanında kültürün de etkili olduğuna, 2012-2014 yılları arasında ekonomik açıdan kendirin fazla bir getiri sağlamadığına değinilmiştir. Vezirköprü'nün kendir yetiştirilmesi için elverişli olduğu ama kendir üretiminin Vezirköprü ile sınırlı kaldığı, kendir yetiştirmenin kolay olmadığı, kendire dayalı tesislerin fazlaştırılmasının, kendir ürünlerinin pazarlanmasının ve sanayi tesisleriyle iş birliği yapılmasının kendir üretimini arttıracığı da değinilen diğer noktalar. Ayrıca urgancılık yapan usta sayısının azaldığı ve bu ustaların

belirlenerek çırak yetiştirilmesinin sağlanması gerektiği belirtilmiştir. Samsun ile ilgili üçüncü çalışma Gül ve Yılmaz (2019) tarafından yapılmıştır. "*Demire Kazınan Kültür: Samsun Yöresi Demirci Damgaları*" isimli bu çalışmada, usta sayısının azalması sonucu demirciliğin önemini yitirdiğine, demirciliğin ve demirci damgalarının kültürel miras açısından önemli olduğuna, ustaların kişisel damga vurma geleneğini devam ettirdiğine, damgaların geçmiş ile bugün arasında köprü oluşturduğuna, Vezirköprü ve Alaçam'da demirciliğin ve demirci damga geleneğinin sıkça görüldüğüne değinilmiştir. Damgaların zamanla farklılaştığı ve kişisel olduğu; çırakların da usta olunca kendi damgalarını oluşturduğu; ustanın çocukları mesleği devam ettirirse damgaların oğullara bırakılabildiği; Mustafa Uçar, İbrahim Germi, Nuri Gönen ve Şevket Kamsız'ın damgalarının biçim olarak diğerlerinden farklı olduğu ve Türk kültürünün etkisini gösterdiği de değinilen diğer noktalar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Araştırmada kültür coğrafyası kapsamında Siirt'i ele alan 7 çalışma tespit edilmiştir. Bu çalışmalardan ilki Özgen (2012) tarafından yapılan "*Siirt'in İnanç Turizmi Mekanları: Ziyaret (Veysel Karani) ve Tillo (Aydınlar) Örnekleri*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Siirt'in inanç turizmi potansiyelinden bahsedilerek turizmdeki sorunlara değinilmiştir. Veysel Karani ve Tillo için gereken düzenlemeler yapıldığında turizm açısından iyi bir şekilde değerlendirilebileceği ve bu durumun iktisadi açıdan da olumlu yansıtacağı üzerinde durulmuştur. Siirt ile ilgili ikinci çalışma Sönmez (2012) tarafından yapılan "*Tillo (Siirt) İlçesi'nin Kültürel Turizm Potansiyeli*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Tillo'daki kültürel turizm unsurları incelenerek ziyaretçilerin profilleri tespit edilmiştir ve çeşitli noksanlara değinilmiştir. Işık olayının geçtiği mekanlar, kale, türbeler, şifalı su kuyusu, müze, tarihi Tillo cas evleri, bünyan kebabı ve perde pilavı unsurlarının yanında doğal çekiciliklere yer verilerek Tillo'da bulunan yöneticilerin ve diğer insanların turizm potansiyeli ile ilgilenmediği ya da buna dikkat etmediği, turizm konusunda bilinçli olunması gerektiği ifade edilmiştir. Siirt ile ilgili üçüncü çalışma Koday, Koday ve Kızılkın (2017) tarafından yapılan "*Siirt İlinde Bir Mesken Kültürü: Cas Evleri*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Siirt'te bulunan cas evlerinin hala var olduğu ifade edilerek çeşitli zedelenmelere maruz kaldığı belirtilmiştir. Ayrıca cas evlerinin Tillo'da daha çok görüldüğüne; harç yapımının kolay olmaması, usta sayısının azalması gibi nedenlerle bu evlerin yapılmasının zorlaştığına; bu evlerle ilgili yeterli tanıtımların yapılmadığına ve bu evlere ilgi gösterilmesi gerektiğine değinilmiştir. Siirt'i kapsayan dördüncü çalışma Alkan (2018) tarafından yapılmıştır. "*Orta ve Aşağı Botan Vadisi'ndeki Geleneksel Kır Konutları ve Sürdürülebilirliği Üzerine Bir İnceleme*" isimli bu çalışmada geleneksel meskenlerin yapısı ve nitelikleri ele alınmış ve bu meskenler sürdürülebilirlik bakımından incelenmiştir. Çalışmanın sonucunda konutların çoğunlukla taştan yapıldığına; çift katlı cas evlerinin bulunduğu; meyve yetiştiriciliği, küçükbaş hayvancılık ve buğday tarımı doğrultusunda biçimlenen bazı geçici konutların ve konut eklentilerinin olduğuna; doğal ve beşeri özelliklerin konutlar üzerinde etkili olduğuna, sürdürülebilir bir biçimde korunması gereken geleneksel kır meskenlerinin sayısının azaldığı sonucuna ulaşılmıştır. Siirt ile ilgili beşinci çalışma yine Alkan (2019) tarafından yapılan "*Kültürel ve Ekolojik Bir Miras: Siirt Battaniyesi*" isimli çalışmadır. Bu araştırmada el sanatları içerisinde yer alan dokumacılık üzerinde durularak Siirt Battaniyesi ele alınmıştır. Ankara Tiftik Keçisinin bu battaniye dokumacılığı üzerinde etkili olduğu, bu etkinliğin zamanla önemini kaybetmeye başladığı, bu el sanatının tanıtımının yapılması ve yeni kuşaklara aktarılması gerektiği ifade edilerek çeşitli önerilerde bulunulmuştur. Siirt'in kültürel coğrafya kapsamında ele alındığı altıncı çalışma Yılmaz Çıldam (2020) tarafından yapılan "*Yas Coğrafyası Kapsamında Köklü Bir Kültür Örneği: Siirt Taziye Evleri*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Siirt taziye evlerinin sosyal gereksinim doğrultusunda oluştuğu; Algül, Karakol, Dumlupınar, Halenze, Doğan, İnönü mahallelerinde taziye evleri bulunmamakla beraber Barış ve Yeni mahallelerinde üçer adet, diğer mahallelerde de ikişer adet olmak üzere toplam 21 tane taziye evinin incelendiği belirtilmiştir. Ayrıca Siirt taziye evlerinin iç düzenine değinilerek sandalye ve masaların yeterli olmaması, kadınlara ayrılan kısımların bulunmaması, ikramların zahmetli olması, temizlik probleminin olması, çok kalabalık olması gibi sorunlar ifade edilmiştir ve taziye evlerine gereken önemin verilmesi için öneriler getirilmiştir. Siirt'i kapsayan yedinci çalışma ise yine Yılmaz Çıldam (2021) tarafından kültür coğrafyası bağlamında mutfak kültürünün üzerinde durulduğu çalışmadır. "*Kültürel Coğrafya Denemesi Olarak Siirt Mutfak Kültürü*" isimli bu çalışmada coğrafi çevre ile besin arasındaki ilişki ele alınmıştır. Çalışmanın içerisinde Siirt'e ait büryan (perive), kitel (içli köfte), perde pilavı, Siirt köftesi, sarımsaklı köfte, ayrılan yarma, aside, imçerket, rayoşu meketip, varak kek gibi yemeklerden söz edilerek tarım ve hayvancılığın Siirt mutfak kültürü üzerinde etkili olduğuna değinilmiştir. Ayrıca Siirt'te et ve buğdayın yoğun olarak kullanıldığına, yayla kültürünün bulunduğu, çeşitli bitkilerin mutfakta kullanıldığına, meyve ve sebzelerin kurutulduğuna, Siirt'in kendi mutfak kültürünün yanında çevresinden de etkilendiğine yer verilerek soğuk hava depolarının ve nar bahçelerinin kurulması, sulama projelerinin oluşturulması gibi çeşitli önerilerde bulunulmuştur.

Sinop ilinin ele alındığı çalışma Orhan (2018) tarafından yapılmıştır. "*Kültürel Coğrafya Özellikleri Açısından Geleneksel Sinop Evleri*" isimli bu çalışmada, konutların Sinop'taki kültürel tarihi yansıttığına, geleneksel evler yerine betondan yapılan evlerin yaygınlaşmasının bu kültürü tehlikeye soktuğuna, kültürel açıdan bu değerlerin muhafaza edilmesi gerektiğine değinilmiştir.

Sivas ilini ele alan çalışmalardan ilki Birinci ve Camcı (2016) tarafından yapılan "*Korunması Gereken Geleneksel El Sanatlarına Bir Örnek: Sivas Bıçağı Üretimi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Sivas bıçağının

geçmişi ve niteliklerine, Sivas bıçağı üretimi ve yapılan bıçak modellerine yer verilerek bıçağın sap ve namlu olarak iki kısımdan meydana geldiğine, bıçak üretimi ve satışı yapan iş yerlerinin bıçakçılar çarşısında yer aldığına değinilmiştir. Sivas'ta bir el sanatı olan bıçak üretiminin daha çok geçinme amacıyla yapıldığı, ustaların kendi atölyelerinde satış yaptığı, atölyelerde bir usta ile çırağın bulunduğu, bıçak üretiminin yalnızca il merkezinde gerçekleştirildiği, üretimin daha çok yerel gereksinimleri giderdiği, bıçakçılığın yeni kuşaklara ulaştırılması gerektiği belirtilmiştir. Ayrıca tüketicilere bilgilendirme yapılarak imitasyon ürünlere karşı bıçakların muhafaza edilmesi, coğrafi işaret uygulamasının yapılması, çirak ihtiyacının karşılanması, yeni çarşının yapılması, bıçak imalatında ithal ürünlerden yararlanmak yerine ülkedeki fabrikalardan hammaddenin sağlanması, kooperatif kurulması ve esnafa kredi verilmesi gibi önerilerde bulunulmuştur. Sivas ile ilgili ikinci çalışma Zaman, Camcı ve Şahap (2017) tarafından yapılmıştır. "*Kültür Turizminde Alternatifler: Festival Turizmi ve Pir Sultan Anma Etkinlikleri Örneği*" isimli bu çalışmada Sivas/Banaz Köyü'nde yer alan Pir Sultan anma etkinlikleri ile ilgili bilgi verilerek Pir Sultan Abdal'ı anma etkinliğinin bir festival olduğu belirtilmiştir. Etkinliğe daha çok Sivas'tan katılımın sağlandığı; İstanbul, İzmir, Ankara, Antalya, Kocaeli, Yalova, Tokat, Amasya, Bayburt ve Balıkesir'den de gelenlerin olduğu ayrıca yurt dışından Almanya ve Hollanda'dan gelen katılımcıların da olduğu ifade edilmiştir. Çalışmaya katılanların genelinin genç ve orta yaşlı olduğuna; ziyaretçilerin genel olarak kendi olanakları doğrultusunda aileleriyle geldiğine; daha çok kültürel ve etnik kökenlere bağlılık sebebiyle katılımın olduğu vurgulanmıştır. Sosyalleşme, yeni deneyim kazanma, yeme, içme, eğlence amaçlarıyla da etkinliğe katılım sağlandığına; Seyid Ali Türbesi'nin, Senem Sultan'ın mezarının ve Topuzlu Baba Türbesi'nin de Banaz Köyü'nde yer aldığına değinilmiştir. Ayrıca Yıldızdağı Kış Sporları ve Turizm Merkezi ile Sıcak Çermik de turizm açısından önemli olarak ifade edilmiş, tanıtım ve ulaşım olanaklarının gelişmesinin ziyaretçi sayısını olumlu etkileyeceğinden bahsedilmiştir. Sivas ile ilgili üçüncü çalışma Karaca (2017) tarafından yapılan "*Beydili'de (Sivas-Hafik) Ficek Geleneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Nisan ayının üçüncü haftasında yapılan ficek ritüelinin Anadolu'da yalnızca Oğuzların Beydili boyuna bağlı Anşa Bacılılar tarafından yapıldığına, Nevruz Bayramı ile benzeyen özelliklerinin bulunduğu, Atalar kültürü ile ateşin arınma ve temizlenme aracı olarak kullanılması gibi unsurlar bağlamında Orta Asya'dan Türklerin getirdiği izlerin yansımalarının olduğuna değinilmiştir. Sivas'ı ele alan dördüncü çalışma Akbulut Özpays ve Ünsal (2018) tarafından gerçekleştirilen "*Yukarı Kızılırmak Kültür ve Doğa Yolu I. Etap (Sivas-Zara)*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Sivas ile Zara arasındaki değerlere değinilerek doğal değerler içerisinde kaynak sularına, karstik göller ve dolinlere, ovalara ve aşınım yüzeylerine, mağaralara ve pur oyukları ile diğer şekillere yer verilmiştir. Kültürel değerler içerisinde köprüler, höyükler, mağara yerleşmeleri, kiliseler ve diğer kültürel değerlere değinilmiştir. Çalışmanın yapıldığı alanda jips ve jipse bağlı yer şekillerinin belirgin öğeler oldukları, bu alanın doğal açık hava müzesi olduğu, alanda var olan değerlerin coğrafi koordinatların belirlenmesiyle dijital ortamda gezilebileceği de belirtilen diğer noktalar olmuştur. Sivas ile ilgili beşinci çalışma Akbulut Özpays ve Akpınar (2020) tarafından yapılan "*Kültürel Mirasa Bir Örnek: Sivas Cer Atölyesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada atölyenin kuruluş ve gelişimine, buradaki somut ve somut olmayan kültürel miras öğelerine yer verilmiştir. Kültürel miras açısından saat kulesi, vagon üretim tesisi, tarihi yapılar, demir yolu müzesi, sinema salonu, yemekhane, Bozkurt lokomotifi, lojmanlar, fotoğraflar, tahta tuğlalı zeminler, resimler, formlar, arşiv belgeleri, kitabeler, törenler, şiirler ve saatler gibi unsurlara değinilerek atölye alanına müze açıldığı, müze binasındaki tadilatın bitirilmesi gerektiği, Bozkurt lokomotifinin tamamlanmasının önemli olduğu, Sivas Cer Atölyesi'nin önemli sanayi kuruluşlarından olduğu belirtilmiştir. Ayrıca 2019'da Ozan Özpays tarafından atölye ile ilgili ilk belgeselin çekildiği ve atölyenin ilk dönemleri doğrultusunda bilgi alınabilecek çalışanların şu anda yaşamadığı da ifade edilmiştir.

Şanlıurfa'yı ele alan kültür coğrafyası çalışmalarından ilki Şahinalp (2005) tarafından yazılan "*Şanlıurfa Şehrinin Kültürel Fonksiyonu*" isimli makaledir. Bu çalışmada Şanlıurfa'daki tarihi-turistik ve dini açıdan önemli olan yerlere, sosyal etkinliklerin yapıldığı kültürel yerlere ve diğer kültürel yerlere değinilmiştir. Şanlıurfa'nın "peygamberler şehri" olduğu; pek çok uygarlığa ev sahipliği yaptığı; inanç turizmi açısından önemli olduğu ama önemini kaybetmeye başladığı ifade edilmiştir. Şanlıurfa'da cami, kilise, hamam, han, köprü, sur kalıntıları, kiliseler, Şanlıurfa evleri, kütüphane, müze, sinema, konferans salonları, kongre merkezleri vb. çeşitli kültürel değerlerin bulunduğu; çok sayıda tarihi eserin yok olduğu; yemek ve müzik kültürünün daha baskın olduğu; dini ve tarihi niteliklere önem verilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Şanlıurfa ile ilgili ikinci çalışma Günel, Şahinalp ve Güzel (2010) tarafından yapılan "*Coğrafi Ortamın Şehrsel Mekân Adlarına Etkisi: Şanlıurfa Şehri Örneği*" isimli Şanlıurfa'daki mekân adlarını ele alan araştırmadır. Bu çalışmanın birinci kısmında mekân isimlerini etkileyen etmenler, ikinci kısmında mekân isimlerinin tarihsel zaman içerisindeki gelişimi, üçüncü kısmında ise mekân isimlerinin tasnif edilmesi üzerinde durulmuştur. Mekân isimlendirmeleri üzerinde hidrografiya, topoğrafik nitelikler, nüfusun artması ve genişlemesi, tarihi ve yerel olaylar, ekonomik ve sosyal yapı, siyasi parti misyonu gibi faktörlerin etkili olduğu belirtilmiştir. Doğal ortam ile ilgili isimler içerisinde hidrografyanın daha etkili olduğu; beşerî ortam kapsamında yerleşim yerleri, kişi isimleri, siyasi-tarihi hadiselerle ilgili isimlerin bulunduğu belirlenmiştir. Yer adlarında en çok beşerî ortam ile ilgili isimlere rastlandığı, 78 tane mekân adının beşerî ortam ile ilgili olduğu ve bunun içerisinde de 60 tane ismin kişi adlarından oluştuğu tespit edilmiştir. Hizmet sektörü ile ekonomik faaliyetlerle ilgili isimlendirmelerin de olduğu ifade edilmiştir. Şanlıurfa'yı ele alan üçüncü çalışma

Birinci, Kaymaz ve Camcı (2017) tarafından yapılmıştır. "*Kültür Turizmi Açısından Harran İlçe Merkezi ve Geleneksel Kubbe Meskenleri (Şanlıurfa)*" isimli bu çalışmada Harran kubbe evlerinin turizm açısından önemli olduğuna; ulaşım ve konaklamanın yeterli olmadığına; turizm etkinlikleri ve hizmetinin yeterince geliştirilmediğine; dini, tarihi ve kültürel mirasın yeterince tanıtılmadığına değinilmiştir. Harran ve kubbe meskenleri ile ilgili SWOT analizi yapılarak güçlü ve zayıf yönlerin yanında fırsatlar ve tehditler belirlenmiştir.

Şırnak ile ilgili birinci çalışma; Çelik, Coşkun ve Öztürk (2013) tarafından yapılan "*Şehri Nuh'un (Şırnak) Kırsal Turizm Açısından Değerlendirilmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Şırnak'taki kırsal turizm potansiyeli ortaya çıkarılarak kırsal turizm kavramsal açıdan ele alınmış, bölgede turizmin destek görmesi gerektiği belirtilmiştir. Stratejik eylem planının oluşturulması, iş birliği içerisinde ve turizm bilinciyle hareket edilmesi, tanıtımların yapılması gibi çeşitli öneriler getirilmiştir. Şırnak kapsamında yapılan ikinci çalışma, Çelik ve Toprak (2018) tarafından yapılan "*Şırnak Geleneksel El Sanatlarının Turistik Ürün Olarak Değerlendirilmesi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada; kilim, bostan, şal-şepik gibi Şırnak'a ait geleneksel el sanatlarının tanıtılarak turizm açısından değerlendirilmesi üzerinde durulmuştur. Tanıtım ve pazarlamaya önem verilmesi ve el sanatlarının kaybolmasını engellemek gerektiği ifade edilmiştir. Çelik (2018) tarafından yapılan üçüncü çalışma, "*Şırnak İlinin Gastronomi Turizmi Potansiyeli*" isimli çalışmadır ve bu çalışmada, Şırnak'ın gastronomi turizmi açısından önemli bir il olduğu ifade edilerek yeterince değerlendirilmediği belirtilmiştir. Şırnak'taki lezzetlere yer verilmiştir ve çeşitli önerilerde bulunulmuştur. Soydan ve Şarman (2018) tarafından hem Mardin hem de Şırnak illerini ele alan "*Mardin ve Şırnak İllerindeki Süryanilere Ait Dini Yapıların Kültür (ve İnanç) Turizmi Potansiyeli*" isimli dördüncü çalışmada, Mardin'in ve Şırnak'ın sahip olduğu dini yapılar ile inanç ve kültür turizmi açısından önemli bir değer olduğu ifade edilmiştir. Şırnak kapsamında yapılan beşinci çalışma, Ertaş (2018) tarafından yapılan "*Kamu Çalışanlarının Turizm Değerlerine Yönelik Farkındalıklarının İncelenmesi: Şırnak Örneği*" isimli çalışmadır. Bu araştırmada, Şırnaklı olmayan katılımcıların Şırnak ili ile ilgili tarihi, doğal, dini ve kültürel değerlerinin farkında oldukları; fakat bu farkındalığın yeterli olmadığı saptanmıştır ve önerilerde bulunulmuştur. Ertaş (2019) tarafından yapılan altıncı çalışma, "*Şırnak'ta Yaşayan Yerel Halkın Turizm Dönük Metaforik Algısı*" isimli çalışmadır ve bu çalışmada; üretilen metaforlar "duygusal", "sosyo-kültürel", "ekonomik", "ilişkisel", "geleneksel", "alternatif" ve "çevresel" olarak altı kategori olarak karşımıza çıkmaktadır. Yerel halka ait metaforların daha çok iktisadi yönde olduğu ifade edilmiştir.

Tekirdağ ile ilgili yapılan ilk çalışma; Kiper, Özyavuz ve Korkut (2011) tarafından yapılan "*Doğal Peyzaj Özelliklerinin Kırsal Turizm Gelişimine Etkisi: Tekirdağ İli Şarköy İlçesi Örneği*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Şarköy'ün bağlık ve zeytinliklerle örtülü doğal bitki dokusu, makilik, deniz ve kıyısı, mikroklimatik iklim nitelikleri ve hareketli topoğrafik yapısı gibi doğal peyzaj niteliklerinin önemli ölçüde kırsal turizmi etkilediği saptanmıştır. Tekirdağ kapsamında yapılan ikinci çalışma, Siyavuş (2020) tarafından yapılan "*Üniversite Öğrencilerinin Şehir İmajlarına Yönelik Bir Araştırma: Tekirdağ Şehir İmajı*" isimli çalışmadır. Bu çalışma, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi'nde bulunan öğrencilerle birlikte yürütülmüştür. Tekirdağ ile ilgili şehir üstünlük imajı, şehrin soyut imajına ve şehir halkına yönelik imajın orta düzey; sportif, kültürel faaliyetler ile eğlence etkinliklerinin orta yüksek düzey; yaya ulaşımı, şehir içindeki yeşil sahalar, bisiklet ve yürüyüş parkurlarının orta düşük düzey imaj unsurlarını oluşturduğu ifade edilmiştir. Şehirde temizlik hizmetlerinin iyi olmadığı, mal ve hizmetlerin ucuz olmadığı imaj algısının bulunduğu; şehrin modern, sakın, dışa açık olmasının en çok seçilen imaj öğeleri olduğu ve çalışmadaki katılımcıların buradaki halkın yardımsever, hoşgörülü ve samimi olduğuna ilişkin imaj algılarının yüksek seviyede olduğu belirtilmiştir. Tekirdağ ile ilgili üçüncü çalışma, Şimşek ve Kızıldemir (2020) tarafından yapılan "*Tekirdağ Mutfak Kültürü Üzerine Bir Değerlendirme*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada; Hayrabolu tatlısının, Tekirdağ köftesinin ve Peynir helvasının en önemli ürünler olduğu; zeytinyağı, kabak ve hamur işlerinin sıkça kullanıldığı; zeytinyağı, zeytin, kiraz, üzüm ürünlerinin en çok talep edilen ürünler olduğu ve bunların verimli topraklarla bağlantılı olduğu; salata türlerinin çoğunlukla meze olarak yapıldığı ve tatlılarda meyve türlerinin ve hamurların kullanıldığı belirtilmiştir. Tekirdağ kapsamında yapılan dördüncü çalışma, Erhan (2021) tarafından yapılmıştır. "*Tekirdağ İlinde Bağcılık ve Bağ Turizmi*" isimli bu çalışmada, Tekirdağ'ın bağ alanları ve üretim değerleri bakımından Marmara Bölgesi ve Türkiye içerisindeki yeri Türkiye İstatistik Kurumu verilerine göre ele alınmıştır ve gereken bilgiler butik işletmelerden elde edilerek toplanmıştır. Tekirdağ'ın çeşitli amaçlarla ziyaret edilen önemli bir destinasyon sahası olduğu belirtilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Tokat**'ı ele alan Kantürk Yiğit ve Minaz (2019) "*Kültürel Coğrafya Açısından Zile Panayırı*" isimli çalışmada Zile Panayırı'nın önemli olduğuna, panayırdaki bazı faaliyetler değişse bile geleneklerin sürdüğüne, panayırın yeteri kadar tanıtılmadığına, eski panayırlarda günümüze göre daha çok etkinlik bulunduğuna değinilmiştir. Tanıtım çalışmalarının yapılması, panayır için yeri değişmeyen bir sahanın bulunması, panayırın turizm açısından değerlendirilmesi, yöresel ürünlerin sunulması zanaatkarların ve üreticilerin desteklenmesi gibi çeşitli önerilerde bulunulmuştur.

Trabzon'da kültür coğrafyası kapsamında yapılan ilk araştırma Çavuş (2014) tarafından yapılan "*Kültürel Miras Kaynağı Olarak Köprübaşı İlçesinde (Trabzon) Geleneksel Tahta Kaşık Üretimi*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada geleneksel tahta kaşık üretiminin özelliklerinden bahsedilerek babadan oğula geçtiğine değinilmiştir. Çiftköprü Köyü ile Gündoğan, Fidanlı, Karşı ve Akpınar Mahallelerinde bu sanatın devam ettiğine;

20 tane Fidanlı, 10 tane Gündoğan, 5 tane Karşı mahalleleri ve 5 tane de Çiftköprü Köyü olmak üzere 40 ustanın bulunduğu tespit edilmiştir. Kaşıkların gürgen, şimşir ve kızılgağaçtan yapıldığına ve en çok tercih edilen kaşıkların şimşirden yapılan kaşıklar olduğuna değinilmiştir. Ayrıca kızılgağacın ve gürgenin Köprübaşı çevresinden, şimşirin ise Bolu, Rize ve Artvin'den tedarik edildiği ifade edilerek şimşirin kolay bulunmadığı belirtilmiştir. Tahta kaşık üretiminin evin alt katında veya bir odasında yapıldığı, şimşirin üç gün boyunca suda bırakıldığı, kaşık üretiminin günde; gürgenden 40-50 tane, şimşirden 10 tane kaşık üretilebildiği, kırmalı kaşık denen bir kaşık türünün bulunduğu ve genelde yöresel pazarlarda satıldığı da bu çalışma da yer verilen diğer noktalar. Tanıtımın yapılması, tahta kaşık üretimi için gereken ilginin gösterilmesi, pazarlama sorununa çözüm bulunması ve tahta kaşık üretiminin kültür turizmi açısından değerlendirilmesi, bu çalışmadaki öneriler arasında yer almaktadır. Kültür coğrafyası kapsamında Doğu Karadeniz'i ele alan bir çalışma Kaya ve Yılmaz (2018) tarafından yapılan "Kültür Coğrafyası ve Kültürel Miras Açısından Doğu Karadeniz'de "Otçu Göçü Geleneği ve Kadırga Otçu Şenlikleri" isimli çalışmadır. Bu çalışmada Trabzon'da yaylacılık ve otçu şenlikleri, Kadırga Pazarı, Kadırga Otçular Şenliğinin Kültürel nitelikleri ve bu şenliğin sorunları gibi noktalara değinilmiştir. Yaylaların, şenliklerin ve dağların korunması gerektiğine; gelenek dışına çıkılırsa şenliklerin özünü kaybedeceği sonucuna ulaşılmıştır. Ayrıca sohbet çadırlarının fazlaştırılması, yerel sanatçıların desteklenmesi, park sahalarının oluşturulması, yayla pazarı veya yerel pazarların oluşturulması, şenlik alanlarının yerinin ve tarihlerinin değiştirilmemesi, şenliklerde protokol tribünlerinin oluşturulması, şenlik organizasyonlarının halka devredilmesi, şenliklerdeki güvenlik ve denetim konusunda gereken desteğin sağlanması, şenlikleri çekmek isteyen televizyoncuların engellenmemesi, hijyene ve mimariye dikkat edilmesi, çevreye zarar verilmemesi, dernek ve kuruluşların iktisadi veya siyasi amaç gütmemesi, kültürün yeni kuşaklara aktarılması gibi pek çok öneride bulunulmuştur.

Tunceli ilini ele alan "Munzur Vadisi Milli Parkı'nda Doğal ve Kültürel Çevrenin Geliştirilmesi ve Korunması Üzerine Yöre Halkının Farkındalığı" isimli çalışma Sarı ve Bidav (2017) tarafından yapılmıştır. Bu çalışmada yöre halkının Munzur Vadisi Milli Parkı'nı iyi tanıdığı, diğer özelliklerinin yanında Munzur Vadisi Milli Parkı'nın daha çok su varlığı ile bilindiği, bu milli parkın doğa yürüyüşü, doğa incelemesi, yüzme-rafting, piknik gibi sebeplerle tercih edildiği, güvenlik probleminin insanları sınırlandırdığı, ulaşımın geliştirilmesi gerektiği, yöre halkının milli parka değer verdiği ve milli parkın zarar görmesi konusunda korkularının olduğu sonuçlarına ulaşılmıştır. Ayrıca yöre halkı milli parkı korumak için yapılması gerekenler konusunda görüşlerini belirtmiş ve milli parkın geliştirilmesi için yöre halkının da iş birliği içerisinde bulunması gerektiğine ifade edilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Uşak**'ı ele alan 2 araştırma tespit edilmiştir. Uşak ile ilgili yapılan çalışmalardan ilki Polat (2016) tarafından gerçekleştirilmiştir. "Uşak İlinde Bir Ev Eklentisi Olarak Ambarlar" isimli bu çalışmada Uşak'taki ambarlar ele alınarak bu ambarların ahşaptan yapıldığına ve çeşitli ürünlerin buralara konulduğuna, bazı yerleşmelerde ambarların çok olduğuna, bazı ambarların kiler, garaj, mescit, bekçi kulübesi gibi kullanıldığından işlevini yitirdiğine, ambar sayısının azaldığına değinilmiştir. Uşak'ı ele alan ikinci çalışma Kara (2018) tarafından yapılmış olan "Kültürel Coğrafya Açısından Eşme Yöresinde Su Yapıları (Musluklar)" isimli makaledir. Bu çalışmada Uşak/Eşme'deki musluklar incelenerek bu yapıların su ihtiyacını giderdiğine, çok uçta kalan noktalara borularla su taşınması ve araçların fazlalaşması, değişik mekânlarda çeşmelerin bulunması gibi sebeplerle muslukların fonksiyonlarının azaldığına değinilmiştir. Ayrıca, muslukların yenilenmesi ve yenilerinin yapılması ile yeni nesillere bu kültürün tanıtılmasının önemli olduğu belirtilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında **Van** ilinin ele alındığı çalışmalardan ilki Baylan (2019) tarafından yazılan "Kültürel Peyzaj ve Yere Bağlılık: Van Kenti Örneği" isimli makaledir. Bu makalede insanların peyzaj ile olan ilişkisi ele alınmıştır. Çalışma kapsamında yapılan anket sonucunda Muradiye Şelalesi ve Van Gölü'nün doğal miras bakımından insanlar için ilk başta gelen unsur olmuştur. Kültürel miras açısından ise Akdamar Kilisesi'ne en önemli yer olarak ifade edilmesi, insanların başka kültürlerin dini yapılarına hoşgörü sahibi olduklarını ve önem verdiğini göstermiştir. Araştırmada kültürel peyzajların iyi değerlendirilmesi gerektiği, ankete katılanların yer duygusu niteliklerinin ortalamanın üzerinde olması gibi pek çok noktaya değinilmiştir. Van ile ilgili yapılan ikinci çalışma Cihangir ve Demirhan (2020) tarafından yapılmıştır. "Peynir Turizmi Temelli Kültür Rotaları Oluşturulmasına Yönelik Bir Araştırma: Van Otlı Peynir Örneği" isimli bu çalışma sonucunda Van otlu peynirinin daha çok Norduz Yaylası ile Başkale, Özalp, Gürpınar, Çatak, Gevaş ilçelerinde yapıldığına, Van otlu peynirinin turizm açısından potansiyel barındırdığına, kadın girişimcilerin desteklenmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır. Peynir müzeleri, festivalleri, tadım turları, çiftlikleri ve kültür rotalarının oluşturulması önerilerek kültür rotaları için çeşitli örnekler verilmiştir. Van otlu peynirinin hikâyesi ile birlikte turizm açısından iyi bir şekilde değerlendirilmesi gerektiği belirtilmiştir.

Yalova ile ilgili yapılan birinci çalışma, Usman ve Akkaya (2009) tarafından yapılan "Yayla Turizmi ve Konaklama Mekânları Üzerine Bir İnceleme: Yalova Delmece Yaylası" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, kırsal mimari karakterindeki evler belgelenmek istenmiş ve Delmece Yaylası'nın sahip olduğu çeşitli özellikler belirtilerek buranın yayla turizmi kapsamında değerlendirilmesinin önemli olduğu belirtilmiştir. Yalova kapsamında yapılan ikinci çalışma, Durak ve Ayyıldız (2017) tarafından yapılmıştır. "Akköy (Yalova/Türkiye) Kırsal Mimarisinde Konut Cepheilerinin Tipolojik Analizi" isimli bu çalışmada, Akköy kırsal konut mimarisi ele

alınmıştır. Akköy'ün özgün kırsal mimari özelliklere sahip olduğu, bu durumun kültürel turizm için avantaj sağladığı, Akköy'deki evlerin iki katlı, saçaklı ve kırma-kiremit çatılı olduğu, büyük bir kısmının da ahşap ve metal giriş kapılı, ahşap iskelet-yığma sistemli, ahşap giyotin pencereli olduğu ifade edilmiştir. Akköy'deki kültürel mirasın muhafaza edilerek kayıt altına alınması, özgün yapıya dönüştürülerek gerekiyorsa tekrar işlev kazandırılması gibi önerilerde bulunulmuştur. Yalova ile ilgili üçüncü çalışma, Akova (2020) tarafından yapılan "*Kent Kimliği Göstergeleri Üzerinden Kentlilik Bilincine Dair Bir Okuma: Yalova Kenti Örnekleme*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Yalova halkının kentlilik bilincinin yüksek seviyeye ulaştığı ifade edilmiştir. Kazer ve Bayartan (2021) tarafından yapılan dördüncü çalışma ise "*Yerleşme Coğrafyası Açısından Bir İnceleme: Yalova Şehri*" isimli çalışmadır. Bu çalışmada, Yalova'nın gelişiminde kaplıcaların önemli olduğu, Yalova'nın bulunduğu alanın daha önce iskele olarak kullanıldığı, elverişli bir konumunun bulunduğu, turizm açısından önemli bir yere sahip olduğu ve süs bitkisi yetiştirme bakımından da geliştiği, Yalova'nın İstanbul ile olan idari bağın sona ermesinden sonra önemli bir yerleşme halini aldığı belirtilmiştir.

Yozgat ilinde kültür coğrafyasına dahil edilen "*Anadolu'da İnanışların ve Geleneklerin Doğa Korunması Açısından Önemi Üzerine Örnekler*" adlı çalışmada Bulut (2011) gelenek ve inanışların doğa koruması ile ilgisini kurmuştur. Çalışmada Yozgat Ziyaret Tepe'de bulunan Durali Baba ziyareti başlığında buradaki ormandan veya mezarlardan ağaç kesilirse sonucunun kötü olacağına dair inanışa değinilmiştir. Çalışmanın diğer başlığında Tokat'ta bulunan Bolat Gazi Türbesi'ne yer verilmiştir. Yine insanların adak kurbanlarını pişirme dışında buradan başka bir odun almaktan kaçındığı dile getirilmiştir. Çalışmanın son başlığında ise adak ve dilek ağacı örnekleri kapsamında doğa korunmasını da sağlaması açısından çeşitli ağaçlara yer verilmiştir.

Zonguldak'ı ele alan Çelikoğlu ve Atış (2014) tarafından yapılan "*Bir Kültürel Coğrafya İncelemesi: Zonguldak İlinde Hidrellez Etkinlikleri*" isimli çalışmada Hıdırellez incelenmiştir. Çalışmada Hıdırellez etkinliklerine insanların en fazla Çaycuma en az Gökçebey ilçede iştirak ettiği tespit edilmiştir. Hıdırellez'in etkisinin azalmasıyla bazı geleneksel oyunların da etkisini yitirdiğine değinilmiştir. Etkinliklerden güvenliği tehlikeye sokabilecek olumsuz durumlara karşı tedbirlerin alınması, etkinliklerin yapıldığı yerlerde ihtiyaçları karşılamaya yönelik düzenlemelerin yapılması ve çevrenin zarar görmesini engellemenin önemine yer verilmiştir. Ayrıca turizm ve tanıtım açısından Hıdırellez'e önem verilmesi gerektiğine de değinilmiştir.

Sonuç

Kültürel coğrafya unsuru olarak meskenlerin ele alındığı 31 tane çalışma bulunmuştur. Genel olarak çalışmalarda, meskenlerde hangi malzemelerin kullanıldığına, meskenlerde yer alan odalara ve bölümlere, odaların ve bölümlerin hangi amaçlarla kullanıldığına, meskenler üzerinde etkili olan coğrafi şartlara değinilmiştir. Bu çalışmalar içerisinde taziye evlerini konu alan 2 çalışma mevcuttur. Bu çalışmalardan biri Yılmaz Çıldam (2020) tarafından yapılan "*Yas Coğrafyası Kapsamında Köklü Bir Kültür Örneği: Siirt Taziye Evleri*" isimli çalışmadır. İkinci çalışma ise Coşkun ve Kayserili (2019) tarafından yapılan "*Köklü Bir Kültürün Uzantısı Olarak Ağrı'da Taziye Evleri*" isimli çalışmadır. İki çalışmada da taziye evlerinde yaşanan sorunlardan, taziye evlerinin iç düzeninden ve kadınların taziye evlerinde çok fazla yer almadığından bahsedilmiştir. Taziye geleneğinin konu olarak ele alındığı bir çalışma ise Ertan (2012) tarafından yapılmıştır. "*Sosyolojik Açısından Batman ve Yöresindeki Taziye Geleneği ve Bu Geleneğin Anadolu Taziye Kültürü ile Karşılaştırılması*" adıyla yapılmıştır.

Mahalle veya ilçelerin karşılaştırmalı olarak incelendiği çalışmalar içerisinde; Kahramanmaraş'ı ele alan Sandal (2007), Antalya'yı ele alan Ertürk ve Gökdemir (2017), Adana'yı ele alan Sandal (2008) tarafından yapılan çalışmalarda mahalle karşılaştırmaları yapılırken Sandal ve Karademir (2015) tarafından yapılan çalışmada ise Kahramanmaraş'taki farklı ilçe karşılaştırmaları yapılmıştır.

Yer isimlerinin ele alındığı 14 çalışma bulunmuştur. Bu çalışmalarda genel olarak yer isimlerinin önemli olduğuna, yer isimlerinin belirlenmesinde etkili olan doğal ve beşerî coğrafya etkenlerinin neler olduğuna ve bu etkenleri yansıtan yer isimleri örneklerine yer verilmiştir. Tüm çalışmalarda beşerî etkenler konusunda özellikle kişi, boy, cemaat vb. isimlerin yaygın olduğuna değinilmiştir.

Kültür coğrafyası bağlamında yayla ile ilgili yapılan 6 çalışmaya ulaşılmıştır. Sarı (2013) tarafından yapılan çalışmada Batı Toroslar'da yaylacılık faaliyetinin daha çok rekreasyonel amaçlı yapıldığına değinilmiştir. Rekreasyonel faaliyetlerin yoğunluk kazandığına dikkat çeken diğer çalışma, Çetin (2005) tarafından yapılan "*Kefe Yaylasında (Serinhisar-Denizli) Fonksiyon Değişikliğiyle Ortaya Çıkan Rekreasyonel Faaliyet*" isimli çalışma olarak karşımıza çıkmaktadır. Ertürk ve Atasoy (2010) tarafından yapılan çalışmada ise Muğla ve çevresindeki polyelerde yayla anlayışı üzerinde durularak Muğla'daki yaylacılığın Anadolu yaylacılığından hem ekonomik etkinlik hem de mekân başkılığı açısından farklı olduğuna değinilmiştir. Arıbaş ve Koçak (2003) tarafından yapılan "*Aksaray Ovası ve Yakın Çevresinde Yaylacılık Faaliyeti*" isimli çalışmada yaylacılık faaliyetlerini nelerin etkilediğinden bahsedilmiştir. Durmuş ve Çağlayan (2019) tarafından yapılan "*Muş İl'inde Yaylaların Dağılışı*" adlı çalışmada, yaylaların rezerv sahaları, kümelenildiği alanlar ve hayvan varlığı gibi noktalardan bahsedilmiştir. Usman ve Akkaya (2009) tarafından yapılan "*Yayla Turizmi ve Konaklama*

Mekânları Üzerine Bir İnceleme: Yalova Delmece Yaylası" isimli çalışmada da yayla turizminden bahsedilmiştir. Genel olarak yapılan çalışmalarda, yaylaların ve yaylacılık faaliyetinin korunması gerektiğine yer verilmiştir.

Müzik bağlamında ele alınan 6 tane kültür coğrafyası çalışması bulunmuştur. Genel olarak bakıldığında, çalışmalarda müzik konusunda yer alan coğrafi unsurların neler olduğu belirtilmiştir. Kumartaşlıoğlu (2018) tarafından Afyonkarahisar'ın ele alındığı çalışmada ve Koday ve Yılmaz (2017) tarafından Osmaniye'nin ele alındığı çalışmada ortak olarak türkülerde geçen "yayla" unsuruna değinilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında geleneksel el sanatlarının konu edinildiği 10 çalışma bulunmuştur. Genel olarak çalışmalarda el sanatlarının kültürel miras açısından önemli olduğu, el sanatlarına ve ustalara destek verilmesi gerektiği, tanıtım ve pazarlama probleminin çözülmesi gerektiği ifade edilerek el sanatlarının maruz kaldığı sorunlar ile çeşitli çözüm önerileri dile getirilmiştir.

Atasözlerinin kültür coğrafyası kapsamında ele alındığı 2 çalışma tespit edilmiştir. Bu çalışmalarda Erzincan ve Çanakkale'deki atasözlerinde yer alan coğrafi unsurların neler olduğu anlatılarak örnekler verilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında yoğun olarak turizmin çalışıldığı tespit edilmiştir ve bu konuda 60 çalışma bulunmuştur. Bu çalışmalarda Afyon, Aksaray, Amasya, Ankara, Artvin, Bartın, Batman, Bayburt, Bilecik, Bolu, Bursa, Düzce, Edirne, Eskişehir, Hakkâri, Isparta, İstanbul, İzmir, Kayseri, Kırklareli, Kilis, Malatya, Mardin, Muğla, Muş, Niğde, Ordu, Rize, Sakarya, Siirt, Şanlıurfa, Şırnak, Tekirdağ olmak üzere 33 ilin ele alındığı ve en çok kültür turizmi ile inanç turizminin işlendiği görülmüştür. Çalışmalarda turizm açısından değerlendirilmesi gereken değerlerin bulunduğu, turizmde mevcut olan çeşitli sorunlara, turizm açısından var olan değerlerin tanıtımının ve pazarlamasının yapılarak muhafaza edilmesi gerektiğine değinilmiştir ve çeşitli çözüm önerileri getirilmiştir. Turizm açısından ele alınan illerin başında İzmir'in geldiği tespit edilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında "göçebelik" konusunun ele alındığı 3 çalışma bulunmuştur. Bu çalışmalarda Burdur, Giresun ve Karacadağ ele alınmıştır. Ekiz ve Yazıcı (2014) tarafından Burdur'un ele alındığı çalışmada Yörük göçleri üzerinde durulmuştur. Kılıç (2014) tarafından Karacadağ'ın ele alındığı çalışmada da Karacadağ göçerlerinden bahsedilmiştir. Kuruca ve Ak (2019) tarafından yapılan çalışmada da yaylacılık yaşamından ve yaylacılardan bahsedilmiştir.

Kültür coğrafyasıyla ilgili gastronomi ve mutfak kültürünü ele alan 24 çalışma bulunmuştur. Adana, Aksaray, Bartın, Düzce, Edirne, Isparta, Karabük, Karaman, Kocaeli, Kütahya, Giresun, Çorum, İzmir, Kastamonu, Osmaniye, Rize, Sakarya, Siirt, Şırnak, Tekirdağ ve Van illerinin ele alındığı bu çalışmalarda yörelere özgü yemek örneklerine yer verilmiştir. Yiyeceklerin nasıl yapıldığına değinilerek gastronomi turizmini ele alan çalışmalarda bu alanın geliştirilmesi için sunulan önerilerden bahsedilmiştir.

Yörelere özgü şenlikler ve kutlamalar kapsamında ele alınan 7 çalışma bulunmuştur. Bu çalışmalarda şenliklerin, kutlamaların kültürel değerler bağlamında korunması gerektiğine, bu şenlik ve kutlamalara önem gösterilmesi ve yörelere özgü bu kültürel faaliyetlerin turizm açısından değerlendirilmesi gerektiğine değinilmiştir.

Kültür coğrafyası kapsamında su yapılarına ve değirmenlerine başlığında yer veren 5 çalışma bulunmuştur. Bu bağlamda Ceylan (2014) tarafından Burdur, Deniz ve Aydın (2020) tarafından Karabük, Kopar (2008) tarafından Aksaray ve Tekin (2020) tarafından Kütahya, Yıldız ve Yüksek (2008) tarafından Kırklareli illerindeki su değirmenleri ele alınmıştır. Çalışmalarda genel olarak su değirmenlerinin kültürel açıdan korunması ve turizm açısından değerlendirilmesi gerektiği ifade edilmiştir.

Yörelere özgü mesleklerin ele alındığı 3 tane çalışma bulunmuştur. Bu çalışmalarda kültürel açıdan mesleklerin değerlendirilmesi gerektiğinden bahsedilerek bu mesleklerin günümüzde yaşamış olduğu sorunlara yer verilmiştir. Yıldırım (2021) tarafından yapılan aktarlık ile ilgili çalışmada Covid-19 salgınından da bahsedilerek güncel bir durumdan bahsedilmiştir. Diğer iki çalışma da Artvin ve Manisa ile ilgili olarak yapılmıştır.

Destan ve efsaneler açısından ele alınan 2 çalışma bulunmuştur. Buldur, Meydan ve Güngör (2016) tarafından Dede Korkut Destanları ele alınmıştır. Baysan ve Dündar (2018) tarafından yapılan çalışmada ise Aydın ilindeki efsaneler konu edinilmiştir. İki çalışmada da kültürü şekillendiren unsurlara yer verilmiştir.

Beşerî coğrafyanın bir dalı olarak karşımıza çıkan kültür coğrafyası, coğrafyanın olduğu kadar başka alanların da araştırma sahalarına girmektedir. "Google Akademik" verileri doğrultusunda ulaşılan çalışmalar içerisinde kültür coğrafyasıyla ilişkili tarih, edebiyat, mimari, güzel sanatlar gibi alanlarda çalışmaların bulunması bu durumu destekler niteliktedir. Araştırmada kültür coğrafyası doğrultusunda kültür ve inanç turizminin, konutların ve toponimi olarak karşımıza çıkan yer adlarının yoğun olarak çalışıldığı görülmektedir. İncelenen bu çalışmalarda kullanılan yöntemler ele alındığında 220 çalışmada nitel, 37 çalışmada karma, 10 çalışmada nicel yöntemlerin kullanıldığı görülmüştür. Çalışmalarda en fazla nitel yöntem kullanılmıştır. Karma yöntemler nicel yönteme göre daha fazla olmakla beraber bu iki yöntem doğrultusunda yapılan çalışmaların fazla olmaması dikkat çekmektedir. İncelenen bu araştırmalar veri toplama araçları bakımından ele alındığında da en çok gözlem ve görüşme yönteminin kullanıldığı görülmüştür.

Kaynaklar

- Acar, T. (2019). Gediz'deki (Kütahya) Kırsal Mimariden Örnekler: Çamaşırhaneler. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (62), 141-154.
- Acar, V., & Karaosmanoğlu, K. (2019). Çerkes mutfak kültürünü deneyimlemeye yönelik bir tur önerisi: Düzce ili örneği. *International Journal of Contemporary Tourism Research*, 3(2), 177-197.
- Acar, Y. (2016). Gastronomi turizmi kapsamında Aksaray ili Güzeyurt (Gelveri) yöresel mutfağının unutulmaya yüz tutmuş tatlarının değerlendirilmesi. *Journal of Tourism and Gastronomy Studies*, 4(1), 81-86.
- Adak, M. (2020). Yer Adı Olarak Bayburt. 21. *Yüzyılda Eğitim Ve Toplum Eğitim Bilimleri Ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 9(26), 559-573.
- Ak, M. (2018). Teke adı ve yöresi üzerine. *Adıyaman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (30), 1019-1040.
- Akay Ertürk, S., Kültürel Coğrafya: İnsan-Kültür-Mekân, İstanbul Üniversitesi Açık ve Uzaktan Eğitim Fakültesi, 2010.
- Akbulut Özpay, G. (2017). Türkiye'de inanç turizmine yeni bir örnek: Kutsal Balıklı Göl (Malatya). *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 21(3), 937-951.
- Akbulut Özpay, G., & Ünsal, Ö. (2018). Yukarı Kızılırmak Kültür ve Doğa Yolu I. Etap (Sivas-Zara). *Journal of Graduate School of Social Sciences*, 22.
- Akçaözoğlu, E. Y., & Koday, S. (2019). Kültürel Coğrafya Bakımından Osmanlı İlinin Mutfak Kültürü. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 23(2), 537-552.
- Akkurt, Z., & Patacı, S. P. (2021). Ardahan'ın Göle İlçesindeki Demir Çağı Savunma Yapıları. *Karadeniz Uluslararası Bilimsel Dergi*, 12(49), 45-73.
- Akkuş, G., & Akkuş, Ç. (2017). Geleneksel Erzurum Evlerinin Mimari Özellikleri ve Koruma Çalışmaları Üzerine bir Değerlendirme.
- Akova, S. (2020). Kent Kimliği Göstergeleri Üzerinden Kentlilik Bilincine Dair Bir Okuma: Yalova Kenti Örnekleme. *OPUS Uluslararası Toplum Araştırmaları Dergisi*, 16(29 Ekim Özel Sayısı), 3344-3386.
- Akpınar, E. (2012). Eğilim türüklerinin coğrafi analizi.
- Akyol, C., Güner, S., Yener, O., Aydın, E., Yüce, R. & Uluyurt, T. (2014). Kırsal alanların turizm potansiyelinin belirlenmesi- Artvin ili Arhavi ilçesi örneği. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 18(1), 249-271.
- Alaeddinoğlu, F., & Tekin, M. K. (2020). Turizmin Ekonomik, Sosyo-Kültürel ve Çevresel Açından Yerel Halkın Yaşam Kalitesine Etkileri: Batman Örneği. *Ege Coğrafya Dergisi*, 29(2), 243-257.
- Albayrak, L., & Yılmaz, C. (2021). Güverda Bağlarının Coğrafi Özellikleri Ve Kültürel Ekolojisi (Artvin). *International Journal of Geography and Geography Education*, (43), 298-316.
- Albayrak, L., & Yılmaz, C. (2020). Kültürel Miras Bağlamında Geleneksel Kır Mimarisinin Yaşatılmasına Bir Örnek: Bahçeciler Evi (Şavşat, Artvin). *Ondokuz Mayıs Üniversitesi İnsan Bilimleri Dergisi*, 1(2), 193-225.
- Alım, M. (2009). Bir Kültürel Coğrafya Çalışması: Iğdır'da Nevruz. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 14(22), 231-238.
- Alkan, A. (2018). Orta ve Aşağı Botan Vadi'sindeki Geleneksel Kır Konutları ve Sürdürülebilirliği Üzerine Bir İnceleme. *Electronic Turkish Studies*, 13(18).
- Alkan, A. (2019). Kültürel ve Ekolojik Bir Miras: Siirt Battaniyesi Öz.
- Alyakut, Ö., & Küçükökmürler, S. (2017). Geleneksel Kartepe Mutfak Kültürü ve BuTür Mutfak Kültürü Araştırmalarının Kırsal ve Gastronomi Turizmine Katkısı. *International Journal of Social and Economic Sciences*, 7(1), 83-90.
- Apa Kurtişoğlu, G. (2014). Kırklareli Geleneksel Evlerinde Cephe Düzenlemesi. *Pursuit of History*, (12).
- Arı, Y. & Köse, A. (2005). İnsan-Çevre Etkileşimini Yorumlamada Yeni Bir Alternatif: Kültürel Coğrafya.
- Arı, Y. (2022). Gümüşhane Dölek Köyü'nde Çarşız Çömlekçiliğin Kültürel Coğrafyası: Adaptasyon, Kültür ve Ekoloji. *Gümüşhane Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 13(1), 188-208.
- Arıbaş, K., & Koçak, İ. (2003). Aksaray Ovası ve Yakın Çevresinde Yaylacılık Faaliyeti. *Süleyman Demirel Üniversitesi Burdur Eğitim Fakültesi Dergisi*, 4(5), 21-44.
- Arslan, F., Çağlar, L. M., & Gürbıyık, C. (2017). Kültürel Miras Kapsamında Kaybolmaya Yüz Tutmuş Geleneksel Meslekler: Turgutlu Örneği. *Studies of The Ottoman Domain (Osmanlı Hakimiyet Sahası Çalışmaları)*, 7(13), 211-247.
- Arslan, M. T., & Şen, C. (2018). Elmalı İlçesindeki Tahıl Ambarlarının Kültürel Coğrafya Açısından İncelenmesi. *Bilim Armonisi*, 4(1), 32-43.
- Arvas, A. (2013). Geçmişten Bugüne Geleneksel Bir Lezzet: İskilip Dolması.
- Aslan, F. P., Güldemir, O. & Işık, N. (2019). Karaman Mutfak Kültürü ve Yemekleri.
- Aşkın, C. (2016). Öğretmenlerin Serbest Zaman Eğitimi ve Rekreasyon (Serbest Zamanda Yapılan Aktiviteler) Etkinliklerine Katılımlarındaki Sosyo, Ekonomik, Kültürel Etkenler- Düzce Örneği. *Milli Eğitim Dergisi*, 45(209), 160-189.
- Ataberk, E. (2017). Tire (İzmir)'de turizm türlerini bütünleştirme olanakları: kültür turizmi, kırsal turizm, agroturizm ve gastronomi turizmi. *Turizm Akademik Dergisi*, 4(2), 153-164.
- Atalay, İ., Türkiye Coğrafyası ve Jeopolitiği, İzmir, 2016.
- Atmaca, D., & Toygur, H. (2021). Çanakkale'nin Kültür Coğrafyasına Bayramiç İlçesinden Bakabilmek *Türk Ekini*, (8), 61-85.
- Ayaz, N., & Çobanoğlu, S. (2017). Ev kadınlarının turizm amaçlı yöresel yemek üretimine bakış açıları: Bartın ili örneği. *Karabük Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 7(1), 413-427.
- Aydın Can, B., & Ünal, M. (2016). Semt Pazarıcıları ve Pazarlama Yapıları: Kocaeli İli Merkez İlçe Örneği.

- Aydın, E., & Selvi, M. S. (2012). Kırsal Turizmde Yerel Sivil Toplum Kuruluşlarının Rolü: Düzce İli Örneği. *International Journal of Social and Economic Sciences*, 2(2), 145-155.
- Aydoğdu, A., & Duman, S. (2017). Destinasyon Çekicilik Unsuru Olarak Gastronomi Turizmi: Kastamonu Örneği. *Gastronomy Tourism As A Element Of Destination Attraction: An Example Of Kastamonu. Turar Turizm ve Araştırma Dergisi*, 6(1), 4-23.
- Aytaç, Ö. (2007). Kent mekânlarının sosyo-kültürel coğrafyası. *Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 17(2), 199-226.
- Bahar, K. A. B. A., & Emekli, G. (2018). Turizmde Yükselen Bir Eğilim: Yalnız Seyahat Eden Kadın Gezinler (Türkiye Örneği). *Ege Coğrafya Dergisi*, 27(2), 111-126.
- Bahçeci, F., & Aytaç, İ. (2017). Kırsal Mimaride Malatya-Darende Aşağılupınar Evlerinin Karakteristik Özellikleri. *Social Sciences*, 12(2), 118-139.
- Bahtiyar Karadeniz, C., & Sarı, S. (2018). Ordu İlinin Doğal Kaynaklara Dayalı Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesi. *Journal Of International Social Research*, 11(61).
- Bakırcı, M. (2016). Avacık yaylası (Gerger/Adıyaman) örneğinde değişen sosyo-ekonomik şartların mesken farklılaşmasına etkisi. *Türk Coğrafya Dergisi*, (67), 51-59.
- Başaran, B. (2017). Gastronomi turizmi kapsamında Rize yöresel lezzetlerinin değerlendirilmesi. *Journal of Tourism and Gastronomy Studies*, 5(3), 135-149.
- Başer, M. Y., Olcay, A., & İnce, E. (2021). Malatya İlinin Alternatif Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesi Üzerine Nitel Bir. *Journal of Tourism and Gastronomy Studies*, 9(2), 1232-1249.
- Başbüyük, A., & Akpınar, E. (2010). Erzincan atasözlerinin coğrafi analizi.
- Bayartan, M. (2008). Şehir Fonksiyonları Açısından Kütahya Çiniciliği. *Coğrafya Dergisi*, (17).
- Bayazit, M., Ceylan, U., & Saylan, U. (2012). Geleneksel El Sanatlarının Bölge Turizmine Etkisi: Güneydoğu Anadolu Bölgesi. *Batman Üniversitesi Yaşam Bilimleri Dergisi*, 1(1), 899-908.
- Baylan, E. (2019). Kültürel peyzaj ve yere bağlılık: Van Kenti örneği. *Yüzcü Yıl Üniversitesi Tarım Bilimleri Dergisi*, 29(1), 10-23.
- Bayraktar, H. (2020). Kırsal Yaşamın Mimari Göstergesi Geleneksel Köy Evlerinin Düzce Örneğinde Tartışılması. *Mimarlık ve Yaşam*, 5(1), 71-103.
- Baysan, M. (2021). Kütahya Mutfak Kültüründe Geleneksel Kış Hazırlıkları. *Uluslararası Halkbilimi Araştırmaları Dergisi*, 4(6), 268-280.
- Baysan, S., & Dündar, Z. (2018). Aydın İlindeki Efsanelerde Geçen Coğrafi Öğelerin Analizi. *Afyon Kocatepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 20(2), 19-39.
- Belge, R. (2018). Denizli kent kimliğini oluşturan coğrafi öğeler. *Ege Coğrafya Dergisi*, 27(2), 167-181.
- Beydilli, E. T., Güven, Ö. Z., Akça, İ. (2017). Kütahya İlinde Bulunan Tarihi Konakların Kültür Turizmi Kapsamında Değerlendirilmesi. *Aralık/December 2017*, 252.
- Birinci, S., & Camcı, A. (2016). Korunması Gereken Geleneksel El Sanatlarına Bir Örnek: Sivas Bıçağı Üretimi. *Marmara Coğrafya Dergisi*, (33), 493-509.
- Birinci, S., Kaymaz, Ç. K., & Camcı, A. (2017). Kültür Turizmi Açısından Harran İlçe Merkezi ve Geleneksel Kubbe Meskenleri (Şanlıurfa). *Electronic Turkish Studies*, 12(3).
- Buldur, A. D., Meydan, A., & Güngör, Ş. (2016). Culture Geography of Dede Qorqut Epics. *Gaziantep University Journal of Social Sciences*, 15(3), 925-947.
- Bulut, İ. (2011). Anadolu'da İnanışların ve Geleneklerin Doğa Korunması Açısından Önemi Üzerine Örnekler/Instances on the Importance of the Anatolian Beliefs and Customs on the Preservation of Nature. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 11(46), 119-134.
- Can, R. R. (2019). Doğal ve Kültürel Coğrafya Özellikleri Açısından Kırıkhan İlçesi'nde Köy Adları Üzerine Bir İnceleme. *İnsan ve Sosyal Bilimler Dergisi*, 2(2), 348-361.
- Ceylan, M., & Ceylan, M. A. (2011). "Vize'de (Kırklareli) Yerleşmenin Gelişimi. *Marmara Coğrafya Dergisi*, (23), 53-92.
- Ceylan, S. (2009). Enez (Edirne) İlçesi'nin Turistik Çekicilikleri ve Sürdürülebilir Turizm Açısından Değerlendirilmesi. *Ankara Üniversitesi, Türkiye Coğrafyası Araş ve Uyg. Mer (TÜCAUM), V. Ulusal Coğrafya Semp.(16-17 Ekim 2008), Bildiriler Kitabı, Ankara*, 403-419.
- Ceylan, S. (2014). Kaybolmakta Olan Bir Kırsal Maddi Kültür Örneği: Su Değirmenleri (Ağlasun Örneği). *Doğu Coğrafya Dergisi*, 19(31), 65-82.
- Cihangir, E., & Demirhan, Ö. (2020). Peynir turizmi temelli kültür rotaları oluşturulmasına yönelik bir araştırma: Van otlı peynir örneği. *Türk Coğrafya Dergisi*, (75), 139-162.
- Coşkun, O., & Kayserili, A. (2019). Köklü bir kültürün uzantısı olarak Ağrı'da taziye evleri. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 23(3), 1109-1130.
- Cömert, M., & Kırmızıkuşak, D. (2021). Taş Sacı Kullanımının Bartın İli Mutfak Kültüründeki Bilinirliğinin İncelenmesi. *Abant Sosyal Bilimler Dergisi*, 21(3), 1121-1140.
- Çavuş, A. (2014). Kültürel Miras Kaynağı Olarak Köprübaşı İlçesinde (Trabzon) Geleneksel Tahta Kaşık Üretimi. *Marmara Coğrafya Dergisi*, (29).
- Çelik, S. (2018). Şırnak İlinin gastronomi turizmi potansiyeli. *International Journal of Contemporary Tourism Research*, 2(2), 41-51.
- Çelik, S., Coşkun, E., & Öztürk, E. (2013). Şehri Nuh'un (Şırnak) kırsal turizm açısından değerlendirilmesi. *International Journal of Social and Economic Sciences*, 3(2), 21-28.
- Çelik, S., & Toprak, L. S. (2018). Şırnak Geleneksel El Sanatlarının Turistik Ürün Olarak Değerlendirilmesi. *Anemon Muş Alparslan Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 6(5), 687-692.
- Çelikoglu, Ş., & Atış, E. (2014). A review of cultural geography: Hidrellez Events in Zonguldak Province Bir kültürel coğrafya incelemesi: Zonguldak İlinde Hidrellez Etkinlikleri. *Journal of Human Sciences*, 11(2), 1181-1202.

- Çetin, B. (2005). Yatağan Kasabasında (Denizli-Serinhisar) Ev Tipi İmalat Sanayinin Coğrafi Özellikleri. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 10(14), 179-207.
- Çıldam, S. Y. (2018). Şehrsel Toponomi: Cadde Asları, Bandırma Örneği/City Toponomy: Names of Streets, Bandırma As An Example. *Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dergisi*, (61), 1-25.
- Çıldam, S. Y. (2020). Yas Coğrafyası Kapsamında Köklü Bir Kültür Örneği: Siirt Taziye Evleri. *Electronic Turkish Studies*, 15(3).
- Çıldam, S. Y. (2021). Kültürel Coğrafya Denemesi Olarak Siirt Mutfak Kültürü. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 25(1), 305-325.
- Çoban, Ö., Dilek, S. E., & Harman, S. (2017). Batman ilinde turizm gelişiminin değerlendirilmesi.
- Davulcu, M. (2009). Sakarya Yöresi Kırsal Yerleşmelerinde Konut Mimarisi ve Ustalık Geleneği Üzerine Bir İnceleme.
- Davulcu, M. (2016). Bartın Yöresi Kırsal Yerleşmelerinde Aile Yapısı ve Yaşam Kültürünün Halk Mimarisine Etkisi. *TÜRK Uluslararası Dil Edebiyat ve Halk Bilimi Araştırmaları Dergisi*, 1(8), 93-144.
- Demirel, H., & Ayyıldız, S. (2017). Mutfak Kültürü ve Değişimi; Giresun İli Örneği (Culinary Culture and Change; Example. *Journal of Tourism and Gastronomy Studies*, 280, 298.
- Deniz, T., & Aydın, K. (2020). Somut Kültürel Miras Örneği: Ovacık (Karabük) Kışla Köyü Su Değirmeni. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 25(43), 111-122.
- Deniz, T., & Savaşkan, Y. (2018). Taşınmaz Kültür Varlıkları Kapsamında Ayasofya Müzesi'nin İstanbul Kültür Turizmine Katkısı. *Safran Kültür ve Turizm Araştırmaları Dergisi*, 1(2), 92-103.
- Dilay, S. (2021). Kültürel Miras Değerlerinin Bölgesel Kalkınmadaki Yeri (Karaman-Taşkale Ören Yeri Örneği). *Avrupa Bilim ve Teknoloji Dergisi*, (31), 735-745.
- Doğan, S. (2019). Turizm Haftası Etkinlikleri Kapsamında Yöresel Yemek Yarışmaları: Aksaray. *Studies*, 7(3), 1958-1982.
- Doğanay, H., Özdemir, Ö., Şahin, İ.F., Genel Beşerî ve Ekonomik Coğrafya, Ankara, Pegem Akademi, 2016.
- Durak, Ş., & Ayyıldız, S. (2017). Akköy (Yalova/Türkiye) Kırsal Mimarisinde Konut Cephelerinin Tipolojik Analizi. *Online Journal of Art and Design*, 5(4).
- Durgun Şahin, Y., & Çetintürk, E. N. (2020). Türk Evi Ölçeğinde Geleneksel Malatya Evlerinin Sosyo-Kültürel Sürdürülebilirliğinin Değerlendirilmesi. *TÜBAV Bilim Dergisi*, 13(1), 50-67.
- Durmuş, E., & Çağlayan, A. (2019). Muş İli'nde Yaylaların Dağılışı. *Electronic Turkish Studies*, 14(2).
- Durmuş, E., & Dölek, İ. (2019). Muş İli'nde Yerleşme Tiplerinin Coğrafi Dağılışı. *International Journal of Geography and Geography Education*, (39), 256-278.
- Durmuş, İ. (2014). Türk kültür çevresinde kıymız. *Milli Folklor Dergisi*, 13(104), 75-84.
- Dursun, F., Dursun Çalışan, Ç., & Abanoz, G. (2019). Düzce İli Geleneksel Özel Gün Kadın Giysilerinin İncelenmesi. *Gaziantep University Journal of Social Sciences*, 18(1), 56-74.
- Ekici, S. E. (2016). Kırsal Turizmde Kendine Özgü Halk Kültürü Öğeleriyle Öne Çıkan Bir Örnek: Milas-Çomakdağ Kızılağaç Köyü. *International Journal of Social and Economic Sciences*, 6(2), 65-70.
- Ekiz, E., & Yazıcı, H. (2014). Kültürel Coğrafya Açısından Burdur'un Bucak İlçesi ve Köylerindeki Yörük Göçleri.
- Emekli, G. (2002). Doğa ve Yerel Kültürün Eşsiz Uyumu: Kozak Yaylası (Bergama-İzmir) ve Turistik Potansiyeli.
- Emekli, G. (2003). Bergama ve Selçuk'un İzmir'in Kültürel Turizmdeki Yeri. *Ege Coğrafya Dergisi*, 12(1).
- Emekli, G. (2003). İzmir'de Kültürel Turizmin Geliştirilmesinde Müzelerin Önemi.
- Emekli, G. (2006). Coğrafya, kültür ve turizm: kültürel turizm. *Ege Coğrafya Dergisi*, 15(1-2), 51-59.
- Emekli, G. (2006). İzmir Kültürel Turizmde Yeni Bir Merkez: Ödemiş. *II. Balıkesir Ulusal Turizm Kongresi*, 20-22.
- Emekli, G. (2008). Sürdürülebilir Turizmde Çeşitlendirmenin Önemi: Çeşme-İzmir. *Ulusal Coğrafya Sempozyumu Bildiriler Kitabı*, 429-438.
- Emekli, G. (2009). Dünya Kültür Miras Listesine İzmir'den Bir Aday: Bergama.
- Emekli, G. (2018). Kent turizmde kültür ve yaratıcılık. *TÜCAUM*, 30, 3-6.
- Emir, G. (2012). Bartın ve Çevresi Kırsal Turizminin SWOT Analizi. *Mesleki Bilimler Dergisi (MBD)*, 1(1), 50-56.
- Engin, F., & Şengün, M. T. (2015). CBS yardımı ile toplu konut alanları yer seçimi; Malatya örneği. *Yayınlanmış yüksek lisans tezi*. Elâzığ: Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Er, Ö., & Bardakoğlu, Ö. (2016). Kültürel Mirasın Sürdürülebilir Turizm Ürünü Çeşidi Olarak Değerlendirilmesi: Edirne Örneği. *İşletme Fakültesi Dergisi*, 17(2), 95-111.
- Erdoğan, S., & Özdemir, G. (2018). İzmir Destinasyonu'nda Gastronomi Turizmi Üzerine Bir Araştırma (A Research on. *Journal of Tourism and Gastronomy Studies*, 249, 272.
- Eren, S., & Dinç, T. E. (2021). Kültürel Miras Turizmde Somut Varlıklara Yönelik Koruma Stratejileri: Eskişehir Yazılıkaya Anıtı Örneği. *Türk Turizm Araştırmaları Dergisi*, 5(4), 2274-2299.
- Erginal, G. (2018). Kültür mirası turizmi açısından Kaya Oyuğu Aya Nikola Manastırı (Kıyıköy, Kırklareli) ve antropojenik etkiler. *TÜCAUM 30. Yıl Uluslararası Coğrafya Sempozyumu*, 3-6.
- Erkan, K. (2021). Tekirdağ İlinde Bağcılık ve Bağ Turizmi. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 26(45), 125-138.
- Erkılıç, E. (2019). Yerel Halkın Turizm Algısı ve Turizmin Gelişimine Yönelik Tutumları: Rize Örneği. *International Journal of Contemporary Tourism Research*, 3(1), 66-82.
- Eröz, S. S., Özgürel, G., & Yılmaz, N. (2017). Kültürel Mirasın Aktarılmasında Kültür Evlerinin Rolü: Kırklareli Örneği. *Uluslararası Afro-Avasya Araştırmaları Dergisi*, 2(4), 126-141.
- Ertan, M. H. (2012). Sosyolojik Açısından Batman ve Yöresindeki Taziye Geleneği ve Bu Geleneğin Anadolu Taziye Kültürü ile Karşılaştırılması. *Batman Üniversitesi Yaşam Bilimleri Dergisi*, 1(1), 949-962.
- Ertaş, Ç. (2018). Kamu Çalışanlarının Şırnak'ın Turizm Değerlerine Dönük Farkındalıkları. *Mukaddime*, 9(2), 103-118.
- Ertaş, Ç. (2019). Şırnak'ta Yaşayan Yerel Halkın Turizme Dönük Metaforik Algısı. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, 18(70), 720-733.
- Ertürk, S. (2009). Zeytinbağı (Trilye)'nde Turizm İmkanları. *Coğrafya Dergisi*, (19), 1-27.

- Ertürk, M., & Atasoy, E. (2010). Kültürel Coğrafyası bakımından Muğla ve çevre polyelerde yayla anlayışı.
- Ertürk, M., & Gökdemir, G. (2017). Sosyo-Kültürel Farklılıkların Mekân Kullanımına Etkilerine Karşılaştırılmalı Bir Örnek: Kültür ve Gülveren Mahalleleri A Comparative Sample of the Effects of Socio-Cultural Differences in the Use of Place: The "Kültür" and "Gülveren" Neighbourhoods.
- Göde, H. A., & Tatlıcan, N. (2016). Geleneksel Isparta Ekmeği Etrafında Şekillenen Somut Olmayan Kültürel Mirasın Turistik, Eğitimsel ve Ekonomik İşlevlerinin Yaratılmasına Yönelik Yaklaşımlar. *Süleyman Demirel Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (38), 125-143.
- Gök, A., & Tuna, H. (2013). Turizm pazarlaması açısından Malatya ilinin potansiyelinin belirlenmesi. *Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 2013(1), 1-11.
- Gök, Y., & Kayserili, A. (2013). Geleneksel Erzurum Evlerinin Kültürel Coğrafya Perspektifinden İncelenmesi. *Eastern Geographical Review*, 18(30).
- Gökce, D., & Kaya, A. T. (2020). Geleneksel Kırsal Konut Tipolojileri Üzerinden Kültür-Mekân İlişkilerinin Mekân Dizimi Yöntemiyle İncelenmesi: Düzce İli Örneği. *Tasarım+ Kuram*, 16(31), 36-56.
- Göktaş Kaya, L., & İribaş, F. (2020). Bartın Geleneksel Evleri, Cephe Düzenlemesi ve Ahşap İşçiliği. *Süleyman Demirel Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (49), 1-26.
- Gül, S., & Kıvrak, B. (2018). Kültür Coğrafyası Bağlamında Vezirköprü'de Kendircilik ve Urgancılık. *Uluslararası Afro-Avrasya Araştırmaları Dergisi*, 3(6), 201-219.
- Gül, S. (2018). Kültür Coğrafyası Açısından Vezirköprü Yöresinde Dokuma Kültürü. *Karadeniz Uluslararası Bilimsel Dergi*, (38), 117-131.
- Gül, Ü. S., & Yılmaz, A. (2019). Demire Kazınan Kültür: Samsun Yöresi Demirci Damgaları. *Milli Folklor*, 31(124).
- Gülbetekin, M. (2021). Coğrafya Eğitiminde Yer Adları: Nitel Bir Analiz. *Sinerji Uluslararası Alan Eğitimi Araştırmaları Dergisi*, 2(1), 52-77.
- Gülersoy, A. E. (2017). Türkiye Kültürel Coğrafyasının Az Bilinen Değerleri: Modern Köy Tiyatroları Öz.
- Günel, V. (2005). Mardin İli'nde kültürel turizm potansiyeli. *Marmara Coğrafya Dergisi*, (11), 91-122.
- Günel, V. (2012). Batman'da Cadde Adlandırmaları: Toplumsal Bellek Oluşturma ve Şehrsel Mekâna Hâkim Olma Çabaları. *Marmara Coğrafya Dergisi*, (25), 171-197.
- Günel, V., Şahinalp, M. S., & Güzel, A. (2010). Coğrafi ortamın şehrsel mekân adlarına etkisi: Şanlıurfa şehri örneği. *Gaziantep University Journal of Social Sciences*, 10(1), 463-508.
- Güngör, Ş. (2016). Koruma Statülerinin Koruma-Kullanma Dengesine Etkisi: Zelve Açık Hava Müzesi (Neveşehir/Avanos). *Gaziantep University Journal of Social Sciences*, 15(1).
- Gürbüz, M., & Şahin, M. (2012). Geographical motifs in Turkish folk music lexicon and similarity analysis. *Journal of Human Sciences*, 9(2), 1633-1656.
- Güven, O. (2021). Türk Kültür Coğrafyasında Artvin Halk İnançları. *Oltu Beşerî ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dergisi*, 2(1), 109-128.
- Harbaloğlu, M., Özel, G., & Erkan, B. (2013). Kilis ilinin kırsal turizm potansiyeli ve sosyo-ekonomik kalkınma açısından değerlendirilmesi. *International Journal of Social and Economic Sciences*, 3(2), 55-61.
- Harunoğulları, M. (2016). Kilis'in İnanç Turizmi Potansiyeli ve Kutsal Mekanları. *Electronic Turkish Studies*, 11(21).
- Işıklı, M. (2018). Kura-Aras Kültürel Kompleksinin Güney Yayımlığında Bingöl Yöresinin Konumu. *Bingöl Araştırmaları Dergisi*, 4(2), 41-50.
- İncili, Ö. F., & Akdemir, İ. O. (2016). İklimin Konut Kültürü Üzerine Yansımaları: Tarihi Kilis Evleri Örneği. *Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 26(2), 1-12.
- Kaçmaz, M. (2021). Coğrafi Bir Araştırma Konusu Olarak Müzik Coğrafyası. *Coğrafi Bilimler Dergisi*, 19(2), 1-1.
- Kalafat, Y. (2017). Karir Zaza-Türk Halk İnançları. *İstanbul Hukuk Mecmuası*, 75, 407-426.
- Kara, H. (2018). Kültürel Coğrafya Açısından Eşme Yöresinde Su Yapıları (Musluklar)/Water Structures (Fountains) in Eşme Region in Terms of Cultural Geography. *Journal of History Culture and Art Research*, 7(1), 451-466.
- Karaca, İ. (2017). Beydili'de (Sivas-Hafik) Ficek Geleneği. *Uluslararası Beşerî Bilimler ve Eğitim Dergisi*, 3(2), 48-63.
- Karaca, O. B., & Karacaoğlu, S. (2016). Kültür, Din ve Yemek Etkileşimi Çerçevesinde Arap Mutfağının Kavramsal Olarak İncelenmesi: Adana İli Örneği. *Hitit Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 9(2), 561-584.
- Karadağ, A., & Koçman, A. (2007). Coğrafi çevre bileşenlerinin kentsel gelişim süreci üzerine etkileri: Ödemiş (İzmir) örneği. *Ege Coğrafya Dergisi*, 16(1-2), 3-16.
- Karadal, H., & Gündoğdu, G. (2012). Kültürel turizmin kümelenme potansiyeli: Aksaray örneği. *Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 2012(1), 155-162.
- Karademir, N., & Topcu, F. (2021). Gaziantep'te Kültürel Miras Turizmi Açısından Geleneksel Kilim Dokuma Sanatı. In *CONFERENCE ID* (p. 1).
- Karadeniz, V. (2018). Erzincan İlindeki İdari Yerleşmelerin Toponimik Açından Sınıflandırılması. *Erzincan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 11(2), 181-197.
- Karadeniz, V., Çelikoğlu, Ş., & Altınbilek, M. S. (2010). Turistik özellikleri yönünden inkumu rekreasyon alanı ve Çakraz tatil köyü (Bartın). *Erzincan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 12(1), 165-185.
- Karakuzulu, Z., & Atnur, G. (2007). Kültür Coğrafyası Açısından Bir İnceleme: Tortum, Çıldır ve Tödürge (Demiryurt) Gölleri. *Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Dergisi*, 14(34), 157-167.
- Karkın, M., & Karaburun, D. (2012). Malatya yöresi müziklerinin kültürel kimliği. *Güzel Sanatlar Enstitüsü Dergisi, Malatya*.
- Kaya, İ. (2015). Kültürel Dönüş ve Yeni Kültürel Coğrafya. *İçinde: Coğrafyacılar Derneği Uluslararası Kongresi Bildiriler Kitabı*, 21-23.
- Kaya, M., & Yılmaz, C. (2018). Kültür coğrafyası ve kültürel miras açısından Doğu Karadeniz'de "Otçu göçü geleneği ve Kadırğa otçu şenlikleri". *Türk Coğrafya Dergisi*, (71), 69-79.

- Kaygalak, İ. (2011). Postmodern eleştirilerin coğrafi düşünce ve yeni mekân kavrayışları üzerine yansımaları. *Coğrafi Bilimler Dergisi*, 9(1), 1-10.
- Kayserili, A. (2010). Carl Ortwin Sauer ve kültürel coğrafya. *Doğu coğrafya dergisi*, 15(24), 177-190.
- Kayserili, A., & ALTAŞ, N. T. (2010). Horasan ilçesindeki kır meskenlerinin kültürel coğrafya bakış açısıyla incelenmesi. *Doğu Coğrafya Dergisi*, (23), 81-101.
- Kazel, E., & Bayartan, M. (2021). Yerleşme Coğrafyası Açısından Bir İnceleme: Yalova Şehri. *Coğrafya Dergisi*, (43), 143-158.
- Kesik, O. A., Yanık, M. E., & Aydınoglu, A. Ç. (2018). Erzincan Halk Pazarlarının Kültürel ve Ekonomik Coğrafya Özelliklerinin Belirlenmesinde Mekânsal Analiz Yöntemlerinin Kullanılması. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 501-521.
- Kılıç, T. (2014). Karacadağ'da Göçebe Hayvancılık ve Göçerler. *Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 24(2), 1-12.
- Kızıldemir, Ö. Edirne Mutfak Kültürü Üzerine Bir Değerlendirme. *Avrasya Sosyal ve Ekonomi Araştırmaları Dergisi*, 7(12), 100-113.
- Kiper, T., Özyavuz, M., & Korkut, A. (2011). Doğal peyzaj özelliklerinin kırsal turizm gelişimine etkisi: Tekirdağ İli Şarköy İlçesi örneği. *Tekirdağ Ziraat Fakültesi Dergisi*, 8(3), 22-34.
- Koca, N., Yazıcı, H., & Ekiz, E. (2018). Afyonkarahisar'da Keçecilik ve Keçeciliğin Kültürel Turizm Açısından Değerlendirilmesi. *Electronic Turkish Studies*, 13(18).
- Koca, N., & Tüğen, A. E. (2020). Somut Olmayan Kültür Miras Listesinde Bir Değer Olan Türk Kahvesine Coğrafya Perspektifinden Bakış. *Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi*, 5(1), 347-362.
- Kocaman, S., Kayserili, A., & Kaya, F. (2014). Kültürel Coğrafya Açısından Bir Araştırma: Tarihi Kağızman Evleri. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 19(32), 145-170.
- Koç, C., & Koç, A. (2021). Sivrihisar (Eskişehir) Geleneksel Kent Dokusunun Koruma Bağlamında Değerlendirilmesi. *Ege Coğrafya Dergisi*, 30(1), 57-72.
- Koçan, N. (2012). Kütahya-Eskigediz Tarihi Kent Dokusunun Peyzaj Mimarlığı Açısından Değerlendirilmesi. *Ordu Üniversitesi Bilim ve Teknoloji Dergisi*, 2(1), 81-96.
- Koday, S., & Çelikoğlu, Ş. (2011). Geleneksel alışveriş mekanlarına bir örnek: Bartın kadınlar pazarı (Galla Bazarı). *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 15(2), 243-262.
- Koday, S., Kaya, G., & Akbaş, F. (2016). Salihli İlçesinde Köy Adlarında Coğrafyanın Etkisi The Influence of Geography on the Names of Villages in Salihli District. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 20(2).
- Koday, S., Koday, Z., & Kızılkın, Y. (2017). Siirt ilinde bir mesken kültürü: Cas evleri. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 21(4), 1369-1385.
- Koday, S., & Yılmaz, E. (2017). Osmaniye türkülünde coğrafi motifler. *Pegem Atıf İndeksi*, 527-544.
- Kolukırık, S. (2010). Mekân, Kültür ve Kimlik: Isparta Tahtacılarında Mekânın Sosyal Anlamı. *Zeitschrift für die Welt der Türken/Journal of World of Turks*, 2(2), 87-100.
- Kopar, İ. (2008). Hasan Dağı'nda (Aksaray-Niğde) Hala Önemini Koruyan Basit su Yapıları: Sarnıçlar ve Kuyular. *Doğu Coğrafya Dergisi*, (19), 167-187.
- Korkmaz, Ö. (2017). Kültür turizminde müzelerin yeri: Baksı müzesi ve Bayburt ekonomisine etkisi. *Journal of Yaşar University*, 12(45), 32-47.
- Kozbe, G., Karadoğan, S. (2017). Dicle nehri vadisi çevresinde (Batman kenti güneyi) jeomorfolojik tespitler ve kültürel yerbilimi açısından önemi. *Uluslararası Jeomorfoloji Sempozyumu (UJES) 2017*, 12-14 Ekim 2017, Elâzığ.
- Koroğlu, A., & Yağcı, P. (2018). Türkiye'deki Şehirleri Simgeleyen Logoların Doğal ve Kültürel Miras Unsurları Açısından Çözümlemesi. *Turizm Akademik Dergisi*, 5(1), 63-85.
- Köse, A. (2005). Türkiye'de Geleneksel Kırsal Konut Planlarında Göçebe Türk Kültürü İzleri
- Köse, A. (2007). Balıkesir Çevresinde Geleneksel Kırsal Avlu Peyzajı ve Değişimi. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 12(18), 7-38.
- Kumartaşlıoğlu, S. (2018). Afyonkarahisar/Emirdağ Türkülerinde Coğrafya ve Mekân Unsurları. *Международно списание за лингвистички, книжевни и културолошки истражувања*, 99.
- Kurtar Anlı, C., & Somuncu, M. (2013). Kentsel kültürel mirasın korunması ve sürdürülebilirliği: Ankara Hamamönü örneği. *Ankara Araştırmaları Dergisi*, 1(2), 35-47.
- Kuruca, N., & Ak, M. (2019). Doğu Karadeniz Bölgesinde Konargöçer Hayata Dair Uygulamalar: Giresun Örneği. *UKDA (A. Haluk Dursun Anısına Uluslararası Türk Kültürü Sempozyumu Dil-Tarih-Coğrafya)*, 6-8.
- Manav, K., & Çalışkan, V. (2017). Geleneksel Bir Mesken Tipinin Turizmde Çekicilik Potansiyelinin Araştırılması: "Düğmeli Evler" (Antalya) Örneği. *Eastern Geographical Review*, 22(37).
- Meşeli, A. (2018). Mardin'de Kültürel Turizm ve Diğer Çekicilikler, Tespitler, Sorunlar ve Çözüm Önerileri. Öz.
- Meydan, A., & Güngör, Ş. (2015). Sebil'de (Mersin) Bağ Evi Kültürü/The Culture Of Vineyard House In Sebil (Mersin). *Selçuk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Dergisi*, 1(38), 239-261.
- Mısırlı, N., Kiper, T., & Korkut, A. (2019). Doğal ve kültürel kent kimliklerinin belirlenmesi: Edirne ili Karaağaç Mahallesi örneği. *Bartın Orman Fakültesi Dergisi*, 21(1), 52-65.
- Morgül, Ş. (2014). Kırklareli İlinde Eko Turizm Olanakları. *Ejovoc (Electronic Journal of Vocational Colleges)*, 4(4), 27-38.
- Okur, M., & Bilgili, M. (2021). Kültürel Coğrafya Bağlamında Temsil ve Temsil Ötesi Teoriler. *Ege Coğrafya Dergisi*, 30(1), 187-194.
- Okuyucu, A., & Somuncu, M. (2012). Kültürel mirasın korunması ve turizm amaçlı kullanılmasında yerel halkın algı ve tutumlarının belirlenmesi: Osmaneli ilçe merkezi örneği. *Ankara Üniversitesi Çevre Bilimleri Dergisi*, 4(1), 37-51.
- Ongun, U., & Türkoğlu, M. (2016). Isparta İli Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesine Yönelik Teorik Bir Çalışma. *Karabük Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 6(1), 145-161.
- Orhan, F. (2018). Kültürel Coğrafya Özellikleri Açısından Geleneksel Sinop Evleri.
- Orhan, F. (2019). Ekonomik ve Kültürel Coğrafya Özellikleri Açısından Artvin İlinde Arıcılık Faaliyetleri.

- Orhan, F., & Gömüç, M. (2021). Alternatif Turizm Potansiyeli Açısından Doğa ile Tarihin Buluştuğu Bir Yer İncelemesi: Arapgir (Malatya).
- Orhan, F., Zaman, S., & Çavuş, A. (2019). Artvin İlindeki Geleneksel Kırsal Mesken Mimarisine Bir Örnek: Ahşap Yığma Evler.
- Öcal, T. (2013). Niğde gümüşler manastırı ve turizm potansiyeli. *Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 23(2), 31-49.
- Öcal, T. (2018). Karaisalı'da (Adana) Yerleşik Hayata Geçmiş Konar-Göçerlerin Kır Meskenlerinin Kültürel Coğrafya Analizi Cultural Geography Analysis Of Rural Dwellings Of Nomad Settlers in Karaisalı (Adana). *Journal of Social And Humanities Sciences Research (JSHSR)*, 5(30), 4177-4191.
- Öcal, T. (2020). Pınarbaşı'nın (Kayseri) Tarihi-Kültürel Alanın Turizm Planlamasının Coğrafi Analizi. *Kilis 7 Aralık Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 10(19), 242-267.
- Özcan, E. (2005). Bolu ilinde turizmi etkileyen faktörler ile doğal, tarihi ve kültürel turizm değerleri. *Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 25(1), 55-75.
- Özdemir, G., & Çalışkan, V. (2018). Geleneksel Bir Sporun Coğrafyası: Türkiye'de Yağlı Güreşler (Kırkpınar-Edirne ve Çardak-Çanakkale Güreşleri). In *International Geography Symposium on the 30th Anniversary of TUCAUM Proceedings*.
- Özdemir, Ü. (2011). Safranbolu'nun Kültürel Miras Kaynakları ve Korunması. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 16(26), 129-142.
- Özgen, N. (2012). Siirt'in İnanç Turizmi Mekanları: Ziyaret (Veysel Karani) ve Tillo (Aydınlar) Örnekleri. *Doğu coğrafya dergisi*, 17(27), 251-272.
- Özgen, N., & Sarı, V. İ. (2021). Siyasal İdeolojiler Bağlamında Mekân İsimlendirmeleri: Ankara'daki Kültür Merkezleri Örneği. *Ankara Araştırmaları Dergisi*, 9(1), 35-54.
- Özgen, N., & SARI, V. İ. (2021). Kentsel Mekânda Kültürel Kimliğin Yeniden Üretimi: Ankara'daki Kültür Merkezleri Örneği. *Coğrafi Bilimler Dergisi*, 19(1), 128-160.
- Özhancı, E., & Yılmaz, H. (2017). Köy ölçeğinde yerel değerler ve kırsal alan kimliği analizi: Bayburt örneği. *OPUS Uluslararası Toplum Araştırmaları Dergisi*, 7(13), 927-964.
- Özkarakoç, Ö. (2019). Türk Kültür Coğrafyasının Ortak Değeri Nasreddin Hoca'nın Bazı Heykelleri Üzerine Değerlendirmeler. *Manas Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 8(1), 157-175.
- Özpay, G. A., & Akpınar, E. (2020). Kültürel Mirasa Bir Örnek: Sivas Cer Atölyesi. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 25(44), 1-12.
- Parlak Kalkan, G. (2021). Kültürel Belleğin Günlük Yaşantıdaki Kodları: Kilis' teki İş Yeri Adları Üzerine Bir İnceleme. *Gaziantep University Journal of Social Sciences*, 20(1), 316-337.
- Polat, E., & Koday, Z. (2020). Ardahan Merkez İlçe'de Yerleşme Adları. *TURAN: Stratejik Arastirmalar Merkezi*, 12(45), 240-243.
- Polat, S. (2016). Uşak İlinde Bir Ev Eklentisi Olarak Ambarlar. *Marmara Coğrafya Dergisi*, (34), 230-243.
- Polat, S., Karğı, S., & Güney, Y. (2012). Gümüşsu Homa Şelalesi Çevril-Denizli. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (27), 203-216.
- Reyhanoğlu, G., & Yavuz, M. (2020). İşlevsel Bakış Açısıyla Kilis'te Dam Kültürü. *Motif Akademi Halkbilimi Dergisi*, 13(31), 1118-1140.
- Sandal, E. K. (2007). Kahramanmaraş'ın Üç Mahallesinde Karşılaştırmalı Kültür Coğrafyası Açısından Bir İnceleme. *Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 16(2), 473-486.
- Sandal, E. K., & Karademir, N. (2015). Kültürel özellikler açısından Kahramanmaraş ilçelerinin karşılaştırılması. *Coğrafi Bilimler Dergisi*, 13(1), 1-16.
- Sandal, E. K. (2008). Sosyo-ekonomik temelli kültür coğrafyası açısından bir inceleme: Adana örneği. *Coğrafi Bilimler Dergisi*, 6(1), 53-67.
- Sargin, S. (2005). Isparta'da Kentsel Koruma. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 10(14), 251-281.
- Sargin, S., & Belge, R. (2017). Kültürel Mirasın Korunması ve Turizm Amaçlı Değerlendirilmesi Üzerine Bir Araştırma: Tarihi İstanbul Hamamları.
- Sarı, C. (2007). Doğal ve kültürel coğrafya özellikleri açısından Beyşehir İlçesi'nde yerleşme adlarının sınıflandırılması. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (17), 487-501.
- Sarı, C. (2013). Batı Toroslar'da Yaylaların Fonksiyonel Değişim Süreci ve Yayla Şenlikleri. *Marmara Coğrafya Dergisi*, (27), 242-261.
- Sarı, C., & Bidav, Y. (2017). Munzur Vadisi Milli Parkı'nda Doğal ve Kültürel Çevrenin Geliştirilmesi ve Korunması Üzerine Yöre Halkının Farkındalığı. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 22(38), 63-86.
- Sarı, Y. E., & Kayserili, A. (2021). Geleneksel Gümüşhane Meskenlerinin Kültürel Coğrafya Analizi. *Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 7(2), 185-207.
- Savaşkan, Y., & Kingir, S. (2020). Sakarya İli Gastronomik Unsurlarının Coğrafi İşaret Kapsamında Değerlendirilmesi. *Alanya Akademik Bakış*, 4(3), 939-961.
- Sayılan, H. (2008). Endemik Bir Bitki Türü Olan Muş Lalesi'nin (Tulipa sintenisii Baker) Botanik Turizmi (Bitki Gözlemciliği) Amaçlı Değerlendirilmesi. *Ulusal Coğrafya Sempozyumu*, (4/2), 473-482.
- Sayılan, H. (2019). Coğrafi Açından Hakkâri İlinin Tarihi ve Kültürel Turizm Potansiyeli. *Cumhuriyet Devrinin Bir Serhat Vilayeti Hakkâri Uluslararası Sempozyumu*, 241.
- Sever, R. (2006). Sürgü Kasabası'nda (Doğanşehir-Malatya) Kültür Balıkçılığı ve Rekreasyonel Etkinlikler. *Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*.
- Sever, R. (2016). History and faith tourism in terms of cultural landscape in Battalgazi (Old Malatya) town Battalgazi (Eski Malatya) ilçesinin kültürel peyzajında tarih ve inanç turizmi. *Journal of Human Sciences*, 13(1), 2135-2157.
- Sinanoğlu, D., Siyako, M., Karadoğan, S., & Özgen Erdem, N. (2017). Kültürel Jeoloji Açısından Hasankeyf (Batman) Yerleşmesi. *Türkiye Jeoloji Bülteni*, 60(1), 35-48.

- Siyavuş, A. E. (2020). Üniversite Öğrencilerinin Şehir İmajlarına Yönelik Bir Araştırma: Tekirdağ Şehir İmajı. *International journal of geography and geography education (Online)*, 25(42), 400-412.
- Soydan, E., & Şarman, N. (2018). Mardin ve Şırnak İllerindeki Süryanilere Ait Dini Yapıların Kültür (ve İnanç) Turizmi Potansiyeli.
- Sökmen, S., & Balkanal, Z. (2018). Bitlis'te Geleneksel Ayakkabıcılık: "Harik" ve Son Usta Haydar Yılmaz. *Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 20(1), 383-400.
- Sönmez, M. (2012). Tillo (Siirt) İlçesi'nin kültürel turizm potansiyeli. *Türk coğrafya dergisi*, (59), 27-44.
- Şahin, G. (2013). Coğrafi işaretlerin önemi ve Vize (Kırklareli)'nin coğrafi işaretleri. *Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (15), 23-37.
- Şahin, G. (2019). Türk Kültür Coğrafyasından Özel Bir Örnek: Türk Sabunları. *Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 5(2), 371-404.
- Şahin, V. (2019). Kültürel Coğrafya Bakımından Hayat Bilgisi ve Sosyal Bilgiler Ders Programlarına Bir Yaklaşım. *Milli Eğitim Dergisi*, 48(222), 173-183.
- Şahinalp, M. (2005). Şanlıurfa Şehri'nin Kültürel Fonksiyonu. *Marmara Coğrafya Dergisi*, (11), 65-80.
- Şen, M. E., Ertan, M. H., & İsen, Z. (2012). Batman Fakıra Köyünde Bayram Geleneği (Ezidi Pirlerinin Yaşadığı Köyde Yezdan Bayramı Kutlaması. *Batman Üniversitesi Yaşam Bilimleri Dergisi*, 1(1), 781-793.
- Şenol, E. (2019). Büyükşehir statüsündeki illerde kırsal nüfusun tespiti: Ordu ili örneği. *Türk Coğrafya Dergisi*, (72), 53-63.
- Şimşek, E., & Kızıldemir, Ö. (2020). Tekirdağ Mutfak Kültürü Üzerine Bir Değerlendirme. *Türk Turizm Araştırmaları Dergisi*, 4(1), 758-775.
- Tanrikulu, M. (2007). Türkiye'de coğrafi işaretlerin tespiti ve tescil edilmesinin önemi. *Uluslararası Sosyal Bilimler Eğitimi Dergisi*, 1(2), 173-184.
- Tanrikulu, M. (2015). Türkiye coğrafyasında genel kültür, alt kültür ve mozaik kültür. *TÜCAUM VIII. Sempozyumu Bildiriler Kitabı*, 473-480.
- Tapur, T. (2017). Karaman Çevresindeki Tarihi Yerleşim Alanları. *Türk islam medeniyeti akademik araştırmalar dergisi*, cilt 12 sayı 24 2017-yaz. 101-114.
- Tekin, A. (2020). Kütahya Aslanapa'daki Su Yapılarından Örnekler. *Medeniyet ve Toplum Dergisi*, 4(2), 142-155.
- Tokay, Z. H., & Duran, A. (2018). Karaman "Taşkale" Yerleşimi ve Yöresel Mimari Özellikleri. *Tasarım+ Kuram*, 14(26), 143-150.
- Topçu, S., & Çet, A. (2013). Elâzığ İli Harput Mahallesi İlişkin Tarihsel ve Kültürel Bilinç Durumu.
- Tuna, F. (2010). Çankırı'nın Coğrafi Özelliklerinin Şehirsel Gelişim Potansiyeli Yönünden Değerlendirilmesi. *Marmara Coğrafya Dergisi*, (21), 219-239.
- Tuncer, M. (2017). Sürdürülebilir Turizm İmkanlarının Değerlendirilmesine Yönelik Aksaray İlinde Bir Araştırma Öz.
- Tuncer, M., & Çavuş, S. (2017). Gelişen Turizm Destinasyonlarından Biri Olarak Aksaray İlının Alternatif Turizm Potansiyelinin Belirlenmesine Yönelik Bir Araştırma. *Erzincan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 51-60.
- Turoğlu, H., & Özdemir, H. (2005). Bartın İlının Ekoturizm Potansiyelinin Belirlenmesi. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 10(13), 97-116.
- Türkan, O. (2020). Kırşehir ilinde köy adlarının coğrafi açıdan değerlendirilmesi. *Coğrafya Dergisi*, (41), 61-75.
- Uğur, A. (2015). Müzik Coğrafyası: Türkülerdeki Coğrafya. *Bilig*, (74), 239-260.
- Uğurkan, E., Üzümcü, T., & Alyakut, Ö. (2017). Kocaeli ve Çevresindeki Muhacirlerin Kent Gastronomisine Yapmış Olduğu Katkıları.
- Uslu Bülbül, Z. (2018). Aksaray'da Bir Kültür Varlığı: Hacı Gayb Türbesi/A Cultural Property in Aksaray: Hacı Gayb Tomb. *Vakıflar Dergisi*, (50), 165-176.
- Usman, E. E., & Akkaya, D. H. (2009). Yayla Turizmi ve Konaklama Mekânları Üzerine Bir İnceleme: Yalova Delmece Yaylası.
- Usta, N., & Zaman, M. (2015). Kızılcahamam İlçesinin Turizm Potansiyeli ve Geliştirilmesi. *Doğu Coğrafya Dergisi*, 20(34), 1-24.
- Ustabulut, U. B. (2020). Bayburt Şehrinde Hamam Mimarisi ve Kültürü. *Bayburt Üniversitesi İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesi Dergisi*, 3(6), 57-81.
- Uyaniker, N. (2016). Dinler Coğrafyası Bağlamında Büyükada/Aya Yorgi (Ayios Yeorgius) Yortu Günü ve Kutlamaları. *Uluslararası Hakemli İletişim ve Edebiyat Araştırmaları (UHIVE) Dergisi*, İstanbul, 11.
- Uygun, A., Göral, R., & Bozkurt, İ. (2015). Muğla İli Milas İlçesinin Kültür Turizmi Açısından İncelenmesi. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (34), 95-105.
- Uzun, E., & Doğan Uzun, P. (2019). Antep Savunmasının Gaziantep İli Yerleşme Adları Üzerindeki Etkisi ve Bu Etkinin Coğrafi Bilgi Sistemleri Tabanlı Mekânsal Analizi. *Türk Coğrafya Dergisi*, (72), 7-12.
- Ünal, N., & Utkun Aktener, E. Denizli Yöresel Giysilerinin Çağdaştırma ve Model Analizi Çalışmaları (Acıpayam, Buldan, Çivril ve Serinhisar İlçeleri Örneği. *The Journal of Social Science*, 2(3), 126-135.
- Ünal, S. (2020). Çağların Akışında Anadolu Pısmış Toprak Kültürü. *Uluslararası Sosyal Bilimler Akademi Dergisi*, (4), 927-956.
- Ünsal, V. (2014). Bayburt Kaleleri. *Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 1(1), 88-102.
- Üsküdar, Ş., & Çakır, M. (2014). Yerli Turistlerin Eskişehir'in Kültür Turizmine İlişkin Algıları.
- Üzümcü, T. P., Alyakut, Ö., & Akpulat, N. A. (2017). Coğrafi İşaretleme Kapsamında Kocaeli Gastronomik Ürünlerinin Değerlendirilmesi. *Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 19(32), 132.
- Varnacı Uzun, F. (2018). Öğrencilerin Aksaray'a İlişkin Kentsel Çevre Algıları.
- Varnacı Uzun, F., & Altaş, A. (2018). Aksaray Üniversitesi öğrencilerinin Aksaray kent merkezindeki yeme-içme mekânları algısı. *Coğrafi Bilimler Dergisi*, 16(1), 121-134.

- Varnacı Uzun, F., & Somuncu, M. (2011). Kültürel peyzajın korunması ve turizm ilişkisi bağlamında yerel halkın görüşleri: Ihlara Vadisi örneği. *Ankara Üniversitesi Çevre Bilimleri Dergisi*, 3(2), 21-36.
- Yamaç, Z., & Zengin, B. (2015). Sakarya Destinasyonunun İmaj Algısına Yönelik Bir Araştırma. *İşletme Bilimi Dergisi*, 3(2), 55-75.
- Yarış, S. (2020). Geleneksel Türk evi mimarisinde Diyarbakır evlerinin yeri üzerine bir değerlendirme. *Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Dergisi*, (68), 313-340.
- Yasak, Ü., & Oğan, O. (2019). Foça'da (İzmir) turizm potansiyelinin swot analizi yöntemiyle değerlendirilmesi. In *USOBAK 4. International Research Congress on Social Sciences (11-13 September 2019)* (pp. 74-85).
- Yaşar, O., & Yaşar, O. (2007). Çanakkale atasözleri ve coğrafi analizi. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, 6(19), 95-105.
- Yavaş, B., & Deniz, T. (2020). Karşılaştırmalı Bir Kültürel Coğrafya Araştırması: Bulak ve Yazıköy (Safranbolu) Kırsalında Keşkek Yapımı ve Kültürü. *Journal of Humanities and Tourism Research*, 10(3), 680-689.
- Yeler, S., & Minsolmaz Yeler, G. (2021). Kırklareli Tarihi Çeşmelerinin Kültürel Miras Olarak Değerlendirilmesi. *Kent Akademisi*, 14(2), 315-334.
- Yıldırım, M. (2021). Sanal Mekânda Kültür Coğrafyası Çalışmaları ve Artırılmış Gerçeklik Teknolojisinin Kullanılması. *Afyon Kocatepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 23(3), 861-874.
- Yıldırım, M. (2021). Kültürel Miras Bağlamında Yükselen Değer Olarak Aktarlığın Yeniden Keşfi. *Bingöl Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (22), 327-358.
- Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2008). Sosyal Bilimlerde Nitel Araştırma Yöntemleri, Ankara, Seçkin Yayıncılık.
- Yıldız, A., & Yüksek, İ. (2008). Kırklareli Tarihi Çeşmelerinin Geleneksel Kent Dokusu İçerisindeki Yeri ve Önemi. *International Symposium*, 197-202.
- Yiğit, B. K., & Minaz, D. (2019). Kültürel Coğrafya Açısından Zile Panayırı. *Proceeding E-Book*, 185.
- Yücel Batmaz, N., & Biçici, G. (2021). Türkiye'de Somut Kültürel Mirasın Korunması Üzerine Bir Alan Araştırması: Kırıkkale-Delice Örneği. *Uluslararası Yönetim Akademisi Dergisi*, 4(1), 97-110.
- Zaman, M., & Camcı, A. (2017, September). Kültür Turizminde Alternatifler: Festival Turizmi ve Pir Sultan Abdal Anma Etkinlikleri Örneği Alternatives In Cultural Tourism: Festival Tourism And Pir Sultan Abdal Commemorative Events Example. In *Internationak West Asia Congress Of Tourism (IWACT'17) The Book Of Full-Text* (p. 305).
- Zengin, B., & Eker, N. (2016). Sakarya İli Termal Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesi. *Kastamonu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 13(3), 165-181.
- Zengin, B., Öztürk, E., & Salha, H. (2014). Amasya İlinin Alternatif Turizm Potansiyelinin Değerlendirilmesi. *Sosyal Bilimler Metinleri*, 2014(2), 1-22.

CULTURAL GEOGRAPHY STUDIES IN TURKEY: ACCORDING TO GOOGLE ACADEMIC DATABASE

Gözde Çalış, Meryem Hayır-Kanat

ABSTRACT

Culture, which is defined as the lifestyle of people living in a particular time and region; is the combination of language, religion, economy, art, music, literature, population, transportation, clothing styles, daily habits, architectural styles, as well as field and garden models and food varieties. When people encounter geographical elements, their own culture plays a great role in shaping them and this leads to the formation of different cultural regions. These cultural differences are studied by cultural geography, which is one of the sub-branches of human geography. The research is important as it is thought to provide resources to those who want to acquire information about cultural geography, which is a wide field. The aim of this study is to determine and examine the studies carried out in the period from the 2000s to the present within the scope of cultural geography. In this research 268 academic articles, which were obtained via Google Academic data, were studied. The data obtained were evaluated using the document analysis method which is one of the qualitative research methods. As a result of this study, it was concluded that mostly qualitative methods were used in 268 studies that were examined, and that the number of studies grew in recent years, and also the subject of cultural tourism was widely discussed in the studies. In the research, 268 academic studies reached in line with Google Academic data were examined.

Keywords: Geography, Culture, Cultural Geography, Turkey